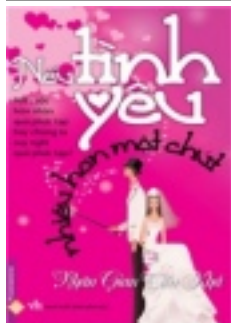

Nếu Tình Yêu Nhiều Hơn Một Chút

Contents

Nếu Tình Yêu Nhiều Hơn Một Chút	1
1. Chương 00	2
2. Chương 01-02	6
3. Chương 03-04	17
4. Chương 05-06	28
5. Chương 07	37
6. Chương 08-09	45
7. Chương 10-11	54
8. Chương 12-13	65
9. Chương 14	80
10. Chương 15-16	90
11. Chương 17-18	104
12. Chương 19-20	120
13. Chương 21-22	136
14. Chương 23-24	148
15. Chương 25-26	157
16. Chương 27-28	171
17. Chương 29	191
18. Chương 30-31	199
19. Chương 32-33	208
20. Chương 34-35 End	221

Nếu Tình Yêu Nhiều Hơn Một Chút

Giới thiệu

Đó là thời sôi nổi của anh, anh đã tùy tiện chà đạp lên tình cảm của một cô gái, anh quen với sự sùn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-tinh-yeu-nhieu-hon-mot-chut>

1. Chương 00

Nếu tình yêu nhiều hơn một chút

Nhân Gian Tiểu Khả

[previous page](#) [next page](#)

Câu chuyện này dành tặng những tình yêu sắp mất và đã mất của chúng ta

Lời nói đầu

Em có tin vào tình yêu không?

Em tin anh.

Nói một cách ngắn gọn, đây là một câu chuyện về tình yêu và hôn nhân.

Tác giả không chỉ đề cập đến những vui buồn ly hợp trong tình yêu mà còn có sự kiên trì và tuyệt vọng trong hôn nhân.

Tất cả các câu chuyện tình yêu đều có mặt trái của nó, một bên là hiện thực, một bên là lý tưởng.

Khi hiện thực gặp lý tưởng, khi tình yêu phát triển thành hôn nhân... liệu có thể ở bên cạnh người ấy mãi mãi?

Lần đầu tiên nhìn thấy tên cuốn sách này, tôi không tán thành. Đối với một người làm xuất bản sách như tôi, việc đầu tiên tôi làm là gọi điện thoại liên hệ với Nhân Gian Tiểu Khả, kiên quyết yêu cầu cô ấy đổi tên sách.

Nếu nói đến chuyện này vào vài năm trước, khi tôi còn là một văn nghệ sĩ trẻ, có lẽ tôi sẽ cảm động vì hai chữ “tình yêu”. Tôi bây giờ không còn như vậy nữa, thậm chí còn hơi khinh giễu cợt khi nhắc đến tình yêu.

Một tiểu thuyết về hôn nhân của lứa tuổi 8X, vì sao nhất quyết phải dùng hai chữ “tình yêu” gắn liền với tuổi trẻ?

Chỉ thấy ở đầu bên kia điện thoại, Tiểu Khả nói với tôi: “Chị đọc hết bản thảo, sau đó chúng ta sẽ bàn luận về tên sách, được không?”

Sau khi đọc xong bản thảo Nếu tình yêu nhiều hơn một chút, trong lòng tôi có một cảm giác vô cùng đau đớn, gấp trang sách cuối cùng hồi lâu mà tâm trạng vẫn còn lưu luyến trong từng trang truyện. .

Mặc dù truyện có một kết thúc có hậu nhưng tôi vẫn muốn chảy nước mắt.

Lấy bối cảnh ở một thành phố đầy bê tông cốt thép, dưới ngòi bút của Nhân Gian Tiểu Khả, câu chuyện hiện lên vừa mộng ảo vừa hiện thực, vừa dịu dàng vừa tàn khốc, lột trần một tình yêu đầy toan tính danh lợi và làm sụp đổ hoàn toàn những suy nghĩ đơn giản của chúng ta về cuộc sống sau hôn nhân.

Cô ấy cho bạn biết, có người cũng giống như bạn, mặc dù yêu sâu đậm nhưng vẫn gặp những cản trở trong hôn nhân, hoang mang không biết tương lai sẽ đi về đâu.

Cô ấy cũng cho bạn biết, trên thế giới này, vốn dĩ mỗi người không thể tự quyết định con đường của mình, cảnh núi non tươi đẹp và hoa nở rộ rực rỡ cũng chỉ có thể nhìn ngắm và ngưỡng mộ mà thôi.

Nhân Gian Tiểu Khả, cô đã thành công khi dùng ngôn ngữ để miêu tả tình yêu khiến chúng tôi đau lòng.

Tôi tin, mỗi người trong các bạn, mỗi độc giả khi đọc xong cuốn tiểu thuyết này sẽ rơi lệ giống tôi, không phải vì sự cô đơn của nhân vật nữ chính, càng không phải vì sự sai lầm mất mát của nhân vật nam chính mà vì bản thân chúng ta.

Chúng ta yêu sâu đậm một người, thâm yêu, thâm nhớ, lúc buồn bã, lúc đau thương, chúng ta biết phải đối xử tốt với người ấy, thậm chí muốn hái trăng sáng trên cao tặng cho người ấy.

Thời gian trôi qua, dần dần chúng ta nhận ra, khát vọng đối với tình yêu của mình ngày càng nhiều, mãi mãi luôn thiếu thốn một chút, chỉ một chút mà thôi.

Vì vậy chúng ta cố gắng đi tìm hạnh phúc mà mình mong đợi, đến khi làm cho tình yêu cạn khô mới nhận ra, chúng ta luôn không hiểu tình yêu là gì.

Đọc câu chuyện của người khác, rơi nước mắt của chính mình. Qua niềm vui và nỗi buồn của người khác, hiểu được suy nghĩ của chính mình.

Bắt đầu từ lúc nào chúng ta không tin vào tình yêu, bắt đầu từ lúc nào chúng ta không dám nói đến chuyện ở bên nhau mãi mãi, bắt đầu từ lúc nào chúng ta sùng bái vật chất mà xa rời tín ngưỡng với tình yêu?

Chúng ta đã quen với việc bước vào một mối tình mới rồi rồi bỏ nó, sau đó coi đây như những bài học rèn luyện trong tình yêu.

Thế giới của chúng ta quá nông nổi, nông nổi đến mức không đủ tâm để chân thành cống hiến ột tình yêu trọn đời trọn kiếp.

Sau đó chúng ta mở miệng nói về hiện thực, nhưng không che giấu khát vọng có một tình yêu vững bền mãi mãi theo thời gian ở trong tim, thứ tình cảm ấm áp sống chết bên nhau đến đầu bạc răng long đó lắng đọng từng giọt từng giọt theo ngày tháng.

Khi tụ tập bạn bè cũ, nhắc đến tình yêu, họ nói, mỗi con người đều phải yêu ba lần trong cuộc đời, mỗi tình đầu là để tận hưởng hương vị của tình yêu, mỗi tình thứ hai là người bạn không thể không yêu, mỗi tình thứ ba là người thích hợp để chung sống với bạn nhưng có thể bạn sẽ không yêu nhiều như thế!

Tôi chỉ cười, không có tư cách gì để tham gia bởi tôi đã quên mất cảm giác yêu.

Quay lại với các nhân vật trong truyện, người thanh niên đặc chí Viên Nhược Hồng là mối tình đầu tiên của Duyệt Tâm, là người cô ái mộ, sùng bái, yêu thương và giao phó.

Cố Nam là mối tình thứ hai của cô, anh từ bỏ tất cả lòng tự tôn của mình để có được tình yêu của cô, là người sau khi rời xa rất lâu không thể khuây khoả nỗi lòng.

Viên Nhược Hồng sau khi trùng phùng là mối tình thứ ba của cô, không có tình yêu sâu sắc, hiểu nhau, quen thuộc và xa lạ.

Phụ nữ luôn cần một chỗ dựa như thế để bù đắp cảm giác trống rỗng trong lòng.

Nhìn thấy Duyệt Tâm từ một thiếu nữ ngây thơ vô tư, sau khi yêu và bước vào cuộc sống hôn nhân trở thành một phụ nữ nhấn nhin và thận trọng, học được cách giữ gìn quá khứ đã vỡ vụn thành trăm nghìn mảnh, học được cách tự mình bảo vệ cuộc hôn nhân đang có nguy cơ đổ vỡ.

Nhìn thấy cô cắn răng chuẩn bị đối mặt với quá khứ, không phải không đau khổ nhưng cũng giống như cô ấy, không biết làm gì mới có thể sống bên nhau đến đầu bạc răng long.

Thế hệ 8X của chúng ta đang đứng trên “đuôi” của tuổi trẻ, không nhìn xa trông rộng, nghĩ rằng tình yêu sẽ không kết thúc dễ dàng như thế, cuộc sống hôn nhân sẽ luôn mang lại nhiều cảm giác buồn vui nồng nhiệt.

Có suy nghĩ như vậy là do hiểu quá ít, không biết nên gây ra nhiều đau thương.

Trong những năm tuổi trẻ, động một tí là nói quá lên, nhìn lại mới thấy hợp tan là một chuyện rất bình thường.

Nhưng cũng tốt, không biết là ngây thơ, không phải vì không biết trời cao đất dày mà tự mình là đúng.

Ít nhất chúng ta cũng biết, từ tình yêu đến hôn nhân là một “tiết mục” cần có thiên thời địa lợi nhân hòa.

Giống như tôi đã nói trong “1030 kênh đô thị” về các tiểu thuyết tình yêu, tiểu thuyết tình yêu cũng có thể gào thét, gào thét vì tình yêu, gào thét vì hôn nhân, gào thét vì cuộc sống!

Gào thét vì tuổi xuân mà thế hệ 8X chúng ta sắp đánh mất!

Từ tác phẩm Vút bỏ anh là điều dừng cảm nhất đến giờ, Tiểu Khả, cô đã có tiến bộ thần tốc! Rất vui vì tôi có thể nhìn thấy sự trưởng thành của cô!

Cô luôn mang đến cho độc giả niềm vui bất ngờ, mỗi cuốn tiểu thuyết đều đề cập đến một thái độ về tình yêu, một trách nhiệm trong tình yêu.

Dưới ngòi bút của cô, những nhân vật nữ luôn xuất hiện với tính cách ngây thơ, trong sáng hay giản đơn, cuối cùng học được cách trưởng thành và biết từ bỏ. Có vẻ như không xa cách với hiện thực, dường như những câu chuyện tình yêu này đang xảy ra bên cạnh chúng ta và hiện lên sinh động trước mắt độc giả.

Mỗi lần nhìn thấy hai chữ “trách nhiệm” xuất hiện trong sách của cô, hầu hết người yêu, người bạn đời đều phân ly không chỉ vì không hiểu biết về nhau, mà nguyên nhân thường thấy hơn là vì họ không hiểu hết ý nghĩa của hai chữ “trách nhiệm”, khi không chịu đựng được thường lấy lý do mệt mỏi để trốn tránh.

Trương Ái Linh đã từng nói, đối với những người trẻ tuổi, ba năm, năm năm có thể được coi là trọn đời trọn kiếp.

Khi thời gian vội vàng trôi qua, bước sang tuổi ba mươi, gặp lại người yêu thời hai mươi tuổi, liệu người ta có còn nhớ đến những xúc động và lưu luyến như thời còn trẻ không?

Trên môi còn giữ lại những xúc cảm với người ấy, bên tai có còn nhớ đến những lời thì thầm của người ấy, trong lòng có còn lưu giữ bóng hình khắc cốt ghi tâm?

Em tin vào tình yêu.

Bởi vì em tin anh.

Tôn Dương

(Giám đốc bộ phận kế hoạch nhà xuất bản Shenlongchuangyi)

2. Chương 01-02

Part I: Cô thu dọn nền nhà, bỗng nhiên muốn khóc mà không rõ lý do

1

Sau khi kết hôn, Duyệt Tâm khiến anh càng ngày càng không hiểu cô

Duyệt Tâm tan làm rất muộn, giống như mọi khi, cô đến siêu thị mua thức ăn rồi về nhà chuẩn bị nấu cơm.

Không may hôm nay mất điện, sống ở tầng 19, cô chỉ có thể leo lên từng bậc thang.

Đến cửa nhà, Duyệt Tâm mệt gần như không chịu nổi, gọi điện thoại cho Cố Nam: “Toà nhà mình ở mất điện, một lát nữa anh hãy về nhà ăn cơm, nếu không leo cầu thang sẽ rất mệt!”

Cố Nam đang bận tiếp đón khách hàng người Pháp của công ty mãi không xong, nghe thấy Duyệt Tâm dặn dò như vậy càng cảm thấy khó chịu hơn, nói với vẻ hơi mất kiên nhẫn: “Tối nay anh không về nhà ăn cơm”

Duyệt Tâm ngạc nhiên: “Ồ, vậy không cần lo phải leo cầu thang nữa...”

Tắt máy, cô từ từ cất điện thoại đi.

Duyệt Tâm dựa người vào cửa, một lát sau mới mở cửa bước vào nhà.

Vừa vào đến nơi, nhìn qua cửa sổ thấy trời nổi gió to, cô vội vàng ra ban công thu quần áo. Bên ngoài ban công phơi chiếc áo sơ mi của Cố Nam, màu trắng sữa, đây là màu Duyệt Tâm chọn cho anh.

Lúc giặt quần áo, Duyệt Tâm đã phải dùng chất tẩy trắng sát vài lần lên cổ áo và cổ tay mới có thể xóa đi những vết phấn son không rõ nguồn gốc đó.

Về điều này, Cố Nam giải thích là do tiếp khách để cô không suy nghĩ nhiều.

Duyệt Tâm tin Cố Nam, anh nói tiếp khách thì đúng là tiếp khách.

Cô biết, một người đàn ông lặn lội bên ngoài xã hội không phải dễ dàng, không giao lưu tiếp khách có thể coi là một sự thất bại.

Duyệt Tâm không muốn Cố Nam phật lòng, vì thế, cô luôn thực hiện bổn phận của mình, cố gắng không để ý đến những lần tiếp khách của anh.

Đương nhiên, Cố Nam không phải là người không biết chừng mực, anh công tư phân minh, chưa bao giờ làm điều gì có lỗi với Duyệt Tâm.

Như vậy mà nói, trong hai năm họ kết hôn, cuộc sống trôi qua rất bình yên.

Mặc dù Cố Nam không về nhà ăn cơm, Duyệt Tâm vẫn nấu cơm tối cho hai người.

Cô lo anh ăn uống bên ngoài không tử tế, về nhà sẽ bị đói.

Có một lần, Cố Nam tiếp khách uống rượu bên ngoài, say đến mức gần như không biết gì, khi về đến nhà đã quá nửa đêm, anh muốn ăn gì đó.

Trong nhà không có đồ ăn, Duyệt Tâm chuẩn bị ra ngoài mua đồ nhưng hình như Cố Nam sợ cô đi sẽ không về, kéo tay cô như một đứa trẻ, nhất quyết không cho cô ra khỏi cửa.

Duyệt Tâm không còn cách nào khác, đành nấu mì tôm và trứng cho anh.

Đêm hôm đó Cố Nam ăn rất vui vẻ, nhưng hôm sau Duyệt Tâm bị mắng một trận.

Bởi sáng hôm sau, mẹ chồng cô đến thăm con trai, nhìn thấy mì sốt lại trong bồn rửa bát.

“Sao con lại để Cố Nam ăn thứ rác rưởi không có dinh dưỡng này?” Mẹ chồng dùng lời lẽ khước đại quát cô.

“Muộn quá nên con không ra ngoài mua thức ăn được”. Duyệt Tâm giải thích với bà.

Mẹ chồng lạnh lùng nhìn cô: “Từ đây ra siêu thị mấy bước chân, con lười biếng đến mức như vậy sao?”

Duyệt Tâm không dám cãi mẹ chồng, nhưng cô nói với bà vì Cố Nam về quá muộn nên siêu thị đã đóng cửa.

Lúc đó Cố Nam bước ra khỏi phòng ngủ, tiện tay cầm chiếc áo phông sạch mặc lên người, ngẩng đầu lên nhìn mẹ, anh hơi ngạc nhiên: “Mới sáng sớm, có chuyện gì thế?”

Duyệt Tâm nhìn Cố Nam với vẻ oan ức, hy vọng anh sẽ giải thích giúp cô, nhưng anh không hề để ý đến sự bối rối và tủi thân của cô.

Sự xuất hiện của Cố Nam khiến mẹ chồng cô thay đổi nét mặt trong vòng một giây.

Bà dịu dàng vỗ vai con trai: “Tối nay chị gái con về, bố con bảo các con về nhà ăn cơm!”

Chị gái Cố Nam tên là Cố Nám, chỉ khác tên với Cố Nam một âm điệu, làm hướng dẫn viên du lịch nên thường xuyên dẫn đoàn đi nước ngoài, rất hiếm khi có thời gian về Bắc Kinh.

“Chỉ có việc đó thôi? Không phải mẹ gọi điện thông báo là được rồi sao?”

Đêm qua Cố Nam đi ngủ muộn nên rõ ràng anh ngủ chưa đủ giấc, ngáp liên tục.

Vì vội đi làm, anh nói với Duyệt Tâm: “Anh không kịp ăn sáng, em ăn với mẹ nhé!”

Duyệt Tâm gật đầu không nói gì, chuẩn bị quần áo cho Cố Nam, tiễn anh ra khỏi nhà rồi đi mua bánh mì và sữa ẹ chồng.

Bà ngồi xuống bên cạnh bàn ăn rồi bắt đầu than thở: “Mẹ không quen ăn đồ Tây, con không thể làm nước đậu, bánh bao, rau muối, quẩy...sao? Buổi sáng Cố Nam thích ăn mỳ vẫn thần mẹ nấu, nấu ăn quen rồi...”

Bà là người sinh ra và lớn lên ở Bắc Kinh, bà giảng giải cho Duyệt Tâm nghe: “Có biết người Bắc Kinh và người ngoại tỉnh khác nhau ở điểm nào không? Chính là ở cách uống một chai nước đậu, người ngoại tỉnh có thể tu ừng ực, còn người Bắc Kinh chỉ liếm môi rồi nói: Có ổng hút không?”

Nhắc đến mẹ chồng tâm trạng của Duyệt Tâm trở nên phức tạp.

Bà luôn luôn tự hào mình là người Bắc Kinh nên coi thường những người ngoại tỉnh, đặc biệt là những người sống ở nông thôn.

Duyệt Tâm chính là người đến từ một vùng nông thôn của tỉnh khác.

Vì tối nay Cố Nam không có nhà nên Duyệt Tâm ăn không ngon miệng, sau khi ăn tối cô mở Laptop lên mạng.

Gần đây các bạn đồng nghiệp của cô ở công ty đều chơi trò chơi trên mạng, trồng rau, nuôi bò...rất thú vị.

Cô cũng đăng ký ính một tài khoản, hàng ngày vào chơi giết thời gian.

Vừa đăng nhập, cô phát hiện ra cà chua mình trồng đã bị Hàn Hiên ăn trộm sạch.

Cô chán nản nên sang địa bàn của Hàn Hiên, hy vọng có thể trộm lại được thứ gì đó để giảm bớt tổn thất.

Thật đúng lúc, chỉ cần đợi hai mươi phút nữa là có thể ăn trộm linh chi của anh ta trông, cô vừa bật nhạc vừa ngồi canh trang web, hy vọng có thể ăn trộm được trước người khác.

Tuy nhiên điều khiến cho cô càng chán nản hơn là, dù như vậy, cô vẫn không ăn trộm được bất kỳ thứ gì.

Trước khi linh chi trưởng thành hai giây, máy của cô bị đơ, không làm gì được nữa. Sau một hồi không dễ dàng mới hoạt động lại được, cô refresh trang web rồi nhìn, linh chi trên vườn rau của Hàn Hiên đã biến mất không để lại dấu tích gì!

Duyệt Tâm ảo não bĩu môi nhưng bật cười ngay sau đó, có vẻ như gần đây cô không còn cảm thấy nhàm chán nữa, ngay cả trò chơi trên mạng cũng chơi rất thích thú.

Cô mở trang web, đứng dậy vào bếp rửa bát, không nghe thấy tiếng Cố Nam mở cửa vào nhà.

Lúc Duyệt Tâm từ trong nhà bếp bước ra, Cố Nam đang ôm laptop của cô ngồi trên ghế sofa.

“Anh về rồi à? Mệt không? Anh ăn cơm chưa?” Duyệt Tâm nhảy chân sáo như một đứa trẻ nhỏ, vội vàng đi lấy dép cho Cố Nam nên không để ý đến ánh mắt u ám của anh.

Khi cô cúi người muốn thay giày cho Cố Nam, chân anh đột ngột duỗi ra rồi nói: “Để anh tự làm”.

Cố Nam vô tình duỗi chân đúng lúc Duyệt Tâm tiến lại gần, trong tình huống bất ngờ, Duyệt Tâm nghiêng người ngã lặn ra sàn nhà.

Nhà lát gạch đá cứng và lạnh nên cô rất đau.

Cô nhận thấy Cố Nam có điều gì đó hơi lạ, ngồi trên nền nhà nhìn anh rồi hỏi: “Sao thế?”

Cố Nam lạnh lùng vứt laptop lên ghế sofa, “Em tự xem đi, đó là gì?”

Trang web giải trí vẫn đang mở, trên ô tin nhắn có rất nhiều tin nhắn của Hàn Hiên còn lưu lại.

“Duyệt Tâm, thật khó để lấy được tiền của cô.”

“Tôi đã ăn trộm cà chua của cô.”

“Sao cô không nói gì? Giận rồi à? Ha ha, không phải là cô nhỏ nhen thế chứ?”

“Tôi tặng cô con chuột túi và thiên nga tôi nuôi có được không?”

“Duyệt Tâm, cô không nói gì với tôi sao? Tôi rất buồn.”

“Trưa mai mời cô đi ăn cơm, ăn cơm ở nhà hàng Yoshino mà cô thích có được không?”

“Duyệt Tâm, Duyệt Tâm, Duyệt Tâm...”

Hầu hết đều là những câu độc thoại của Hàn Hiên, Duyệt Tâm sau khi xem xong thở phào nhẹ nhõm rồi giải thích: “Đây là trò chơi với các bạn đồng nghiệp mà.”

Thấy Duyệt Tâm tỏ thái độ như chưa hề có chuyện gì xảy ra, Cố Nam nổi cơn thịnh nộ.

Cố Nam vút áo khoác xuống đất, hét lên: “Hà Duyệt Tâm, em bao nhiêu tuổi rồi, sao vẫn còn chơi cái trò trẻ con này?”

Bỗng nhiên Duyệt Tâm cảm thấy tủi thân.

Cô bao nhiêu tuổi? 28 tuổi mà thôi. Lẽ nào 28 tuổi không được chơi trò chơi? Cô Vương ở văn phòng đã 50 tuổi rồi vẫn chơi trồng rau, ăn trộm với họ hàng ngày. Lẽ nào lên mạng giải trí cũng cần xem tuổi tác?

Duyệt Tâm không hiểu, nhắm mắt lại nghĩ ngợi.

Cô nhắm mắt lại, cảm thấy nước mắt đang chảy xuống.

Thấy Duyệt Tâm khóc giọng của Cố Nam nhẹ nhàng hơn: “Khóc gì? Thật là không có triển vọng.”

Duyệt Tâm không nói gì, ngồi khóc trên nền nhà.

Lúc này Cố Nam mới nhận ra thái độ của mình vừa rồi hơi quá đáng, nhưng chỉ khi rất bức anh mới nổi cơn thịnh nộ như vậy...

Sau khi kết hôn, Duyệt Tâm khiến anh càng ngày càng không hiểu cô. Anh đối xử tốt với cô, cô lạnh nhạt; anh đối xử không tốt với cô, cô vẫn lạnh nhạt.

Cô giống hệt một con búp bê không có tính cách, lúc nào cũng rất thận trọng; cô cũng giống như một người con dâu bị bắt nạt và luôn luôn thỏa hiệp.

Khoảng cách giữa hai người ngày càng xa. Cô dần dần trở nên rất mơ hồ khó hiểu, bực mình là, anh không biết vì sao Duyệt Tâm lại trở thành một người như bây giờ.

Nhưng Hàn Hiên có thể trêu đùa cợt nhả với Duyệt Tâm như thế khiến Cố Nam cảm thấy rất bực. Anh không muốn Duyệt Tâm có bất kỳ lời lẽ hành động thân mật nào với người đàn ông khác.

Vì thế, anh tức giận, anh quát tháo, anh không muốn thừa nhận mình đang đổ kị.

“Đừng khóc nữa, không sốt ruột sao?” Cố Nam biết vừa rồi anh mất bình tĩnh nên muốn sửa sai.

Anh đưa tay kéo Duyệt Tâm đang ngồi trên nền nhà nhưng cô gạt tay anh rồi tự đứng dậy.

Duyệt Tâm, không nói gì, cô lau nước mắt rồi bước vào phòng ngủ, lúc đến cửa phòng mới thốt lên một câu: “Trong bếp có canh xương, anh tự đun nóng lại mà ăn.”

2

Cố Nam luôn có hàng vạn cách để Duyệt Tâm tha thứ cho anh

Sau việc âm ỉ không vui vẻ tối hôm ấy, Duyệt Tâm vẫn đi làm như bình thường nhưng không vào trang giải trí đó nữa.

Hàn Hiên rón rén lại gần nói với cô: “Duyệt Tâm, không phải vì bọn tôi ăn trộm rau của cô mà cô không trồng rau nữa chứ?”

Duyệt Tâm đặt CASE đã làm được một nửa xuống, trịnh trọng nói với cậu ta: “Trẻ nhỏ phải lễ phép, sau này cậu nên gọi tôi là cô Hà.”

Hàn Hiên ngạc nhiên bật cười: “Nhìn cô không khác gì học sinh vừa thi đỗ đại học, cô không ngại bắt tôi gọi cô là cô Hà sao?”

Cậu ấy là nghiên cứu sinh vừa bảo vệ thạc sỹ, mới đến công ty làm chưa lâu. Cậu ấy không để ý đến ai nhưng luôn tỏ thái độ thân thiện với cô, cả ngày ở bên cạnh cô, nói Duyệt Tâm thế này Duyệt Tâm thế nọ.

Câu nói này khiến Duyệt Tâm cảm thấy không thoải mái, cô vuốt tóc nói: “Hình thức không quan trọng, mầu chốt là thâm niên của tôi nhiều hơn cậu.”

Hàn Hiên làm mặt hề trên cô, nói to với vẻ bị ép buộc: “Chị Duyệt Tâm!”

Duyệt Tâm cười: “Như thế có phải tốt hơn không, rõ ràng là tôi lớn hơn cậu”. Cô cầm tờ bằng biểu đã làm xong một nửa cho cậu: “Điền nốt bằng báo cáo này, sau đó đưa tổng giám đốc xem qua rồi gửi đi.”

Hàn Hiên hơi ngạc nhiên, trả lời: “Tổng giám đốc bị ốm, không phải thư ký Vu đã thông báo trong cuộc họp hôm qua sao? Có việc gì thì liên hệ với phó tổng giám đốc Quách trước. Rõ ràng hôm qua chị không chú ý lắng nghe, tâm trạng để đi đâu đó...”

Cậu bắt đầu lèm bèm, lúc này Duyệt Tâm mới nhận ra hai ngày nay cô vô cùng mất tập trung.

Vẫn là vì Cố Nam sao?

Hôm đó, sau khi anh nổi giận, cô không hề nói chuyện với anh.

Duyệt Tâm nghĩ cô đã giải thích rõ ràng rồi, Cố Nam nên xin lỗi cô nhưng anh cũng yên lặng giống như cô.

Trong nhà không ai nói câu nào, không khí rất nặng nề và lạnh lẽo.

Cô cảm thấy khó chịu trong lòng, lúc đi làm thường không để tâm vào công việc.

Đến giờ ăn cơm, Hàn Hiên cầm hộp cơm gọi Duyệt Tâm: “Mau lại đây, hôm nay vẫn đi ăn thịt bò ở nhà hàng Yoshino.”

Do công ty không có nhà ăn nên mọi người đều gọi đồ ăn bên ngoài.

Bình thường Duyệt Tâm rất thích đi ăn nhưng hôm nay cô thấy không có gì ngon miệng, cô vội vàng ăn vài miếng rồi mở điện thoại.

Cô muốn xem Cố Nam có nhắn tin hay gọi điện cho cô không. Tuy nhiên, trên màn hình điện thoại, ngoài hình ảnh chú thỏ đang nhảy nhót không còn gì khác khiến Duyệt Tâm không tránh được cảm giác hăng hực.

Buổi chiều, Duyệt Tâm đặt điện thoại bên cạnh màn hình máy tính, hy vọng Cố Nam sẽ gọi điện cho cô.

Nhưng đến lúc hết giờ làm, cô vẫn không nhận được cuộc gọi điện xin lỗi mà mình mong đợi.

Duyệt Tâm thất vọng thở dài, trầm nghĩ, cô đành chủ động phá tan không khí yên lặng giữa hai người vậy.

Gọi tới số di động của Cố Nam, chuông reo một tiếng rồi tự ngắt, có tiếng thông báo: “Xin lỗi, số điện thoại của quý khách đang gọi tạm thời không liên lạc được.”

Lúc đang định gọi tiếp thì chuông điện thoại của cô vang lên.

Người gọi điện đến là Thẩm Vĩ Vĩ, bạn thân kiêm đồng đảng của cô từ cấp ba lên đại học, đang ở Trường Sa.

Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng Thẩm Vĩ Vĩ: “Hà Duyệt Tâm, cậu đang thở à?”

Duyệt Tâm cầm điện thoại gật đầu, bỗng nhiên nhớ ra Vĩ Vĩ không nhìn thấy mình nên trả lời với vẻ ngạc nhiên: “Đang thở mà.”

Vĩ Vĩ trêu cô: “Hóa ra cậu vẫn còn sống, vì sao lâu rồi không gọi điện thoại ỉnh?”

“Cậu bạn như thế, mình sợ làm phiền cậu.”

Vĩ Vĩ là người dẫn chương trình trên đài truyền hình, cả ngày bận rộn với các chương trình, nếu không lại phải đi công tác khắp nơi, là một người đặc biệt bận rộn.

Duyệt Tâm nhớ, lần trước gọi điện cho Vĩ Vĩ, cô ấy đang bận thực hiện một chương trình truyền hình trực tiếp ở điện Potala, Tây Tạng.

Vĩ Vĩ nói với Duyệt Tâm bằng chất giọng sang sảng vốn có của cô ấy: “Không khí ở Tây Tạng rất trong lành, bầu trời rất trong xanh, ai cũng bận rộn.”

Duyệt Tâm chỉ vui vẻ nói với cô: “Vậy đợi cậu làm xong việc mình sẽ nói chuyện của mình.”

“Chuyện của cậu?” Vĩ Vĩ ngạc nhiên hỏi: “Chuyện gì?”

“Đương nhiên là chuyện đại sự cả đời rồi!” Duyệt Tâm cười nói, giọng điệu trở nên vô cùng ngọt ngào.

Vĩ Vĩ ngạc nhiên dường như không thở được nữa: “Gì? ... Gì mà đại sự...cả đời?”

Duyệt Tâm kiên nhẫn, cười hi hi nói: “Mình, Hà Duyệt Tâm, sắp kết hôn, mời cậu là Thẩm Vĩ Vĩ đến làm phù dâu.”

Vĩ Vĩ không ngờ là Duyệt Tâm lại kết hôn nhanh như thế, vội vàng hỏi dồn: “Kết hôn? Với ai?”

“Cố Nam, cậu cũng biết đúng không? Anh ấy học ở khoa tiếng Anh trường mình.” Duyệt Tâm cười rồi trả lời.

“Người đó...” Hình như có ai đó bên cạnh Vĩ Vĩ đang giục cô mau kết thúc cuộc nói chuyện.

Duyệt Tâm vội vàng nói cho cô ấy biết thời gian kết hôn rồi dặn một lần nữa: “Vĩ Vĩ, cậu nhớ phải đến làm phù dâu ình...”

Lúc đó cô rất nóng lòng được gả cho Cố Nam...Cô tin rằng anh yêu cô và sẽ đối xử tốt với cô suốt cả cuộc đời.

Nhưng lúc này giọng Vĩ Vĩ vẫn vang lên bên tai cô, cô ấy thận trọng nói: “Duyệt Tâm, mình muốn báo cho cậu một tin. Người đó...Viên Nhược Hồng đã quay về...”

Viên Nhược Hồng, cái tên này đối với cô bây giờ giống như ở một thế giới khác, chỉ cảm thấy không có thật.

Duyệt Tâm chỉ “Ừ” nhẹ một tiếng ra hiệu cô đã nghe thấy. Cô không hiểu bây giờ Vĩ Vĩ nói cho cô biết điều này là có ý gì?

Đầu bên kia điện thoại, Vĩ Vĩ lo lắng hỏi: “Duyệt Tâm, cậu vẫn ổn chứ?”

Cô không ổn, không ổn một chút nào.

Nói chuyện với Vĩ Vĩ rất lâu nhưng Duyệt Tâm không nghe rõ cô ấy đã nói những chuyện gì.

Đến khi chuông điện thoại tiếp tục vang lên cô mới nhận ra mình đã nghe xong điện thoại của Vĩ Vĩ từ lâu và đang để hồn trôi dạt đi đâu đó.

“Hà Duyệt Tâm, em vừa gọi điện cho ai? Sao mấy bận liên tục thế?” Đầu bên kia điện thoại Cố Nam chất vấn cô với giọng trầm trầm.

“Ồ?” Cô nhớ ra lúc trước đã gọi điện thoại cho anh, vội vàng nói: “Vĩ Vĩ gọi điện nên nói chuyện vài câu.”

Cố Nam không nói gì nữa, dặn cô: “Tối nay không nấu cơm ở nhà nữa, anh mời em ra ngoài ăn.”

“Có lãng phí quá không?” Duyệt Tâm nói nhỏ.

“Hà Duyệt Tâm!” Cố Nam bắt đầu mất kiên nhẫn.

Duyệt Tâm vội vàng nói: “Được, được, được, anh nói ra ngoài ăn thì ra ngoài ăn!”

Mặc dù giọng của Cố Nam vẫn chưa vui vẻ lắm nhưng trong lòng Duyệt Tâm cảm thấy khá hơn.

Cố Nam đã nhún mình, cuối cùng hai người không còn phải chịu đựng chiến tranh lạnh nữa.

Bữa tối họ đi ăn hải sản. Cố Nam vừa ký được hợp đồng với một khách hàng lớn nên được thưởng không ít, có vẻ hơi tự phụ.

Anh nói với Duyệt Tâm: “Nguyện vọng của anh là sau này được làm chủ quán của khu vực lớn.”

Duyệt Tâm hỏi: “Làm chủ quán của khu vực lớn có gì tốt hơn?”

Cố Nam bật cười nói: “Lương hàng năm vài triệu nhân dân tệ, như vậy em không cần đi làm nữa, anh sẽ nuôi em.”

Duyệt Tâm chỉ coi đây là một câu nói đùa.

Cô có chân có tay, có thể tự nuôi sống mình mà không cần đến Cố Nam. Nhưng nghe thấy Cố Nam nói thế, cô vẫn cảm thấy rất vui.

Duyệt Tâm nói với mình, nhất định không được làm Cố Nam không vui vì những chuyện nhỏ nhặt nữa, anh ấy đi làm bên ngoài chịu nhiều khổ cực và mệt mỏi, không phải vì mong muốn cuộc sống của hai người sẽ tốt hơn sao?

Lúc về đến nhà đã hơn chín giờ tối.

Duyệt Tâm cùng Cố Nam xem bóng đá một lát. Lúc cô đứng dậy đi tắm, Cố Nam cũng đi tắm cùng cô, cô không ngăn được anh nên đành mở cửa phòng tắm cho anh vào.

Cơ thể của Duyệt Tâm rất đẹp, Cố Nam lại gần muốn hôn lên tóc cô nhưng Duyệt Tâm khéo léo né tránh.

Cô cầm bông tắm nói: “Để em cọ lưng cho anh.”

“Vì sao lại trốn anh?” Cố Nam nheo mắt: “Anh chỉ muốn em.”

Duyệt Tâm không tránh né nữa: “Vậy chúng ta mau tắm nhanh thôi.”

Ánh đèn ở nhà tắm sáng hơn phòng ngủ và phòng khách, anh tranh thủ ngắm nhìn cơ thể của Duyệt Tâm, càng nhìn càng say đắm.

Anh vuốt chân cô, Duyệt Tâm kêu lên một tiếng, anh nhìn thấy ở đó có một vết bầm tím.

“Sao thế?” Anh xót xa hỏi rồi mới nhận ra mình không khéo. Đây chính là bằng chứng của hôm anh nổi giận làm Duyệt Tâm bị ngã ra nền nhà.

Cố Nam nhẹ nhàng hôn lên vết bầm tím đó, cẩn thận gọi tên cô: “Duyệt Tâm!”

“Vâng!” Cô đã bị những nụ hôn của anh làm cho nóng rực khắp người, mặt cô đỏ hồng, nhìn anh đầy yêu thương, ánh mắt sáng lạ thường.

“Còn đau không?” Cố Nam hỏi hân trong lòng, “Anh không cố ý, chỉ là nhất thời tức giận...”

Duyệt Tâm không nói gì, mắt cô hơi ươn. Cô từ từ nhắm mắt lại, cảm nhận những nụ hôn của anh lên vết bầm tím đó.

“Anh yêu em, Duyệt Tâm!” Cố Nam ôm chặt lấy cô, bế cô về phòng ngủ.

Cố Nam luôn có hàng vạn cách để Duyệt Tâm tha thứ cho anh.

Ngày hôm sau đi làm, Duyệt Tâm đánh phấn và thoa một chút son hồng lên môi.

Hôm nay cô xinh hơn mọi ngày và vui vẻ hoạt bát hơn. Cô chuẩn bị vứt bỏ hoàn toàn những chuyện không vui giữa cô và Cố Nam cũng như xóa sạch những vẩn vương trong lòng về người xưa cũ, quên đi quá khứ, toàn tâm toàn ý cho cuộc sống mới mẻ giữa cô và Cố Nam.

Đến công ty, Hàn Hiên đang đứng ở cửa vẫy tay chào cô: “Duyệt Tâm!”

“Phải gọi là chị Duyệt Tâm.” Cô kiên nhẫn sửa cho cậu ta.

Hàn Hiên bĩu môi: “Chỉ là xưng hô mà thôi, chị tính toán với em làm gì?”

Duyệt Tâm kiên trì với nguyên tắc của mình: “Tôi thích có trật tự về tuổi tác, được chưa?”

Hàn Hiên không biết phải làm gì, giơ tay lên có ý đầu hàng: “Được rồi, chị ăn sáng chưa? Có cần em mang sữa, trứng gà cho chị không?”

Duyệt Tâm lắc đầu: “Hôm nay có cuộc họp buổi sáng, em không sợ đến muộn tổng giám đốc sẽ giết em sao?”

“Tổng giám đốc đang nghỉ dưỡng bệnh, người làm thay ngày mai mới đến, hôm nay không có lãnh đạo.”
Hình như Hàn Hiên còn biết nhiều chuyện hơn một nhóm trưởng như cô nhiều.

Duyệt Tâm cười nhưng vẫn nhắc nhở cậu ta: “Đi nhanh về nhanh”

Hàn Hiên làm mặt hề trên cô: “Sao chị nói giống hệt anh Viên của em!”

Có thể trên đời này có rất nhiều người họ Viên, Duyệt Tâm không nghĩ ngợi nhiều.

Cô nhìn theo bóng dáng của Hàn Hiên đang chạy xa dần, không nén được than thở: “Sức khỏe thật là tốt!”.
Nếu Duyệt Thanh có thể hoạt bát nhanh nhẹn như Hàn Hiên, năm đó bố mẹ cô đã không hao tâm tổn sức như thế.

Có một lần em trai của Duyệt Tâm là Hà Duyệt Thanh bị sốt cao nên mời bác sĩ trong làng đến chữa bệnh, kết quả là tiêm thuốc làm ảnh hưởng đến thần kinh nên bây giờ một chân bị liệt không đi được.

Đây là điều mà Duyệt Tâm luôn cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

3. Chương 03-04

3

Năng lực của cô có hạn, khát vọng hạnh phúc của cô quá hèn mạt

Thực sự là trên thế giới này có rất nhiều người họ Viên, nhưng chỉ có vài người tên là Viên Nhược Hồng.

Hôm nay có một người trong vài người đó xuất hiện, có hình dáng, có sức sống đang đứng trước mặt Duyệt Tâm, giống hệt trong ký ức của cô nhiều năm về trước: Cao cao, gầy gầy, nét mặt lạnh lùng, nụ cười cũng nhàn nhạt như thế.

Thư ký Vu cẩn thận giới thiệu với mọi người: “Anh Viên Nhược Hồng tạm thời đảm nhận chức tổng giám đốc của công ty, quản lý các dự án trong công ty chúng ta.”

Duyệt Tâm ngạc nhiên, không dám tin vào tất cả những gì hiện ra trước mắt mình.

Trong nhận thức của cô, chỉ có những cuốn tiểu thuyết tình yêu mới có thể xảy ra những tình huống như thế này: Người không có khả năng gặp lại bỗng nhiên xuất hiện trong một hoàn cảnh đặc biệt, nối lại mối tình xưa.

Nhưng không có nhân vật nào trong bất kỳ tiểu thuyết tình yêu nào xuất hiện với bộ dạng nhếch nhác như cô.

Ít nhất nhân vật nữ chính cũng không phải là phụ nữ đã kết hôn, càng không bối rối khó nói nên lời, xấu hổ không dám đối mặt như cô.

Thư ký Vu dẫn Viên Nhược Hồng đến chào và làm quen với từng nhân viên trong công ty.

Viên Nhược Hồng tới trước mặt Duyệt Tâm, cô không biết nói gì để làm ình bớt căng thẳng.

“Anh...Tôi...”

“Cô Hà, xin chào!” Viên Nhược Hồng lịch sự chào Duyệt Tâm, làm như chưa hề quen biết cô trước đây, giọng của anh vẫn quyến rũ như trước, vừa thân thiết vừa tạo ra khoảng cách nhất định khiến người khác không hiểu được tâm trạng thực sự của anh là gì.

Duyệt Tâm đứng yên ở đó. Cô nghĩ tất cả những điều này chỉ là ảo giác, chỉ cần cô động dậy, ảo giác đó sẽ biến thành sự thật khiến cô không dám động dậy.

Thật ra có thể nói Duyệt Tâm đang mong muốn thế giới hiện thực sẽ trở thành ảo giác.

Cũng may Viên Nhược Hồng vẫn giữ khoảng cách nên cô cảm thấy yên tâm hơn.

Duyệt Tâm hít một hơi thật sâu rồi cố gắng thể hiện mình không đến mức hoang mang như thế, nhưng cô vẫn không thể thốt nên lời.

Thấy phản ứng bất thường của cô, Hàn Hiên kéo trộm gấu áo cô, ghé tai cô nói nhỏ: “Này, chị không phải sợ anh ấy. Anh Viên là một người rất hòa đồng.”

Đương nhiên Duyệt Tâm không sợ Viên Nhược Hồng, cũng không lo lắng anh có phải người dễ hòa đồng hay không, cô chỉ không dám tin họ có thể gặp lại nhau, đặc biệt là trong hoàn cảnh như thế này.

Thư ký Vu ôm một đồng giấy tờ hỏi Duyệt Tâm: “Những giấy tờ này tạm thời giao cho cô hay để tôi lưu?”

Duyệt Tâm nhớ ra đang ở công ty, bên cạnh cô có rất nhiều đồng nghiệp. Cô vội vàng giở bảng biểu, nói với thư ký Vu: “Tôi sẽ nhanh chóng chỉnh lý lại rồi báo cho công ty.”

Viên Nhược Hồng vẫn đứng bên cạnh cô, hơi nhướn mày, khen ngợi cô: “Cô làm việc thật tận tâm!”

Duyệt Tâm vội vàng đứng dậy, nói với điều bộ cung kính: “Tổng giám đốc Viên, anh quá khen, đây là những việc tôi nên làm.”

Viên Nhược Hồng gật đầu, không biết vô tình hay hữu ý, anh nhìn cô nửa như cười nửa như không, dịu dàng nói: “Cô vẫn khiêm tốn như thế.”

Cả buổi chiều, Duyệt Tâm ở công ty giống như đang ngồi trên một thảm đĩnh.

Lòng cô rối bời, lúc làm việc còn phạm vài sai sót không to không nhỏ.

Cũng may được Hàn Hiên phát hiện ra, cậu chỉ lên con số trên bảng biểu nhẹ nhàng nhắc cô: “Chỗ này thừa ra hai số không, công ty sẽ phải bồi thường chết mất.”

p>

Duyệt Tâm nhìn Hàn Hiên, ánh mắt tỏ vẻ xin lỗi: “Xin lỗi, tôi sẽ sửa ngay.”

Hàn Hiên dứt khoát cầm bảng biểu làm giúp cô, vừa làm vừa hỏi: “Trước đây chị có quen anh Viên sao?”

Duyệt Tâm gật đầu rồi lại lắc đầu.

Hàn Hiên bị cô làm cho không hiểu gì, bật cười: “Dù sao đã biết nhau rồi, sau này sẽ quen thân hơn.”

Nghe thấy câu nói này, Duyệt Tâm hơi giật mình.

Cô không muốn có bất kỳ quan hệ gì với Viên Nhược Hồng nữa, bởi vì bây giờ cô đã là vợ của Cố Nam.

Lúc hết giờ làm, Duyệt Tâm gọi điện cho Cố Nam, lần đầu tiên cô yêu cầu anh: “Anh, hôm nay anh đến công ty đón em được không?”

“Sao thế? Em ốm à?” Cố Nam đang bận đàm phán với khách hàng từ Mỹ, tranh thủ thời gian nhận điện thoại của cô, không yên tâm hỏi.

“Không!” Duyệt Tâm vội vàng phủ nhận, “Chỉ là muốn anh đón thôi.” Đây là lần đầu tiên cô nói với anh bằng giọng hơi nũng nịu.

Cố Nam cảm thấy hơi lạ: “Sao tự nhiên lại muốn anh đón? Anh đang bận, có lẽ muộn một chút anh mới về được!”

Duyệt Tâm hơi thất vọng, cô trách mình lắm chuyện, không hiểu vì sao bỗng dưng yêu cầu Cố Nam làm như thế?

Sau khi ra khỏi công ty, Duyệt Tâm một mình ra bến xe đợi xe buýt.

Bến xe đối diện với bãi đỗ xe của công ty, cô nhìn thấy Viên Nhược Hồng đang đi lấy xe ở đằng xa. Động tác của anh nho nhã và cuốn hút đến mức không thể diễn đạt được bằng lời.

Duyệt Tâm bất giác lùi lại phía sau đám đông, cố gắng để mình không bị nhận ra.

Nhưng Viên Nhược Hồng vẫn nhìn thấy cô. Anh dừng xe lại bên đường, gọi tên cô: “Duyệt Tâm, để tôi đưa cô về!”

Cô vội vàng lắc đầu: “Không cần.”

Anh không hề có ý bỏ đi, tiếp tục dừng xe ở đó đợi cô, chiếc xe buýt đằng sau đang tiến lại gần, vì anh chiếm chỗ đỗ xe nên không ngừng bấm còi inh ỏi.

Duyệt Tâm bị mọi người để ý, khổ sở bước từng bước, đợi lúc xe buýt đến, cô đập tay vào cửa xe rồi chen chân bước lên.

Viên Nhược Hồng cười khẽ, vẫy tay chào cô rồi lái xe biến mất nhanh như một làn gió.

Lúc chen lên xe buýt, Duyệt Tâm rất căng thẳng, tim cô đập rất mạnh. Cô không biết mình đã lên tuyến xe buýt nào, đến khi định thần lại, chiếc xe buýt đã rẽ về hướng đường cao tốc đi ra sân bay.

Cô hét to đòi xuống xe, cô gái thu vé nói: “Trên đường cao tốc sao có thể tùy tiện dừng xe?”

Duyệt Tâm đợi mãi mới có cơ hội xuống xe, bắt chuyến xe ngược lại đi về nhà.

Kết quả, cô về đến nhà muộn hai tiếng so với bình thường.

Cố Nam về nhà sớm hơn bình thường, anh không yên tâm trước hành động kỳ lạ của Duyệt Tâm, không biết rốt cuộc hôm nay cô làm sao.

Sau khi về đến nhà, không thấy Duyệt Tâm về nấu cơm, Cố Nam bắt đầu lo lắng, gọi điện thoại cô đều không nghe máy.

Anh bắt đầu sốt ruột, lo lắng đến mức ngồi không yên, đi xuống đợi ở cổng khu nhà.

Cố Nam hút hết bốn năm điếu thuốc mới thấy Duyệt Tâm chậm chậm bước về.

“Em đi đâu đấy? Sao ngay cả điện thoại cũng không nghe?” Cố Nam đợi quá lâu, tâm trạng không tốt nên giọng nói cũng không vui, hơn nữa anh cũng không có tính kiên nhẫn.

Nghe thấy Cố Nam hỏi Duyệt Tâm mới nhớ ra, vội vàng xin lỗi anh: “Em xin lỗi, em lên nhầm xe, trên xe ồn quá, điện thoại ở trong túi nên em không nghe thấy chuông.”

Cố Nam không thể hiểu nổi cô: “Em bao nhiêu tuổi rồi? Sao lại ngồi nhầm xe được? Nếu ngốc thì cũng ngốc vừa thôi chứ?”

Tâm trạng của Duyệt Tâm cũng không vui nhưng cô không muốn cãi nhau với anh trên đường đi nên không nói gì mà đi thẳng về nhà.

Cố Nam cảm thấy Duyệt Tâm không hiểu sự lo lắng của anh, thậm chí không để tâm đến thành ý của anh, bực bội nói: “Hà Duyệt Tâm, em có thái độ gì thế?!”

Duyệt Tâm không có tâm trạng để cãi nhau, cô rất mệt mỏi và sợ hãi, sự lo lắng và đau khổ của cô không ít hơn bất kỳ ai.

Một lần nữa gặp lại Viên Nhược Hồng, cô mới nhận ra cuộc sống hạnh phúc của mình bây giờ thật hư vô mờ mịt, cô sợ sự xuất hiện của anh sẽ phá tan sự yên bình hiện có của cô.

Năng lực của cô có hạn, khát vọng hạnh phúc của cô quá hèn mạt, cô không có cách nào nắm giữ được một hiện tại và tương lai vốn không ổn định như thế.

Cố Nam đi theo Duyệt Tâm về tới nhà.

Cô mở cửa, cô thay quần áo, cô yên lặng, cô hành động như không hề có nhận thức và không có gì liên quan đến sự tồn tại của anh.

Cố Nam bị thái độ lơ đãng, hững hờ của cô làm cho đau lòng.

Anh cần cô phản ứng với anh, cho dù là phản bác anh, cho dù là ầm ĩ vô lý với anh, cho dù là khóc lóc, anh đều có thể cảm thấy bình thường.

Nhưng Duyệt Tâm yên lặng, chỉ yên lặng mà thôi.

Cố Nam mở điện thoại của Duyệt Tâm, muốn kiểm tra xem có phải hết pin không, anh nhìn thấy mười mấy cuộc gọi nhỡ của mình.

Vì sao cô không nghe điện thoại của anh? Không nghe thấy tiếng chuông là lý do tại sao?

Lúc anh ở bên ngoài, cho dù như thế nào, cách khoảng mười phút là anh lại mở điện thoại ra xem.

Anh lo Duyệt Tâm có thể đột ngột gọi điện tìm anh, vạn nhất không nghe điện thoại của cô, anh sợ cô sẽ lo lắng vì không tìm được anh.

Nhưng Duyệt Tâm thì sao? Cô đã làm gì? Hay là cô không quan tâm đến việc anh có gọi điện cho cô hay không...

Cố Nam càng nghĩ càng buồn, cuối cùng tức giận đến nỗi ném điện thoại của Duyệt Tâm lên bàn.

Không ngờ, anh ném mạnh quá nên điện thoại trượt trên bàn rơi xuống nền nhà lát đá, màn hình vỡ thành mấy mảnh, thân máy, pin, vỏ máy rời ra, nằm chổng chơ giữa nhà.

Duyệt Tâm biết Cố Nam nổi giận vì cô về muộn, nhưng cô cũng không muốn lên nhầm xe!

Tất cả đều xảy ra ngoài ý muốn chỉ vì sự việc có liên quan đến Viên Nhược Hồng, cô không thể giải thích rõ ràng được.

Lúc ở công ty cô đã lo lắng suốt cả ngày. Buổi tối về đến nhà còn phải chịu đựng cơn thịnh nộ của Cố Nam, tâm trạng của cô không sao tốt lên được.

Cố Nam ném đồ đạc, cô chỉ buồn mà không muốn nhìn thấy anh.

p>

Cô thu dọn nền nhà, bỗng dưng muốn khóc mà không rõ lý do.

Duyệt Tâm thu các linh kiện của điện thoại rồi lắp lại như cũ. Chỉ là một chiếc điện thoại mà thôi. Cô không có tâm trạng để tính toán với anh, sau này không dùng nữa là được.

Anh nói: “Hà Duyệt Tâm, khởi điểm của em đã quyết định em không thể đứng quá cao.”p>

Cố Nam không biết như anh và Duyệt Tâm thế này có được coi là cãi nhau không, anh không ăn cơm Duyệt Tâm nấu và cũng không nói chuyện với cô, anh về nhà với bố mẹ, dù sao cũng đã lâu anh không về nên hoàn toàn có cơ về thăm gia đình.

Cố Nam cảm thấy Duyệt Tâm không hợp với bố mẹ anh, cô không muốn đi cùng anh về nhà bố mẹ, có lúc Duyệt Tâm quá nhạy cảm, luôn cảm thấy mẹ anh không thân thiện với cô nhưng anh luôn nói với cô: “Đã là người già cần phải tôn trọng.”

Cho dù như vậy, Cố Nam vẫn phải thừa nhận Duyệt Tâm làm con dâu không tồi, cô đối xử với bố mẹ anh rất hiếu thuận.

Mẹ Cố Nam thấy anh về, rất vui mừng: “Con muốn ăn gì mẹ nấu cho con ăn. Con nói xem, cô con dâu đó thật không hiểu gì, ngay cả việc nấu cơm cũng không làm được.”

Cho dù Cố Nam đang giận Duyệt Tâm nhưng anh cũng không muốn mẹ mình nói Duyệt Tâm như thế, anh vội vàng giải thích: “Cô ấy cũng nấu cơm rồi, con bảo cô ấy là không muốn ăn, hôm nay đi làm mệt nên không thấy ngon miệng.”

“Để mẹ đi nấu thịt bò với tương cho con ăn, con ở đây đợi nhé!” Bà vui vẻ và nhanh nhẹn bước vào bếp.

Bố Cố Nam đang uống trà ở trong phòng khách, rót cho con trai một cốc rồi hỏi anh: “Sao Duyệt Tâm không đến cùng con? Hay là vẫn đang giận mẹ con?”

“Duyệt Tâm giận mẹ? Sao thế?” Cố Nam không biết đã xảy ra chuyện gì.

Mẹ chồng nàng dâu không ở cùng một nhà, cũng rất ít khi gặp nhau, sao lại giận dỗi được?

“Mẹ con vẫn thường tự nhiên gây chuyện, gọi điện bảo Duyệt Tâm bảo nó mua tặng chị con một chiếc áo lông dê.”

Cố Nam cảm thấy buồn cười: “Chị mặc áo lông dê sao lại bảo Duyệt Tâm mua?”

Ông cười sảng khoái: “Mẹ con nhớ lại hồi các con kết hôn, chị con mua cho Duyệt Tâm một chiếc áo khoác nên mới bảo Duyệt Tâm mua trả lại.”

“Mẹ đúng thật là!... Sao lại làm thế được?” Trong lòng Cố Nam cảm thấy kỳ lạ, Duyệt Tâm chưa kể chuyện này với anh lần nào. “Duyệt Tâm đã mua chưa?”

“Mua rồi, tặng cho chị con rồi. Phải nói con bé Duyệt Tâm này cũng quá thật thà...” Ông uống một ngụm trà rồi mới than thở, “Với tính cách của mẹ con, những người chịu được không nhiều.”

Nhắc đến người bạn đời, ông Cố có vẻ hơi ảm ức.

Năm đó, nếu không phải vì bị bố mẹ bắt ép, ông tuyệt đối không kết hôn với bà để sau đó phải chịu đựng bà ba mươi mấy năm trời.

Thời còn trẻ, bố Cố Nam có thể được coi là một người đẹp trai tuấn tú, chỉ tiếc là nhà không có điều kiện. Lúc đó, ông đã yêu một cô hàng xóm chung sân.p>

Nhưng nhà cô gái không đồng ý chuyện hôn sự của họ, chê nhà anh nghèo, cuối cùng cô gái đi lấy chồng ở một thành phố khác.

Sau đó bố mẹ ép ông đến với vợ của ông bây giờ, trong lúc hồ đồ ông đã đồng ý kết hôn.

Dựa chén ép không ngọt, sau khi kết hôn, mặc dù hai người sống chung với nhau nhưng không hề nảy sinh tình cảm.

Lúc mới đầu họ còn chung sống trong hòa bình, sau khi có con, hai ngày cãi nhau một trận nhỏ, ba ngày cãi nhau một trận to. Nói theo cách của bố Cố Nam là: “Nếu không vì hai đứa trẻ, tôi đã sớm ly hôn bà ấy rồi”

Ông Cố tính tình thuần hậu, có lúc hơi cứng nhắc, chịu đựng già nửa đời mới đưa ra kết luận: Tính cách người bạn đời của mình có lúc thực sự khiến người khác không sao chịu đựng được.

Cố Nam nghe xong trong lòng như bốc lửa, chạy vào bếp hỏi mẹ: “Dựa vào đâu mà mẹ bắt Duyệt Tâm mua đồ cho chị?”

Bà nói với vẻ đầy lý lẽ: “Tiền nó kiếm được nó cầm, nếu không tiêu tiền mua đồ cho chị con thì cũng đưa hết về nhà mẹ để.”

Cố Nam cảm thấy mẹ nói thế hơi ích kỷ, chỉ nghĩ đến lợi ích của mình: “Em trai Duyệt Tâm bị tàn phế, đương nhiên cần tiền của cô ấy. Những chuyện này không phải trước khi bọn con kết hôn, bố mẹ đều biết rồi sao?”

Bà tức giận: “Các con kết hôn, lúc đầu mẹ đã không đồng ý! Một chàng trai tốt sao lại tìm một đứa con gái ở nông thôn? Coi như lấy một người ở nông thôn cũng không sao, vì sao còn cưới một người gia đình có kẻ ăn bám?”

Cố Nam cứng đầu nói: “Ai bảo con trai mẹ không có triển vọng như thế, lại đi để ý đến người ta?”

Tranh cãi với mẹ xong, Cố Nam vẫn chưa hết bực, anh gọi cho Vệ Đông là bạn từ hồi nhỏ đi uống rượu ở quán rượu Hậu Hải.

Vệ Đông vừa kết hôn chưa lâu, anh lấy một cô gái nhà ở Bắc Kinh, hai nhà rất môn đăng hộ đối và xứng đôi vừa lứa.

Gặp Vệ Đông, Cố Nam muốn trút bầu tâm sự, than thở với cậu ấy nỗi phiền muộn trong lòng. Không ngờ Vệ Đông còn buồn hơn anh, tu một hơi hết nửa chai rượu rồi kể lể: “Duyệt Tâm nhà cậu thật tốt, người đó của mình, cưng chiều như Phật tổ mà vẫn chưa hài lòng. Hôm nay, đòi mình mua kim cương, ngày mai đòi mình mua xe hơi...Chao ôi, phụ nữ bây giờ dễ tìm nhưng khó nuôi! Lương một tháng của mình, cô ấy đi mua sắm một ngày là hết, lúc nào cũng chê mình kiếm được ít tiền. Mình làm việc quên cả sức khỏe thì kiếm thêm được bao nhiêu? Cưới được một người như Duyệt Tâm, biết chi tiêu mới được hưởng phúc! Cậu biết thế nào là may mắn không?” Vệ Đông vỗ lên ngực Cố Nam: “Anh em bạn bè đều ghen tị với cậu!”

Đương nhiên Cố Nam biết may mắn là gì, hồi đi học, anh yêu thầm Duyệt Tâm mấy năm, lúc đó mong ước duy nhất của anh là Duyệt Tâm có thể dừng bước chân vội vã của cô để quay đầu lại nhìn anh một lát.

Sau đó, Duyệt Tâm không chỉ quay đầu lại mà còn cười với anh, không chỉ cười với anh mà còn đến với anh, không chỉ đến với anh mà còn cưới anh.

Sao anh lại không may mắn được? Anh đã có Duyệt Tâm.

Nhưng, dục vọng của con người là vô hạn. Anh có cô rồi lại muốn có trái tim của cô, anh có trái tim của cô rồi lại muốn có toàn bộ những gì thuộc về cô.

Anh để ý đến cô, để ý đến từng điều nhỏ nhất nhất nên anh không kiềm chế được tính cách của mình.

Cố Nam cảm thấy mình đã biến thành một con người khác, không còn giống anh trước đây nữa.

Có lẽ, đây chính là tình yêu, đây chính là hôn nhân.

Lúc đến quán rượu Cố Nam nghĩ mình sẽ say, nhưng cuối cùng người uống nhiều là Vệ Đông.

Cố Nam dìu cậu ấy qua cầu Ngân Đình, suýt chút nữa Vệ Đông ngã khỏi cầu, cậu ấy say khướt nói với Cố Nam: “Tôi tình nguyện đổi một trăm cô vợ của tôi lấy vợ cậu.”

Cố Nam không nghĩ ngợi gì đắm cậu ta.

“Không đổi.”

Ở nhà, sau khi Cố Nam bỏ đi, Duyệt Tâm tự trách mình, cô không ăn cơm mà đi ngủ.

Trong giấc mơ, cô nhìn thấy một ngõ nhỏ hẹp và dài có những ngôi nhà gạch xanh cổ kính và nho nhã, trong sân hoa loa kèn nở đỏ rực, cô còn thấy một đôi mắt đẹp và sáng...

Người đó là ai? Cô không nhìn rõ, chỉ nghe thấy giọng nói ấm áp của anh bên tai: “Đẹp không? Đây là loài hoa anh trồng riêng tặng em.”

Giật mình tỉnh giấc, nhìn thấy căn phòng trống vắng, không có Cố Nam ở bên, cô không ngủ được nữa.

Cố nhớ lại giấc mơ vừa rồi.

Đó là ký ức từ rất lâu về trước sao? Đó là những rung động cất giấu trong tận đáy lòng mà Duyệt Tâm không muốn nhớ đến, cô vẫn nhớ loài hoa màu đỏ có lá xanh ngắt đó còn có một cái tên rất kêu là hoa thủy vu, thậm chí cô vẫn nhớ người có bóng hình mờ ảo ấy là Viên Nhược Hồng.

Vì không ngủ được nên Duyệt Tâm ra ngoài ban công, cô lấy thuốc lá của Cố Nam châm ỳnh một điếu.

Cô không có thói quen hút thuốc, chỉ muốn thử xem làn khói thuốc mờ ảo có thể giúp ỳnh hết suy nghĩ lung tung không.

Bầu trời đêm rất đẹp, tĩnh mịch và yên bình.

Từ ban công nhìn xuống, cô có thể ngắm cảnh thành phố chỉ còn rơi rớt lại một chút phần hoa của ban ngày.

Có lẽ đời người cũng giống như màn đêm này. Sau tất cả những bận rộn ban ngày bỗng trở nên tiêu điều trong màn đêm rồi chết trong yên lặng.

Duyệt Tâm nhớ nhiều năm về trước, ở thành phố này cô đã từng ngắm cảnh ban đêm trên một vị trí cao.

Lúc đó, cô than thở: “Hóa ra trong đời người, chỉ đứng trên ới có thể nhìn xa.”

Lúc đó người ở bên cạnh cô là Viên Nhược Hồng, anh nói: “Hà Duyệt Tâm, khởi điểm của em đã quyết định em không thể đứng quá cao.”

Hóa ra lúc đó anh đã nhìn thấy trước tương lai của cô.

Rốt cuộc Viên Nhược Hồng cũng có lòng với cô, Duyệt Tâm không thể phủ nhận điểm này.

Viên Nhược Hồng, Viên Nhược Hồng...

Cái tên này giống như bùa chú khiến Duyệt Tâm không sao thở được.

Điều thuốc đã đốt tỏa ra rất nhiều khói, lúc định thần lại Duyệt Tâm đã bị sặc khói thuốc đến mức chảy cả nước mắt.

Cô mở cửa sổ để khói thuốc bay đi nhưng tay áo rộng thùng thình gạt vào con búp bê bằng bông.

Duyệt Tâm hơi hốt hoảng thò đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn theo thứ đồ nhỏ bé ấy rơi xuống từ tầng 19 rồi lẫn vào trong màn đêm, không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa.

Lúc Cố Nam mở cửa nhà, anh nhìn thấy cảnh đầu và tay Duyệt Tâm thò ra ngoài cửa sổ, hình như đang muốn nhảy ra khỏi ban công.

Anh bắt chấp tất cả lao vào, ôm chặt lấy cô từ phía sau, sợ hãi hét lên: “Duyệt Tâm!”

Duyệt Tâm quay đầu lại, hoang mang nhìn Cố Nam, vài giây sau mới hiểu ra, cô nhìn anh cười hỏi: “Sao giờ anh mới về?”

Tim Cố Nam đập thành thịch như đánh trống, giọng nói nghẹn lại: “Hà Duyệt Tâm, vừa rồi em định làm gì?”

Duyệt Tâm chỉ ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng giải thích: “Vừa rồi em không cẩn thận nên làm rơi đồ chơi mà đồng nghiệp anh tặng rồi.”

“Cho dù là rơi dây vàng, em cũng không được thò đầu ra như thế? Sao mà ngốc thế...?” Cố Nam ôm chặt lấy cô không muốn buông ra, “Dọa danh giật cả mình.”

Cuối cùng Duyệt Tâm cũng hiểu ra Cố Nam đang lo lắng cho sự an toàn của cô, cô đưa tay ôm lấy anh, hôn nhẹ lên môi anh.

Trong hoàn cảnh đó Cố Nam sao có thể ngồi yên được? Anh cởi áo ngủ của Duyệt Tâm và bắt đầu không ngừng khám phá cơ thể cô.

Lúc này, những hiểu nhầm và oán hận không còn quan trọng nữa, trong mắt họ chỉ có hình ảnh của nhau, dường như họ đang hòa vào làm một.

4. Chương 05-06

5

Bởi vì có cậu ấy, ở công ty mới không cảm thấy khó khăn như thế

Sáng sớm hôm sau, chuông báo thức kêu vài lần nhưng cả hai người không ai dậy được.

Sau đó, vẫn là Duyệt Tâm dụi mắt nhìn đồng hồ, cô vội vàng gọi Cố Nam: “Không kịp rồi, mau dậy thôi!”

Cố Nam vội vàng tỉnh dậy, vừa mặc quần áo vừa trách móc Duyệt Tâm: “Sao không gọi anh dậy sớm một tí”.

Duyệt Tâm không nói gì, lấy trong tủ lạnh ra một hộp sữa nhét vào cặp đựng giấy tờ của Cố Nam.

Duyệt Tâm đi làm muộn.

Hàn Hiên tò mò nhìn vẻ thiếu ngủ của cô rồi hỏi: “Sao thế? Chị không khỏe à?”

Cô lắc đầu, vội vàng mở máy tính làm việc.

Hàn Hiên nói với cô: “Sáng nay, tổng giám đốc Viên đích thân gọi điện tìm gặp chị hai lần. Còn nói hai người không quen nhau sao, chị muốn lừa em à?”

Duyệt Tâm cảnh giác: “Tổng giám đốc Viên muốn tìm tôi có việc gì?”

Hàn Hiên thấy thái độ đề phòng của cô, không nhịn được cười: “Lần trước có CASE phản hồi tốt muốn công ty chỉ đích danh chị làm tiếp.”

“Chỉ có việc này thôi sao?” Duyệt Tâm không yên tâm.

“Đương nhiên.” Hàn Hiên như có tâm sự gì đó, quan sát Duyệt Tâm, thấy thái độ của cô thay đổi liên tục, cậu nói tiếp: “Còn...”

Thần kinh Duyệt Tâm vừa được thả lỏng lại trở nên căng thẳng: “Còn gì nữa?” Cô vội vàng hỏi.

“Công ty quyết định tháng sau đi chơi, tổng giám đốc hỏi nhóm chúng ta muốn đi đâu, có ý kiến gì khác không?”

Cô thở phào nhẹ nhõm nói với Hàn Hiên: “Đi đâu chơi thì để mấy thanh niên trẻ các cậu quyết định đi.”

Nhóm của Duyệt Tâm ngoài Hàn Hiên còn có ba người khác.

Hàn Hiên bĩu môi: “Nói có vẻ như chị đã già lắm rồi đấy.”

Duyệt Tâm bắt đầu tập trung làm việc, không để ý đến Hàn Hiên nữa.

Mặc dù nhìn mặt cô có vẻ như đang rất chuyên tâm làm việc, thật ra trong lòng Duyệt Tâm vẫn chưa bình tĩnh, cô cảm thấy sợ hãi kỳ lạ, nhưng sợ điều gì ngay cả bản thân cô cũng không rõ.

Lúc ăn cơm trưa cô không bước chân ra khỏi cửa văn phòng, chỉ điện thoại gọi một suất ăn nhanh.

Lúc Hàn Hiên về, cậu mang cho cô một nửa chiếc bánh pizza, “Buổi trưa anh Viên mời em đi ăn, em phần cho chị.”

Duyệt Tâm thấy lạ, vì sao Hàn Hiên luôn gọi Viên Nhược Hồng là anh?

Cô nói: “Có vẻ như cậu rất thân với tổng giám đốc mới đến!”

Hàn Hiên bật cười, thấy xung quanh không có ai, cậu ghé tai Duyệt Tâm nói nhỏ: “Thật ra anh ấy là con trai của bác em, là anh họ của em và là cháu đằng ngoại của bố em.”

Duyệt Tâm nghe xong chỉ cảm thấy đau đầu, không hiểu mối quan hệ này, nhưng ai là anh họ của ai, ai là cháu đằng ngoại của ai cũng không có gì liên quan đến cô.

Cho đến một ngày thiết kế của nhóm Duyệt Tâm xuất hiện chênh lệch so với dự toán, cô bị Viên Nhược Hồng gọi vào phòng tổng giám đốc.

Trước đây Duyệt Tâm thường xuyên đến căn phòng này, cùng các lãnh đạo khác thảo luận khả năng thực hiện các phương án kế hoạch.

Như bình thường, cô rất bình tĩnh trình bày suy nghĩ của mình với tất cả mọi người, nhưng hôm nay Duyệt Tâm không tránh khỏi cảm giác lo lắng bất an, hoang mang ngồi trước mặt Viên Nhược Hồng, không dám ngẩng đầu lên.

Thấy cô giống hệt một con nai co ro vì bị lạnh, Viên Nhược Hồng cảm thấy buồn cười: “Cô Hà, nhìn tại hạ đáng sợ thế sao? Ngay cả nhìn cũng không dám nhìn?”

Duyệt Tâm vẫn giống như nhiều năm trước, lúc bị anh nhạo báng thường đỏ mặt, cô lắp bắp phủ nhận: “Không... không phải.”

“Không phải thì tốt.” Viên Nhược Hồng cầm chiếc bật lửa zippo trong tay nhưng không châm thuốc.

Duyệt Tâm nhận ra chiếc bật lửa đó, đó là món quà sinh nhật cô tặng cho Viên Nhược Hồng mà cô cùng Thẩm Vĩ Vĩ đi chọn mua.

Cô đã dùng tiền lương đi làm của mình, rất đắt, lúc đó cô cảm thấy rất đau lòng.

Cuối cùng Vĩ Vĩ nói: “Tặng ột người như anh ấy, đồ rẻ tiền anh ấy sẽ không dùng.”

Nhưng cuối cùng vẫn là đồ rẻ tiền vì sau đó Duyệt Tâm phát hiện ra, đồ của Viên Nhược Hồng dùng toàn được tính bằng nghìn bằng vạn, liệu có thêm để ý đến một chiếc zippo giá vài trăm nhân dân tệ không?

Thấy Duyệt Tâm lơ đãng, Viên Nhược Hồng thu lại thứ đồ chơi trong tay, nói với cô: “Phương án thiết kế đó không tồi, chỉ có điều tỷ lệ dự toán quá thấp, công ty không thu được lợi nhuận.”

“Tôi sẽ sửa ngay.” Duyệt Tâm sợ hãi và bối rối cầm lấy tờ bảng biểu rồi đứng dậy, đang định đi thì bị Viên Nhược Hồng gọi lại.

“Duyệt Tâm, cô hà tất phải sợ tôi như thế?”

“Tôi...” Duyệt Tâm không biết nên trả lời như thế nào.

Viên Nhược Hồng đứng dậy, nhìn thẳng vào cô: “Trước khi về tôi biết cô đã kết hôn rồi, tôi vô ý phá hoại hạnh phúc của cô, tôi...chỉ muốn làm ấm lại những kỷ niệm vui vẻ đã đánh mất của mình.”

“Tổng giám đốc Viên, xin anh...”

“Duyệt Tâm, không nên coi tôi là người ngoài như thế, tôi chỉ vọng chúng ta vẫn là bạn bè.”

“Không.” Duyệt Tâm khề lùì lại, “Đều đã trở thành quá khứ rồi, mong anh đừng nhắc đến những chuyện đó nữa.”

“Duyệt Tâm!” Anh vẫn không có cách nào ngăn mình tiến lại gần cô, muốn cảm nhận được hương thơm đặc biệt trên người cô mà anh không thể tìm thấy ở người phụ nữ khác.

Duyệt Tâm run rẩy, cô sắp không còn đường lùi nữa.

“Duyệt Tâm, em tìm chị khắp nơi!” Hàn Hiên đột ngột chạy vào phòng tổng giám đốc, hét to.

Cậu nhìn Viên Nhược Hồng rồi ngại ngần chào: “Anh Viên, em tìm chị Duyệt Tâm có chút việc.”

Không khí trong phòng rất kỳ lạ, rốt cuộc Viên Nhược Hồng vẫn là người có kinh nghiệm xử lý tình huống nhiều hơn họ, anh nhìn Hàn Hiên, nhận ra sự dò xét và ngạc nhiên trong ánh mắt trong sáng của cậu ta.

Viên Nhược Hồng quá hiểu tâm trạng này, đã từng có lúc, anh cũng nhìn một thứ tình cảm nào đó với ánh mắt như vậy.

“Cô Hà, cô đi làm việc của cô đi!” Anh không nói nhiều hơn, chỉ nhắc nhở em họ của mình, “Sau này vào phòng phải gõ cửa trước, biết không?”

Ở một mình cùng Viên Nhược Hồng khiến Duyệt Tâm khó xử, về phòng làm việc, cô băn khoăn mãi một lúc mới nhớ ra lúc đó Hàn Hiên nói muốn tìm cô có việc.

“Hàn Hiên, vừa rồi cậu tìm tôi có việc gì?” Cô vô cùng biết ơn Hàn Hiên vì đã giúp cô giải vây nên giọng nói trở nên dịu dàng.

Hàn Hiên đang trồng rau trên trang Web giải trí, cậu ranh mãnh cười với cô: “Thật ra là không có chuyện gì, em chỉ muốn hỏi chị trưa muốn ăn gì để cùng đặt cơm.”

Duyệt Tâm cười: “Giờ mới có mấy giờ mà đã muốn ăn cơm?”

Sau khi ăn xong bữa trưa, Hàn Hiên cầm một bộ tú lơ khơ mới nhờ Duyệt Tâm dạy cậu cách chơi thăng cấp.

Duyệt Tâm nói: “Đây là trò chơi ai cũng biết, cậu học đại học mà chưa được phổ cập sao?”

Hàn Hiên lắc lắc đầu: “Hồi học đại học em bận nghiên cứu thi cử, không có thời gian chơi trò này!”

Duyệt Tâm kiên nhẫn dạy cậu nguyên tắc chơi, cũng may khả năng lý giải vấn đề và linh hội của cậu ấy rất tốt, cô chỉ nói một lượt cậu đã nhớ ngay, cậu còn gọi hai người khác đến chơi cùng khiến cho thời gian nghỉ trưa ở văn phòng rất huyền ảo vui vẻ.

Những lúc như thế này, Duyệt Tâm cảm ơn Hàn Hiên từ tận đáy lòng, bởi vì có cậu ấy, ở công ty cô mới không cảm thấy khó khăn như thế.

Buổi chiều, Cố Nam gọi điện thoại cho Duyệt Tâm: “Hôm nay chúng ta cùng về bên mẹ nhé, sinh nhật bố.”

“Vâng.” Duyệt Tâm hỏi tiếp, “Có cần em đặt bánh sinh nhật trước không?”

Cố Nam nghĩ một lát rồi nói: “Không cần, anh có phiếu ưu đãi của Goldion, đi làm về đến đó đổi trực tiếp là được.”

“Phiếu ưu đãi lúc nào thế?” Duyệt Tâm nhớ phiếu ưu đãi công ty phát cho năm trước, cô đưa cho Cố Nam để anh mua ẹ chồng những món ăn bà thích, có lẽ anh đã dùng hết rồi.

“Cái đó...có người vừa tặng.” Cố Nam nói dối. Thật ra, anh không có phiếu ưu đãi nào cả, anh chỉ không muốn Duyệt Tâm tốn tiền mà thôi.

Lúc đi làm về, Duyệt Tâm vẫn đến Trương Nhất Nguyên mua cho bố chồng nửa cân chè, giá không hề rẻ chút nào.

Bố chồng pha chè con dâu mua tặng, tấm tắc khen: “Trà mới phải không? Rất thơm. Duyệt Tâm, sau này đừng mua thứ đắt tiền như thế này nữa.”

Duyệt Tâm cười nói: “Bố thích là tốt rồi!”

“Sao Cố Nam vẫn chưa đến?” Ông chỉ gặp Duyệt Tâm mà không thấy Cố Nam liền hỏi.p>

“Anh ấy đi lấy bánh ga tô.” Duyệt Tâm thật thà đáp.

Mẹ chồng thấy chồng nói chuyện với Duyệt Tâm, trừng mắt nhìn họ, bực bội nói: “Sao? Định ngồi đợi ăn sẵn sao?”

Duyệt Tâm hoảng hốt vội vàng đứng dậy đi vào nhà bếp giúp một tay.

Tay nghề nấu nướng của mẹ chồng không tồi, nhưng mọi việc trong bếp phải tuân theo trình tự, quy tắc của bà.

Duyệt Tâm không được động tay vào nên giúp bà rửa nồi niêu bát đĩa.

Mẹ chồng nhìn Duyệt Tâm vẫn không thuận mắt, chỉ vào đĩa cô rửa nói: “Sao lại đặt đồ như thế? Không có một quy tắc nào, ai lại đặt đĩa đối diện với người thể kia?”

Duyệt Tâm vội vàng lấy đĩa xuống khỏi giá, đang định đặt vào trong ống đĩa, mẹ chồng lại nói: “Vẫn chưa khô, để đĩa vào trong ống để mồi lên à?”

Duyệt Tâm không biết phải làm gì, cầm bát đĩa không dám động đậy, “Vậy rốt cuộc là đặt ở đâu ạ?”

Mẹ chồng liếc nhìn cô: “Làm ăn vụng về, không thoáng chút nào.”

Duyệt Tâm chỉ biết lắng nghe mẹ chồng trách móc, không dám nói gì.

Cố Nam về thấy Duyệt Tâm đang ở trong bếp liền kéo cô ra ngoài: “Lại đây xem bánh anh mua cho bố, đẹp không?”

Lúc đó, suýt chút nữa Duyệt Tâm khóc òa lên, cô cố gắng kìm nén, không nhìn chiếc bánh ga tô, nói đại một câu: “Cũng được.” Cô không dám nhìn Cố Nam, sợ rằng nếu bắt gặp ánh mắt của anh, cô sẽ khóc ngay trước mặt anh.

Cố Nam nghĩ cô cố tình tỏ ra không vui, chau mày nói nhỏ: “Em có thái độ gì thế? Hôm nay là sinh nhật của bố, sao em lại không nể mặt như thế? Hơn nữa bố đối xử với em rất tốt.”

Duyệt Tâm vừa bị mẹ chồng mắng, giờ lại bị Cố Nam trách móc, trong lòng cảm thấy không thoải mái. Cô không nói gì, cố gắng nhẫn nhịn, dù sao cũng là ngày sinh nhật bố chồng, cô không nên khóc lóc, càng không nên cãi nhau với Cố Nam.

Chỉ có điều cả buổi tối, Duyệt Tâm không hề nở một nụ cười.

6

Trong kịch bản của mình, cô dành vị trí cho Cố Nam, anh luôn đứng ở bên cô

Ra khỏi nhà bố mẹ, sắc mặt Cố Nam không vui nói: “Hà Duyệt Tâm, hôm nay em sao thế? Cả buổi tối không nở một nụ cười như thể bố đang nợ tiền em vậy.”

Thấy Cố Nam đánh giọng nghiêm mặt như thế, Duyệt Tâm bật khóc: “Tại sao anh không hỏi em, mẹ anh đã đối xử với em như thế nào?”

Đây là lần đầu tiên Duyệt Tâm công khai nói với Cố Nam mẹ chồng không phải với cô.

Cố Nam chỉ có thể nói: “Mẹ anh là như thế, em đừng giận bà.”

Duyệt Tâm cũng hiểu tâm trạng khổ não của Cố Nam, một bên là vợ, một bên là mẹ, anh bị kẹp ở giữa nên rất khó xử. Anh đã nói như vậy, cô cũng không than thở thêm lời nào nữa.

Nín khóc, cô nói với Cố Nam: “Hôm nay coi như em sai, thật sự em cũng không có kinh nghiệm gì khi ở cùng mẹ.”

“Hôm nay mệt rồi, chúng ta bắt xe về nhà.” Cố Nam thấy Duyệt Tâm đã ổn hơn, kéo tay cô bước sang bên đường bắt xe.

Ngồi trong taxi, Cố Nam bắt đầu nói chuyện phiếm với lái xe, suốt dọc đường chỉ nói những chuyện liên quan đến xe cộ: “Xe đời mới có tốn xăng không?”, “Da trên xe có thật không?”, “Mua xe riêng loại nào tốt?”

Lái xe là người Bắc Kinh rất hay nói, thao thao bất tuyệt tư vấn cho Cố Nam: “Cậu muốn mua xe phải không? Kiểu mở cửa hai bên? Để tôi giới thiệu cho cậu một loại xe mới ở Bắc Kinh, rất rẻ, tính năng cũng tạm ổn.”

Cố Nam nghe thấy vậy hai mắt sáng lên, về nhà bàn bạc với Duyệt Tâm: “Chúng ta mua một chiếc xe nhé!”

Duyệt Tâm có thể hiểu tâm sự của Cố Nam, cô biết đàn ông ra ngoài làm ăn, tiếp khách nhiều, không có xe thật sự rất bất tiện.

Nhưng cô cũng biết họ không có nhiều tiền để mua xe.

Căn nhà này là mua trả góp, lương hàng tháng của Cố Nam dùng để trả tiền nhà, tiền lương của Duyệt Tâm sau khi lo ăn uống quần áo cũng không còn lại bao nhiêu. Hơn nữa, cô phải định kỳ gửi tiền về nhà mẹ đẻ. Tính ra, nếu mua xe tình hình kinh tế cũng khá căng thẳng.

Duyệt Tâm đắn đo một hồi rồi nói với Cố Nam: “Bây giờ mua xe có phải là đang vào thời điểm không thuận lợi không? Hình như thị trường đang rất nóng.”

Cô không hiểu về xe cộ, chỉ nghe những người đồng nghiệp khác nói chuyện lúc đi làm.

Cố Nam lộ rõ vẻ thất vọng: “Nếu không có nhiều gánh nặng như vậy có phải là tốt không...”

Nghe thấy câu nói đó, Duyệt Tâm thở dài, sắc mặt xanh tái, cô chỉ có thể nói với anh: “Cố Nam, em xin lỗi.”

Thấy Duyệt Tâm như thế, Cố Nam mới nhận ra mình đã lỡ lời, vội vàng sửa sai: “Ý của anh là, nếu chúng ta có thể kiếm được nhiều tiền hơn thì có phải là tốt không?”

Duyệt Tâm gật đầu, không muốn tiếp tục nói tới chủ đề này nữa.

Hai người đi ngủ sớm, chỉ có điều lúc ngủ, Duyệt Tâm nằm dựa vào một bên giường, cách Cổ Nam một khoảng rất xa.

Lúc Duyệt Tâm kết hôn với Cổ Nam, họ đã hẹn nhau sẽ đi tuần trăng mật ở Trương Gia Giới, nhưng mẹ chồng nói Cổ Nam đã đi rồi, đến đó quá xa, nên đi đâu đó gần cho tiết kiệm. Vậy là hai người chuyển sang đi Mật Vân gần Bắc Kinh hai ngày.

Trương Gia Giới là nơi Duyệt Tâm mong đợi được đi từ rất lâu. Thời đi học, lớp cô tổ chức đi chơi ở đó nhưng cô không đi được bởi phải nộp phí gần 2000 nhân dân tệ, cô không có tiền. Đương nhiên trước khi cưới Cổ Nam, Duyệt Tâm không có cơ hội, cô đã quyết định bỏ cuộc.

Nhưng lần này, công ty tổ chức ọi người đi Trương Gia Giới du lịch, coi như phúc lợi cuối năm.

p>

Hàn Hiên thấy thái độ hưng phấn của Duyệt Tâm, lại gần hỏi: “Thế nào, em đề nghị đi Trương Gia Giới, chị có vui không?”

Duyệt Tâm gật đầu, hỏi Hàn Hiên: “Sao cậu lại nghĩ đến địa điểm đó?”

Hàn Hiên cười tỏ vẻ bí mật: “Đương nhiên là vì biết có người muốn đi rồi.”

Sau khi về nhà, Duyệt Tâm vô cùng vui vẻ kể cho Cổ Nam nghe công ty tổ chức ọi người đi Trương Gia Giới một tuần.

Cổ Nam không nói gì, trong lòng anh không muốn Duyệt Tâm đi.

Anh cảm thấy một nơi Duyệt Tâm luôn mong muốn đến như thế, nếu đi thì phải có anh đích thân đi cùng.

Mặt khác, Cổ Nam thật sự không muốn xa Duyệt Tâm hẳn một tuần...

Sự yên lặng của Cổ Nam khiến tim Duyệt Tâm đập mạnh: “Sao thế? Anh không vui mừng vì em được đi du lịch miễn phí sao?”

Cổ Nam biết sự ích kỷ của mình không công bằng với Duyệt Tâm, anh miễn cưỡng nở một nụ cười: “Không, anh đang nghĩ xem ở Trương Gia Giới có đặc sản gì để em mua giúp anh tặng khách hàng.”

“Đương nhiên không có vấn đề gì.” Duyệt Tâm đồng ý ngay lập tức.

Hôm Duyệt Tâm sắp đi, Cổ Nam nghỉ ở nhà, anh lên mạng vào diễn đàn và xem xe, Duyệt Tâm đang thu xếp đồ đạc bên cạnh.

Trong lòng Cố Nam hơi buồn và lưu luyến. Vì không muốn để Duyệt Tâm nhận ra, anh cố gắng cười vui vẻ, nhìn lên màn hình nói: “Duyệt Tâm, anh không tiễn em xuống nhà. Em đi chú ý giữ an toàn.”

Đây là lần đầu tiên Duyệt Tâm xa nhà sau khi kết hôn, cô nghĩ ít nhất Cố Nam sẽ đưa cô ra bến xe nhưng không ngờ anh lại muốn ở nhà lên mạng.

Duyệt Tâm cảm thấy hơi hẫng hụt, thuận miệng nói một câu: “Không cần tiễn em nữa, không sao.”

Cô tự mình xách va li hành lý rất nặng xuống nhà, có cảm giác như bị bỏ rơi.

Cô đã tưởng tượng ra cảnh lúc tạm biệt nhau như thế này. Trong lòng cô nghĩ, Cố Nam sẽ đứng bên cạnh cô cho đến khi cô lên xe, đi xa dần và anh sẽ lưu luyến không nỡ rời xa.

Nếu Cố Nam đi xa, chắc chắn cô sẽ làm như vậy.

Đáng tiếc, sự thật diễn ra không theo đúng kịch bản trong lòng cô.

Cô có vẻ hơi buồn, cô đơn kéo va li về phía bến xe.

Lúc này, nếu Duyệt Tâm quay lại nhìn lên cửa sổ nhà mình, cô sẽ thấy Cố Nam.

Anh cũng đang cô đơn buồn bã đứng ở đó, nhìn theo bóng dáng Duyệt Tâm đi xa dần.

Có lẽ, cho dù cô quay đầu lại cũng không thể nhìn thấy Cố Nam vì họ ở tầng 19, cao và xa ngoài tầm mắt.

Duyệt Tâm đi hai chuyến xe mới đến nơi tập trung, xe của công ty đã đang dừng ở đó chờ mọi người.

“Duyệt Tâm!” Hàn Hiên ở đằng xa nhìn thấy cô, chạy lại giúp cô mang hành lý, “Em đã giúp chị chiếm chỗ trên xe, nhóm chúng ta sẽ ngồi cùng nhau, có thể chơi bài trên đường đi.”

Duyệt Tâm cười: “Tôi say xe, các cậu chơi với nhau là được.”

Trước đây đi chơi, tổng giám đốc và phó tổng giám đốc đều không đi. Vì thế khi nhìn thấy Viên Nhược Hồng, Duyệt Tâm rất ngạc nhiên.

Anh ngồi ở ghế sau lái xe, không mặc âu phục đi giày da như mọi hôm mà mặc một bộ đồ giản dị, trông càng nổi bật giữa đám đông.

Anh mỉm cười với Duyệt Tâm rồi quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Duyệt Tâm không ngồi cùng hàng ghế với Hàn Hiên, cô viện cớ bị mệt nên ngồi cùng chị Vương.

Phụ nữ ngồi cùng nhau sẽ nói chuyện chồng, chuyện gia đình tự nhiên hơn. Mọi người bắt đầu đưa nhau so sánh và thể hiện.

Trương Vân Vân ở nhóm chị Vương tò mò nhìn Duyệt Tâm hỏi: “Nhóm trưởng Hà, chưa bao giờ gặp ông xã nhà chị. Hôm nay anh ấy không đưa chị đến à?”

Lúc Duyệt Tâm vừa lên xe, thấy hầu hết các đồng nghiệp nữ trong công ty đều có người đi tiễn, không phải chồng thì là bạn trai. Lúc này Cố Nam không có ở đây, cô không biết nên lấy lý do gì để biện minh cho anh.

“À, hôm nay anh ấy bận quá.” Duyệt Tâm ngại không dám nói Cố Nam muốn ở nhà lên mạng hơn là đưa cô đến.

Trương Vân Vân tiếp tục nói với mọi người: “Anh nhà em hôm nay phải làm thêm giờ nhưng vẫn lái xe đưa em đến đây.” Rõ ràng là cô ấy đang thích thể hiện, tuy hơi hợm nhưng đó là một sự kiêu hãnh ngọt ngào.

Nghe mọi người nói chuyện, Duyệt Tâm giống như đang ngậm chèn đắng, không thể nhổ ra trước mặt mọi người mà chỉ biết im lặng nuốt vào trong bụng.

5. Chương 07

7

“Duyệt Tâm, chị đừng đi lung tung, người đông sẽ lạc đấy”

Duyệt Tâm bị say xe, đặc biệt là trong những xe đóng kín và bật điều hòa như thế này.

Xe chưa đi được bao lâu, cô đã bắt đầu thấy khó chịu, không dễ dàng gì mới chịu đựng đến được sân bay. Vừa xuống xe Duyệt Tâm đã lao vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo, nôn đến khi dạ dày trống rỗng mà vẫn còn cảm thấy khó chịu.

Lúc ra khỏi nhà vệ sinh, rõ ràng sức khỏe của cô đã vô cùng suy sụp.

Một cốc nước ngọt nóng được đưa lại, nhìn thấy bàn tay trắng trẻo với những ngón thon dài, Duyệt Tâm hơi do dự.

“Uống một chút đi, say xe mà bị nôn rất khó chịu.” Giọng của Viên Nhược Hồng vẫn trầm trầm và quyến rũ như thế.

Duyệt Tâm yên lặng cầm lấy cốc nước ngọt, khẽ nhấp một ngụm, là loại nước ca cao nóng mà cô vẫn thích.

Cô uống thêm vài ngụm rồi định đưa cốc cho Viên Nhược Hồng.

Chợt nhớ ra mình đã uống rồi, chắc chắn anh ấy sẽ không cần nữa nên cô thu tay lại.

Hàn Hiên và mấy thanh niên trẻ khác trong nhóm kéo hành lý của cô bước lại.

Hàn Hiên lo lắng hỏi: “Chị Duyệt Tâm, chị thế nào rồi? Bọn em mãi chơi bài, quên mất chị bị say xe.”

“Không sao.” Duyệt Tâm lắc đầu nhìn Hàn Hiên cười tỏ vẻ cảm ơn.

Cậu ấy luôn rất tốt với cô, giống Duyệt Thanh hồi nhỏ luôn tin tưởng và chăm sóc cô, điều này, khiến cô cảm thấy được an ủi phần nào.

Trước khi lên máy bay, Viên Nhược Hồng đưa cho Duyệt Tâm vài viên thuốc chống say, cô uống xong bắt đầu cảm thấy buồn ngủ.

Mặc dù Hàn Hiên ngồi bên cạnh nói chuyện liên tục với cô nhưng cô vẫn cảm thấy mơ màng rồi ngủ thiếp đi.

Viên Nhược Hồng ngồi sau ghế của Duyệt Tâm đọc báo, nghĩ đến người phụ nữ đang ngồi trước mặt mình, anh rất hài lòng.

Cho dù anh không nhìn thấy mặt cô nhưng nghĩ đến việc cô đang ở trong phạm vi kiểm soát của mình, anh cảm thấy yên tâm.

Nữ tiếp viên hàng không đi đi lại lại trong khoang máy bay, lần nào cũng liếc nhìn Viên Nhược Hồng.

Anh có dáng vẻ của một người đàn ông khoảng ba lăm, ba sáu tuổi, thân hình cân đối, sắc mặt hồng hào, động tác nho nhã, có phong thái của một quý ông, thoát nhìn ai cũng biết anh là một người thành công. Mặc dù Hàn Hiên cũng rất đẹp trai tuấn tú, nhưng phong thái còn kém xa anh.

Nữ tiếp viên hàng không mượn cốc rót thêm nước ngọt, liếc mắt đưa tình với anh, Viên Nhược Hồng không động sắc mặt, chuyện thể này anh đã gặp nhiều rồi.

Bên cạnh Viên Nhược Hồng có không ít người đẹp muốn ngã vào lòng anh, nhưng anh không có một chút cảm hứng nào với họ.

Năm ngoái ở Singapore, một cô gái có nhan sắc và tính cách tốt khiến anh động lòng, anh ngỡ mình đã tìm được một người phụ nữ tâm đầu ý hợp và chuẩn bị thành thân. Nhưng cô gái đó không thể kiên trì đến cùng, chỉ vì một sợi dây đá quý mà to tiếng với anh.

Viên Nhược Hồng không thiếu tiền, anh chỉ cảm thấy một người phụ nữ thích vàng bạc đá quý không được thanh cao nên quyết định chia tay cô ấy.

Anh không thể quên được người con gái tặng anh chiếc bật lửa vào ngày sinh nhật của anh giữa mùa đông chỉ vì anh đã giúp cô một việc rất nhỏ.

Anh không thể quên nụ cười của cô trong gió mùa lạnh lẽo, cô không cần anh cho tiền, cô kiên quyết không cầm tiền của người khác vì đó là nguyên tắc của cô.

Anh cũng không thể quên, cô gái này đã chân thành nói với anh, tình yêu không phân biệt giàu nghèo, không phân biệt đắt rẻ...

Viên Nhược Hồng đã từng nghĩ rằng, cả đời này anh không thể tìm lại được người con gái khiến anh cảm động ấy nữa.

Nhưng trong một lần vô tình hợp tác cùng công ty của bác mình, anh nhìn thấy tên cô trên bảng thiết kế và cũng nghe được một số tin tức về cô.

Dường như anh không thể kìm nén được tâm trạng xúc động của mình, vì thế, khi bác anh bị bệnh, anh chủ động đề nghị được làm thay.

Gặp lại cô, cho dù chỉ là nhìn thấy cô cũng có thể khiến anh cảm thấy hạnh phúc.

Sau khi máy bay hạ cánh xuống mặt đất, Duyệt Tâm vẫn còn cảm thấy mơ màng, Hàn Hiên rất tự nhiên cầm lấy tay cô.

“Duyệt Tâm, chị đừng đi lung tung, người đông sẽ lạc đấy.”

Cô khẽ rút tay lại, kéo áo của Hàn Hiên nói: “Như thế này sẽ không lạc được.”

Đến khách sạn Duyệt Tâm và Trương Vân Vân được xếp ở chung một phòng.

Buổi tối, Trương Vân Vân dùng điện thoại ở khách sạn nấu cháo buồn chuyện với chồng đến hơn một tiếng đồng hồ.

Lúc Duyệt Tâm tắm xong định đi ngủ, cô ấy mới dừng lại, hỏi Duyệt Tâm có muốn dùng điện thoại không.

Duyệt Tâm không biết lúc này Cố Nam đang làm gì liền gọi về điện thoại bàn.

Thấy mẹ chồng nghe điện thoại, Duyệt Tâm buột miệng hỏi: “Sao mẹ lại đến nhà con?”

Bởi thấy lạ nên hỏi, cô không hề có ý gì khác nhưng lại khiến mẹ chồng không vui: “Con giỏi thật, quảng nhà cửa ở đây rồi phải mong đi, Cố Nam biết làm thế nào? Cũng phải có người chăm sóc chứ. Mẹ không đến, ai đến? Mẹ giao con trai mẹ cho con, đây là lỗi của mẹ sao?”

Mẹ chồng không ngừng than thở, Duyệt Tâm nghe không sao lọt tai được liền cúp điện thoại, cô không có cách nào chịu đựng được giọng điệu và thái độ đó của mẹ chồng cô.

Một lát lâu, lấy lại bình tĩnh, cô gọi vào số di động của Cố Nam.

Giọng Cố Nam lạnh lùng vang lên, không có một chút tình cảm nào: “Em đã nói gì với mẹ? Bà tức giận quá nên đang khóc rồi!”

Duyệt Tâm không biết giải thích như thế nào, cô không nói gì cả vì đầu đến lượt cô được nói.

Cố Nam luôn biết giữa Duyệt Tâm và mẹ có thành kiến, nhưng lúc Duyệt Tâm gọi cho anh, mẹ đang có mặt ở đó nên anh không biết nói gì, đành nhắc nhở cô vài câu.

Trong tiềm thức anh cảm thấy Duyệt Tâm gần gũi anh hơn mẹ, có những lúc con người là như vậy, làm nhiều việc không hay với người gần gũi mình mà không cảm thấy có gì quá đáng.

“Hà Duyệt Tâm, đợi em về chúng ta sẽ tính sổ!” Cố Nam thốt lên một câu chốt hạ.

Về sẽ tính sổ? Duyệt Tâm đang hy vọng sẽ nghe được những lời tâm sự tình cảm của Cố Nam, nghe thấy anh nói thế, bỗng nhiên cô cảm thấy mình giống như một quả bóng da bị xì hơi.

Ngày hôm sau đi ngắm cảnh, Duyệt Tâm rất mất tinh thần.

Hàn Hiên và mấy thanh niên tìm mọi cách chọc cô, lúc gọi cô: “Duyệt Tâm, mau đến chụp ảnh”, lúc gọi: “Duyệt Tâm, ở đây có cảnh lạ”. Duyệt Tâm bị họ lôi kéo chụp không ít ảnh.

Một lúc sau Viên Nhược Hồng cũng tham gia, anh bước đến trước mặt Duyệt Tâm nói: “Cô Hà, ở công ty tôi rất ngưỡng mộ công việc của cô, nhân cơ hội này, có thể mời cô chụp ảnh chung không?”

Trước mặt mọi người ở công ty, tổng giám đốc gọi cô là cô Hà, còn lịch sự mời cô chụp ảnh chung, điều này không có gì quá đáng. Duyệt Tâm không nghĩ được lý do gì để từ chối, gật đầu một cách bị động, chụp chung với Viên Nhược Hồng một kiểu ảnh.

Hàn Hiên thấy họ chụp ảnh chung, cũng nài nỉ: “Duyệt Tâm, chị cũng phải chụp chung với em một kiểu.”

Duyệt Tâm luôn coi Hàn Hiên như em trai trong nhà. Vì hoàn cảnh gia đình không có điều kiện nên cô và Duyệt Thanh từ nhỏ đến lớn không có một bức ảnh chụp chung nào. Nghĩ đến điều đáng tiếc đó, Duyệt Tâm chủ động kéo tay Hàn Hiên, rồi khoác tay lên vai cậu, nhờ đồng nghiệp chụp một kiểu ảnh.

Ngày thứ ba, Viên Nhược Hồng có việc bận nên về trước.

Trước khi đi, anh nói với Duyệt Tâm: “Hy vọng sau khi tôi đi, cô có thể đi chơi vui vẻ hơn. Đến đây du lịch không phải là mơ ước của cô sao?”

Mặt Duyệt Tâm hơi buồn, chào tạm biệt anh một cách rất trịnh trọng.

Nếu có thể, cô hy vọng không bao giờ gặp lại anh.

Những ngày tiếp theo, không có tổng giám đốc nên mọi người rất thoải mái, có thể tự do đi chơi.

Duyệt Tâm đến cửa hàng bán đồ đặc sản, mua cho Cố Nam rất nhiều đặc sản của địa phương, anh đã nói nhờ cô mua để đem đi tặng.

Hàn Hiên cười cô: “Sao chị mua nhiều đồ thế? Không phải là ở Bắc Kinh không có.”

Duyệt Tâm nói với giọng thản nhiên: “Có thì cũng không giống hệt nhau.”

Đi chơi mấy ngày, trừ khi Duyệt Tâm gọi điện cho Cố Nam, anh không hề gọi cho cô. Ngay cả Trương Vân Vân ở cùng phòng với cô cũng cảm thấy kỳ lạ: “Duyệt Tâm, ông xã nhà chị yên tâm để chị đi chơi thật đấy.”

Duyệt Tâm cười, tiếp tục giải thích hộ Cố Nam: “Công việc của anh ấy rất bận nên không để ý được nhiều việc.”

Thật ra, công việc của Cố Nam bận thế sao? Tuần này anh chỉ đi làm hai ngày thứ hai và thứ ba, thời gian khác anh đều nghỉ phép, không có việc gì làm thì đến quán rượu.

Duyệt Tâm không ở nhà nên rất vắng vẻ, Cố Nam không muốn ở nhà mà không có Duyệt Tâm, sợ không có việc gì làm lại nhớ cô.

Từ khi kết hôn tới giờ, Duyệt Tâm rất ít khi xa nhà, Cố Nam vẫn chưa quen với việc hai người đột ngột xa nhau tới từng đó ngày.

Cố Nam uống rượu nhưng không nhiều. Có một cô gái đi ngang qua, trông rất giống Lưu Bảo, bạn học thời trung học phổ thông của anh.

Anh gọi thử một tiếng, quả nhiên cô gái đó quay lại nhìn anh.

“Trời ơi, đây không phải là Cố Nam sao?”

Cố Nam thấy cô đúng là Lưu Bảo liền hỏi: “Sao cậu lại ở đây?”

Lưu Bảo chỉ tay lên bức diễn rồi chỉ vào trang phục khoa trương của mình trả lời: “Mình là người hát chính ở quán rượu này.”

“Ồ, cậu vẫn làm ca sĩ sao?”

Cố Nam nhớ thời trung học phổ thông, Lưu Bảo tụ tập cùng một nhóm thành lập ban nhạc, giọng hát của cô không tồi, đáng tiếc là thành tích học tập không tốt.

“Ca sĩ gì, chỉ là kiếm miếng ăn thôi!” Ưu điểm duy nhất của Lưu Bảo là thực sự cầu thị. Cô nói với nhân viên phục vụ của quầy rượu: “Đây là Cố Nam, bạn học thời trung học của tôi, hôm nay tôi mời anh ấy, tính tiền của anh ấy vào sổ của tôi!”

Cố Nam vội vàng ngăn lại: “Sao có thể làm như thế?”

“Bạn học cũ, cậu không định giữ thể diện cho Lưu Bảo tôi sao?” Lưu Bảo ở những nơi như thế này nhiều nên tự nhiên có vẻ khoáng đạt giang hồ, “Cậu uống đi, mình vẫn còn phải biểu diễn, nói chuyện sau nhé!”

Lưu Bảo cười rồi chào anh, trên người cô vương lại mùi hương nước hoa rất thơm.

Cố Nam rất quen với mùi hương này, đó là nước hoa chanel, được rất nhiều phụ nữ nước ngoài ưa dùng.

Anh cũng gợi ý Duyệt Tâm dùng nước hoa nhưng Duyệt Tâm không muốn tốn tiền, cô nói thẳng: “Đắt quá, xa xỉ.”

Duyệt Tâm là một phụ nữ giản dị và bảo thủ, cô trang điểm rất nhã nhặn, không phô trương, không bắt mắt nhưng luôn khiến người khác nhận ra sự xinh đẹp của cô rồi thầm tiếc cô có thể trang điểm ình xinh đẹp hơn.

Trên người Duyệt Tâm cũng có mùi hương, nhưng đó là mùi sữa tắm rất phổ biến, dường như không ngửi thấy được, nhàn nhạt và không nồng nhiệt.

Cố Nam nhấp một ngụm rượu, không kìm nén được ý nghĩ, có lẽ chính vì thế mà Duyệt Tâm không giống những người phụ nữ khác.

Nghĩ đến vợ, trong lòng Cố Nam không thể không cảm thấy vui vẻ.

Từ khi Duyệt Tâm đi du lịch cùng các đồng nghiệp ở công ty, ngày nào anh cũng tính thời gian. Dường như trong lòng anh có một tập bài đếm ngược thời gian, mỗi tối đều thầm nhớ tên của Duyệt Tâm và lật ra phía sau một tấm.

Anh tiếc là không thể nhanh chóng lật đến giây cuối cùng, như vậy anh có thể ôm lấy cô, làm việc mà người đàn ông muốn nhất trên ghế sofa ở phòng khách.

Về Bắc Kinh, Duyệt Tâm không gọi điện báo cho Cố Nam, gần một tuần không liên lạc, cô cảm thấy anh không cần nghênh đón cô trở về.

Xuống xe buýt của sân bay, Duyệt Tâm kéo đồng hành lý đã nặng gấp đôi của mình đứng tần ngần ở bên đường. Nhiều người bắt xe quá, cô đợi mãi không có taxi nên cảm thấy hơi chán nản.

Người nhà của Hàn Hiên đến đón, cậu nhìn thấy cô liền hét to: “Duyệt Tâm, chị có tiện đường đi cùng không?”

Đi chơi vài ngày Duyệt Tâm thân thiết với Hàn Hiên hơn nên cô không từ chối lòng tốt của cậu nữa.

Nhà của Hàn Hiên chỉ xa hơn nhà của Duyệt Tâm vài bến xe nên rất thuận đường. Duyệt Tâm rất thoải mái, ngồi lên xe một lúc bắt đầu ngủ gà gật.

Nhiệt độ ở Bắc Kinh thấp hơn Trương Gia Giới rất nhiều. Hàn Hiên thấy cô ngủ, sợ cô bị lạnh nên lấy áo khoác của mình khoác cho cô.

Đưa Duyệt Tâm về đến khu nhà ở, Hàn Hiên xuống xe giúp cô mang hành lý rồi hỏi: “Có cần em giúp chị mang hành lý lên nhà không?”

“Không cần, đã làm phiền cậu nhiều rồi!” Duyệt Tâm mỉm cười lắc đầu, nhận ra mình vẫn còn khoác áo khoác của cậu, vội vàng cởi ra trả rồi chân thành cảm ơn: “Cảm ơn!”

Vẫy tay chào Hàn Hiên, Duyệt Tâm quay người bước về nhà.

Cô nhận ra Cố Nam đang đứng đợi ở trước cửa tòa nhà.

Người đàn ông vừa đưa Duyệt Tâm về là ai? Anh ta giúp Duyệt Tâm mang hành lý, cô ấy còn mặc áo khoác của anh ta, có vẻ như quan hệ của hai người không bình thường. Cố Nam thấy khó chịu trong lòng nên giọng nói cũng không vui: “Người đó là ai?”

“Ồ, em không biết anh ở nhà. Vừa rồi...đồng nghiệp ở công ty đưa em về...” Duyệt Tâm cẩn thận giải thích.

Cố Nam cầm va li hành lý của cô, không nói gì mà đi thẳng lên nhà, anh đi rất nhanh.

Duyệt Tâm cầm túi, vội vàng đi theo phía sau.

Về đến nhà, Cố Nam đặt hành lý của Duyệt Tâm trên nền nhà rồi lên mạng.

Duyệt Tâm khát và mệt, vừa thu dọn đồng lon bia rỗng mà Cố Nam uống vừa hỏi: “Ở nhà có nước lọc không?”

Trong lòng Cố Nam đang buồn bực vì người vừa đưa Duyệt Tâm về nhà, không chỉ buồn bực mà còn nổi giận nên không nói gì.

Duyệt Tâm biết mình đã làm điều gì đó khiến Cố Nam không vui nên không nói gì nữa. Cô yên lặng thu dọn đồ đạc rồi đun một ấm nước.

Cô rất mệt, nước chưa sôi cô đã ngủ thiếp đi trên ghế sofa.

Nhìn thấy gò má hơi hóp lại của Duyệt Tâm, Cố Nam không khỏi cảm thấy đau lòng, sau khi đi chơi một chuyến, cô gầy đi rất nhiều.

Duyệt Tâm ngủ rất say, Cố Nam không nỡ đánh thức cô liền lấy chăn đắp cho cô.

6. Chương 08-09

Part II: Việc bây giờ cô có thể làm là chuẩn bị ly hôn

1

Sau khi Cổ Nam có xe, anh tiếp khách nhiều hơn trước

Ngày hôm sau đi làm, Hàn Hiên cho Duyệt Tâm xem ảnh đã chụp hôm đi du lịch.

“Đẹp chứ? Tầm ảnh chụp chung này, ha ha Duyệt Tâm, chị nhắm mắt rồi.”

Duyệt Tâm đang vội tiến độ làm CASE nên không có thời gian đùa với Hàn Hiên. Thỉnh thoảng cô quay sang nhìn, ảnh chụp khá đẹp, đáng tiếc là những tấm ảnh cô cười trước ống kính quá ít.

Xem xong ảnh, Hàn Hiên nói: “Duyệt Tâm, em để ảnh của chị trên bàn làm việc nhé?”

Buổi chiều, vì lý do công việc, Duyệt Tâm không thể không gặp Viên Nhược Hồng xin ý kiến, cô cũng không thể tránh né việc gặp mặt anh mãi được.

Mặc dù anh luôn giữ thái độ nho nhã lịch sự, lễ độ đúng mực với cô nhưng Duyệt Tâm vẫn cảm thấy bối rối.

Đặc biệt là lúc anh đột ngột hỏi: “Duyệt Tâm, cô sống có hạnh phúc không?”

Duyệt Tâm tự lừa dối mình: “Rất hạnh phúc.”

Trong lòng Viên Nhược Hồng hiện lên một dấu chấm hỏi, anh hít thở một hơi thật sâu rồi nói: “Nhưng...”

Trong thế giới của Duyệt Tâm, chữ “nhưng” không còn tồn tại nữa, cô vội vàng báo cáo tình hình tiến độ công việc, hỏi ý kiến của anh về công việc của cô, xin chữ ký vào các giấy tờ cần thiết rồi nhanh chóng bước ra khỏi phòng làm việc.

Sau khi Duyệt Tâm ra khỏi phòng, tìm cô đập bất thường. Cô đứng dựa vào tường, bắt giắc nghĩ: “Có lẽ, mình nên đổi việc.”

Buổi tối, Cố Nam không phải đi tiếp khách nên về nhà sớm.

Duyệt Tâm nấu cơm xong, bày các món ra bàn, Cố Nam mới từ từ rời khỏi máy tính, rửa tay ăn cơm.

Duyệt Tâm thấy tâm trạng Cố Nam rất tốt, muốn bàn với anh chuyện sau Tết Nguyên đán sẽ đổi một công việc mới.

Cố Nam hơi ngạc nhiên: “Bây giờ không dễ tìm việc, em đang làm rất tốt, vì sao còn muốn đổi việc?”

Đương nhiên Duyệt Tâm không muốn nói là vì Viên Nhược Hồng, cô bèn tìm một lý do khác: “Em muốn đổi việc khác tốt hơn để kiếm nhiều tiền hơn.”

“Bây giờ em đã có mục tiêu gì chưa?” Cố Nam hỏi.

“Chưa có. Em muốn xin nghỉ việc trước rồi từ từ tìm.”

Rõ ràng, Cố Nam không thể chấp nhận suy nghĩ này của Duyệt Tâm, anh kiên quyết không đồng tình với ý định của cô.

Cố Nam muốn mua xe trong dịp Tết Nguyên đán, nếu Duyệt Tâm nghỉ việc, thu nhập của họ sẽ giảm đi, không thể tiếp tục duy trì cuộc sống, càng không dám nghĩ tới chuyện mua xe.

Cố Nam luôn băn khoăn với chuyện mua xe, trong tay anh đang có vài chục nghìn nhưng vẫn chưa đủ.

Bố mẹ anh vừa nhận được tiền phí bồi thường di chuyển nhà, hai người cũng không cần tiêu nhiều khoản lớn nên anh muốn vay.

Anh nói với mẹ muốn vay năm mươi nghìn, bà nói: “Các con mua xe lại vay tiền mẹ sao? Vợ con đã tiết kiệm được bao nhiêu tiền rồi? Không hỏi nó trước?”

Cố Nam thấy thái độ đó của mẹ liền nói: “Được rồi, nếu mẹ không cho vay con cũng không mua nữa. Số tiền đó của Duyệt Tâm, con làm sao có thể mở miệng nhắc đến được? Tiền lương của cô ấy ngoài việc lo chỉ tiêu ăn mặc trong nhà, còn phải cho Duyệt Thanh chữa bệnh, có lẽ cũng tích cóp không được bao nhiêu. Cho dù con muốn mua xe cũng không thể làm như thế.”

Cố Nam vừa về, bà đã gọi điện cho Duyệt Tâm: “Cố Nam muốn mua xe, tiền lương của con vẫn thường tự giữ, lần này con cũng nên giúp đỡ nó một chút chứ?”

Duyệt Tâm cảm thấy khó xử, cô hầu như không có tiền. Nhưng trước lời nói thẳng thừng đó của mẹ chồng, cô đành thuận theo: “Vâng, con sẽ nghĩ cách.”

Đợi đến khi Cổ Nam về nhà, Duyệt Tâm hỏi dự định mua xe của anh, cần khoảng bao nhiêu tiền, còn thiếu bao nhiêu.

Cổ Nam hiểu ý của Duyệt Tâm, vội vàng nói: “Không có gì, dù sao cũng không cần mua xe gấp, em đừng bận tâm.”

Duyệt Tâm nhắm tính giá trị các vật dụng cá nhân của cô cũng không được mười nghìn, hơn nữa tháng này cô phải gửi cho bố mẹ hai nghìn.

Chân của Duyệt Thanh vẫn chưa cử động được, bố mẹ cũng cao tuổi rồi, không có thu nhập nào khác, ba người chỉ sống dựa vào số tiền ít ỏi này của cô.

Duyệt Tâm nghĩ mãi, cuối cùng cũng chỉ nghĩ ra một cách là vay tiền của Thẩm Vĩ Vĩ.

Duyệt Tâm gọi điện cho Thẩm Vĩ Vĩ, Vĩ Vĩ vui mừng hét lên: “Duyệt Tâm, cuối cùng cậu cũng nhớ đến mình!”

Duyệt Tâm ngại không thể mở miệng hỏi vay tiền Vĩ Vĩ ngay từ đầu nên đành nói vài chuyện khác.

Sau đó, Vĩ Vĩ nhắc: “Duyệt Tâm, Viên Nhược Hồng cũng đang ở Bắc Kinh, cậu vẫn chưa gặp anh ấy phải không?”

Họ ở cùng một công ty, sao có thể chưa gặp nhau? Duyệt Tâm thờ ơ đáp: “Gặp rồi.”

Vĩ Vĩ yên lặng một lát rồi nói: “Nhiều năm đã qua, dường như anh ấy vẫn không thay đổi.”

Cô ấy nói như thế khiến Duyệt Tâm hiểu rằng thật ra Viên Nhược Hồng đã tìm gặp Vĩ Vĩ trước, cô hỏi: “Vĩ Vĩ, cậu vẫn...”

Vĩ Vĩ ngắt lời cô: “Mình phải làm chương trình, Duyệt Tâm, còn chuyện gì khác không?”

Thật ra Duyệt Tâm không thể nói được thành lời hai chữ “vay tiền”, cô đành tắt điện thoại.

Hơi muộn, Vĩ Vĩ gọi lại cho cô hỏi: “Duyệt Tâm câu gọi điện ình không thể không có chuyện gì. Nói đi, sao thế?”

Lúc này Duyệt Tâm mới nhắc đến chuyện Cổ Nam không đủ tiền mua xe.

“Chỉ có điều này mà cậu ngại không nói với mình sao?” Vĩ Vĩ phê bình Duyệt Tâm có khó khăn không nói cho cô ấy biết.

Hôm sau, Vĩ Vĩ gửi vào tài khoản của Duyệt Tâm bốn mươi nghìn.

Cuối tháng, Duyệt Tâm lấy hết tiền lương của mình và bốn mươi nghìn vay của Vĩ Vĩ đưa cho Cố Nam.

“Đây là năm mươi nghìn, cộng thêm số tiền tích cóp được của anh, có lẽ là đủ tiền mua một chiếc xe vừa tiền rồi?”

Cố Nam hơi ngạc nhiên: “Em lấy đâu ra nhiều tiền thế?”

Duyệt Tâm cười khê: “Em tích cóp và vay một ít của Vĩ Vĩ.”

Cố Nam cảm động trước tấm lòng của Duyệt Tâm: “Không phải anh đã nói là em không cần bận tâm rồi sao?”

“Em là vợ của anh, đương nhiên phải ủng hộ quyết định của anh! Hơn nữa mua xe rồi, công việc của anh sẽ dễ dàng hơn, biết đâu ngày nào đó anh trở thành quản lý của khu vực lớn, có thể nuôi em, không phải vậy sao?” Duyệt Tâm cười đáp.

Cố Nam hôn Duyệt Tâm rồi vui vẻ nói: “Duyệt Tâm, anh yêu em chết mất.”

Cố Nam mua xe, lần đầu tiên đưa Duyệt Tâm đi làm, anh thề thốt với cô: “Duyệt Tâm, đợi đến khi anh trở thành quản lý của khu vực lớn, em không cần đi làm nữa.”

Duyệt Tâm gật đầu, lúc này cô bỗng nhiên mong đợi lời đề nghị đó.

Sau khi Cố Nam có xe, anh tiếp khách nhiều hơn trước đây, mặc dù Duyệt Tâm để ý đến điều này nhưng cô không nói.

Bố mẹ chồng thấy con trai có xe nên cũng đưa ra nhiều yêu cầu hơn, tuần nào cũng gọi Cố Nam về nhà.

Duyệt Tâm chiều theo ý của Cố Nam, nếu anh muốn về nhà cô cũng không ngăn cản. Cô chỉ mượn có thường xuyên phải làm thêm giờ để có thể ít về nhà bố mẹ chồng lần nào hay lần đó.

Cố Nam không vui bảo cô: “Em không về, bố mẹ anh nghĩ em có thành ý với họ!”

Vì thế, thỉnh thoảng Duyệt Tâm cũng cố gắng về đó.

Thứ bảy, Cố Nam lại đề nghị về nhà bố mẹ.

Duyệt Tâm mua hoa quả đến, mẹ chồng chê táo đó quá cứng, bà không nhai được.

Cố Nam sốt ruột nhắc mẹ: “Mẹ không ăn được thì để bố ăn!”

Lúc đó bà mới không nói gì nữa.

Cả nhà tập trung trong phòng khách xem phim, bỗng nhiên Duyệt Tâm nhớ ra buổi chiều Vĩ Vĩ gọi điện thông báo thứ bảy chương trình được quay ngoài trời, cô ấy nhắc Duyệt Tâm không được bỏ qua chương trình tường thuật trực tiếp.

Hết chương trình thời sự, đài trung ương chiếu quảng cáo. Duyệt Tâm thấy cũng đến giờ liền đổi kênh xem chương trình của Vĩ Vĩ.

Ai ngờ, mẹ chồng không vui, lập tức cầm điều khiển từ xa chỉnh về kênh cũ: “Xem cũng phải có ý, đổi kênh nào? Có còn coi ai ra gì không?”

Duyệt Tâm biết cô đã làm mẹ chồng không vui, vội nói: “Con có người bạn thực hiện chương trình chiếu kênh đó tối nay, cô ấy có ý gọi điện mời con xem.”

Bố chồng nói xen ngang: “Thế sao? Vậy phải xem mới được.”

Nhưng mẹ chồng không nghe, giữ điều khiển không đưa cho Duyệt Tâm.

Duyệt Tâm không còn cách nào khác, bối rối cười: “Con không xem cũng được, có thể tuần sau sẽ phát lại.”

Sau khi ra khỏi nhà bố mẹ Cố Nam, tâm trạng của Duyệt Tâm rất buồn.

Cố Nam thở dài rồi nói: “Không phải chỉ là một chương trình truyền hình thôi sao, hà cớ gì em phải để ý như thế?”

Duyệt Tâm muốn nói cô không chỉ để ý đến tiết mục mà quan trọng hơn là thái độ của Cố Nam.

Mỗi lần có những xung đột nhỏ với mẹ chồng, Cố Nam luôn trách móc cô trước, điều này khiến cô cảm thấy mình là người ngoài trong gia đình anh.

Trước đây Duyệt Tâm giống như một chiếc gai đâm vào lòng Cố Nam, chạm vào là đau

Gần đây Duyệt Tâm không nói nhiều, tinh thần của cô sa sút, tới khi nhận được điện thoại của bố mẹ cô mới vui hơn một chút.

Ông Hà nói chân của Duyệt Thanh gần đây đã có một chút tri giác, có hôm bị hàng xóm không cẩn thận đá vào đã cảm thấy hơi đau.

Duyệt Tâm khuyên bố nên đưa em đến Bắc Kinh khám, dù sao cũng là thủ đô, bệnh viện nhiều, các chuyên gia bác sĩ cũng nhiều.

Ông Hà nghĩ ngợi rồi nói: “Thôi, như vậy cần nhiều tiền lắm!” Họ không có tiền tiết kiệm, cũng biết con gái không giàu có, vài năm gần đây, số tiền Duyệt Tâm kiếm được đều gửi về nhà.

Duyệt Tâm hiểu nỗi khổ của bố mẹ, mặc dù biết mình không đủ năng lực nhưng cô cũng không muốn giương mắt nhìn Duyệt Thanh cả đời không đi lại được.

Chỉ cần có một cơ hội, cô cũng tình nguyện thử xem sao.

Duyệt Tâm bàn chuyện đưa Duyệt Thanh đi khám với Cố Nam, Cố Nam rất tán thành, định vay bố mẹ ít tiền.

Anh nghĩ, mình mua xe không vay tiền bố mẹ vì đó là mua để dùng riêng. Tình hình hiện nay không giống như thế, đưa em trai Duyệt Tâm đi khám bệnh là một việc lớn.

Trong lòng Cố Nam nghĩ, có lẽ lần này bố mẹ sẽ không từ chối.

Nhưng mẹ anh vẫn không đồng ý: “Em trai Duyệt Tâm có liên quan gì tới con? Con cưới Hà Duyệt Tâm, không phải em trai nó! Nhà chúng ta không thiếu tiền, nhưng chị con vẫn chưa có nhà, mẹ không thể không lo lắng. Bây giờ giá nhà ở Bắc Kinh là bao nhiêu con cũng biết. Bố mẹ tiết kiệm chi tiêu không phải vì con cái sao? Cái người tên là Duyệt Thanh đó không có họ Cố.”

Không nói chuyện được với mẹ, Cố Nam bắt đầu làm công tác tư tưởng với bố. Nhưng bố anh không phải là người làm chủ gia đình, ông chỉ có thể dốc hết tiền tiết kiệm được mười lăm nghìn đưa hết cho Cố Nam.

Cố Nam thấy không đủ, tìm Vệ Đông vay thêm một ít, tổng cộng được ba mươi nghìn, anh nói với Duyệt Tâm: “Em đón Duyệt Thanh đến khám bệnh xem thể nào.”

Bác sĩ nói đúng là chân của Duyệt Thanh đã có một chút tri giác, vì đưa đi khám quá chậm trễ nên không thể điều trị khỏi ngay được, chỉ có thể tiến hành từ từ.

Duyệt Tâm muốn em trai ở nhà mình để tới bệnh viện cho thuận tiện.

Duyệt Thanh ngại làm phiền đến anh rể: “Em về nhà, lúc nào cần điều trị thì đến lúc đó.” Cậu nói dù thế nào cũng không muốn ở nhà Duyệt Tâm.

Duyệt Tâm không thuyết phục được đành đưa em trai ra bến xe.

Lúc sắp đi, Duyệt Tâm nhét vào tay cậu vài trăm, nói: “Đi đường em mua thứ gì đó ăn nhé!”

Duyệt Thanh sống chết không chịu nhận: “Chị, gần đây chị gầy quá, chị giữ lại tiền mua đồ ngon mà tắm bổ.”

Mắt Duyệt Tâm long lanh nước, gật đầu với em trai: “Em cũng cần chú ý sức khỏe, chị mong em sớm có thể đứng dậy được.”

Gần đây, vì chuyện của Duyệt Thanh nên Duyệt Tâm rất lo lắng, cô cảm thấy mệt mỏi.

Trên đường về nhà, ngồi trong xe của Cố Nam, Duyệt Tâm luôn cảm thấy choáng váng buồn nôn.

Cố Nam tìm nơi dừng xe, cô lao xuống, nôn khan một hồi lâu.

“Em sao thế?” Cố Nam không hiểu.

“Say xe.” Duyệt Tâm ôm bụng, sắc mặt tái đi. “Trong túi em có khăn giấy, anh mang lại giúp em.”

Lúc Cố Nam kéo khóa túi của cô lấy khăn giấy, anh nhìn thấy có một phong bì thư, tiện thể rút ra xem, đó là ảnh công ty cô chụp ở Trương Gia Giới, bức ảnh đầu tiên là hình Duyệt Tâm đang kéo một thanh niên trẻ tuổi đẹp trai.

Anh cảm thấy người này hơi quen. Nghĩ một lúc, anh nhớ ra đó là chàng thanh niên trẻ đưa cô về nhà.

Duyệt Tâm đợi hồi lâu không thấy Cố Nam đem giấy ăn lại, quay đầu nhìn thấy anh đang xem ảnh trong túi của mình, trong lòng cô có linh cảm không hay.

Sắc mặt Cố Nam cũng không tốt hơn Duyệt Tâm, bởi anh nhìn thấy trong ảnh có một người mà anh lưu ý hơn – Viên Nhược Hồng.

Anh nằm mơ cũng không ngờ anh ta và Duyệt Tâm đi Trương Gia Giới với nhau.

Cố Nam không biết nhiều về Viên Nhược Hồng nhưng vì có liên quan đến Duyệt Tâm nên anh khá để ý đến người này.

Lúc họ học đại học, Viên Nhược Hồng đã là một người xuất sắc nổi tiếng trong lĩnh vực IT ở Bắc Kinh, làm được vài vụ làm ăn lớn và kiếm được rất nhiều tiền.

Nghe đồn Viên Nhược Hồng đã từng có quan hệ với Hà Duyệt Tâm, còn vì mối tình đó mà hủy bỏ hôn ước với bạn gái cũ.

Lúc đó, tin đồn này truyền khắp nơi.

Sau đó vì sao hai người chi tay, Cố Nam không rõ.

Vì định mệnh, đúng lúc đó Cố Nam gặp Duyệt Tâm.

Cô chưa bao giờ nhắc tới Viên Nhược Hồng trước mặt anh, cô không nói nên anh cũng không hỏi.

Anh lo hỏi nhiều sẽ khiến cô sinh tâm bệnh, không ngờ, người này lại trở thành tâm bệnh của anh.

Trước đây Duyệt Tâm giống như một chiếc gai đâm vào lòng Cố Nam, chạm vào là đau, nhưng anh cũng không thể nhổ ra.

Vì nếu nhổ ra, có thể anh sẽ chết.

Bỗng nhiên Duyệt Tâm và Viên Nhược Hồng gặp lại nhau, Cố Nam rất ngạc nhiên, ngạc nhiên đến mức không có một chút chuẩn bị tâm lý nào.

Anh rất sợ sự xuất hiện của con người đó, trong tình huống như thế này, Cố Nam bắt đầu nói mà không suy nghĩ.

“Chẳng trách em muốn đi Trương Gia Giới! Hóa ra em muốn đi cùng mối tình cũ và niềm vui mới...Hai người bọn họ không để ý sao?” Cố Nam cười lạnh lùng nhìn những tấm ảnh rồi tiếp tục nói: “Chỉ làm đồ chơi, có gì phải để ý, đúng không?”

“Cố Nam...” Duyệt Tâm cảm thấy đau lòng.

“Hà Duyệt Tâm, cô là đồ đàn bà dâm dăng, cô không xứng đáng được gọi tên tôi!”

Cố Nam đã giận dữ đến mức mê muội đầu óc, anh vứt những tấm ảnh xuống đường rồi lái xe bỏ đi, hoàn toàn không để ý đến Duyệt Tâm lúc đó đang không khỏe.

Duyệt Tâm bị bỏ rơi một mình giữa đường, cô nhìn xe cộ đi qua lại bỗng nhiên cảm thấy hoang mang không biết phải làm gì, cũng không biết mình nên đi đâu.

Cô đã sớm linh cảm được sự xuất hiện của Viên Nhược Hồng sớm muộn cũng mang đến phiền phức cho cô, cô chỉ không ngờ lại nhanh đến thế.

Thời tiết âm u lạ thường, cô cảm thấy lạnh đến mức run rẩy.

Túi của cô để trên xe của Cố Nam, trên người không có tiền, cũng không có điện thoại, muốn gọi điện thoại cho đồng nghiệp cũng không được.

Duyệt Tâm vô thức tiến về phía trước. Mỗi bước đi dường như khiến cô cảm thấy đau đớn, lòng bàn chân phồng rộp, cô mệt đến mức muốn ngã nhưng vẫn không thể dừng lại.

Giữa biển người không nhìn thấy Cố Nam đâu, cô biết sẽ không ai có thể đến cứu cô.

Trong lòng cô là cảm giác tuyệt vọng.

Đi bộ nửa vòng Bắc Kinh, cuối cùng Duyệt Tâm cũng về đến nhà.

Cô không có chìa khóa vào nhà, ấn chuông nhưng Cố Nam không mở, Duyệt Tâm dựa người bên ngoài cửa chảy nước mắt.

Lúc này, cô mong muốn biết bao tình cảm ấm áp của gia đình, hy vọng có người nào đó an ủi và cổ vũ cô, cô mong đợi có một bờ vai để dựa dẫm, cần một người có thể bảo vệ cô, bao dung cô...

Nhưng không có người nào như thế, cô không có cách nào tìm được chỗ dựa mình muốn.

Sau đó, chị quản lý nhà ở thấy vậy gọi điện cho Cố Nam: “Anh Cố, vợ anh không mang chìa khóa, bây giờ cô ấy không khỏe...”

Chị ấy chưa nói hết câu, Duyệt Tâm thấy mắt mình tối sầm lại rồi ngất xỉu. Cô vừa lạnh vừa đói phải đi bộ xa như thế nên kiệt sức.

Chị quản lý hét lên một tiếng rồi vội vàng gọi: “Cô Cố, cô Cố...” Đầu bên kia điện thoại, Cố Nam giật mình, anh lạnh người nhận ra mình đã đối xử quá đáng với Duyệt Tâm, có thể chuyện của cô với Viên Nhược Hồng không trầm trọng như anh tưởng tượng.

Cố Nam đến phòng quản lý nhà ở đưa Duyệt Tâm về, cho cô uống một ít nước muối loãng.

Duyệt Tâm ngủ rất lâu, lúc tỉnh dậy cô hơi sốt, Cố Nam lấy khăn ướt đắp lên trán giúp cô hạ nhiệt.

Thấy Duyệt Tâm buồn, trong lòng Cố Nam cũng không thoải mái.

Anh tự trách mình, hối hận vì đã bỏ rơi cô. Cả buổi tối, Cố Nam luôn nghĩ không biết mình bị làm sao.

Lúc yêu Duyệt Tâm, không phải anh đã hạ quyết tâm sao? Điều không nên hỏi sẽ không hỏi, không nên tính toán sẽ bỏ qua, không phải vậy sao? Nhưng vì sao bây giờ anh không làm được?

Anh không muốn làm tổn thương Duyệt Tâm, cũng không muốn để bụng những gì đã xảy ra trong quá khứ, anh chỉ muốn sống với hiện tại. Nhưng, bỗng nhiên ngay cả điều này anh cũng không làm được...

Từ khi kết hôn, việc gì Duyệt Tâm cũng nhường nhịn anh, việc gì cũng nghe anh, mọi việc đều lấy anh làm trung tâm mà anh vẫn không hài lòng.

Duyệt Tâm là một người phụ nữ tốt không thể xem thường, trong lòng anh luôn hiểu rõ điều này nhưng bỗng nhiên anh lại không biết trân trọng.

Trong lòng anh tự hỏi: Rốt cuộc mình bị làm sao?

7. Chương 10-11

3

Cố Nam cảm thấy có thứ gì đó vượt ra khỏi ngón tay anh

Duyệt Tâm ồm.

Nhiều ngày trôi qua cô vẫn không lấy lại được tinh thần, cô trở nên trầm mặc, buồn bã và lạnh lùng.

Viên Nhược Hồng biết cô không khỏe, đề nghị cô nghỉ phép và cho cô thêm một tuần ở nhà nghỉ ngơi.

Lúc Duyệt Tâm ở nhà, Cố Nam bận việc nên không có thời gian chăm sóc cô, chỉ có thể hàng ngày gọi điện hỏi cô ăn gì, có ngủ trưa không. Duyệt Tâm “ừ ừ à à” đáp rồi không nói gì nữa.

Cô không trách Cố Nam đã đối xử với mình như vậy.

Cô biết chuyện của cô và Viên Nhược Hồng được đồn thổi ở trường năm đó rất âm ỉ, Cố Nam không thể không biết, anh nhẫn nhịn lâu như thế, bây giờ bùng phát cảm xúc ra ngoài là chuyện bình thường.

Nhưng cô vẫn cảm thấy hơi thất vọng, bắt đầu nghi ngờ Cố Nam không yêu cô nhiều như cô vẫn tưởng tượng, Duyệt Tâm luôn băn khoăn về vấn đề này, cô đã nghĩ đến kết cục xấu nhất.

Duyệt Tâm và Cố Nam nói chuyện với nhau càng ngày càng ít, ít đến nỗi hai người không còn ngồi ăn cơm với nhau, không còn nằm ngủ chung giường.

Cố Nam cho rằng Duyệt Tâm đang giận dữ nên cũng chiều theo ý cô ra phòng khách ngủ, cô không muốn nói chuyện với anh, sau khi về nhà Cố Nam một mình lên mạng.

Có lúc Cố Nam cảm thấy về nhà quá sớm sẽ khiến Duyệt Tâm phiền lòng nên sau khi tan làm, anh một mình đến ngồi ở quán rượu Sanlitun.

Anh thường đến quán rượu có Lưu Bảo ở đó, bạn học cũ Lưu Bảo vẫn ăn mặc phong cách và quyến rũ, thu hút rất nhiều ánh mắt đàn ông. Cô gái này đã không còn là cô bạn học bình thường như ngày xưa nữa.

Lưu Bảo uống rượu cùng Cố Nam và kéo anh đi nhảy, kể cho anh nghe cuộc sống chìm nổi vài năm gần đây của cô.

Phong cách sống của họ không giống nhau nên Cố Nam tròn mắt ngạc nhiên lắng nghe. Hoá ra cô gái này lại giỏi và kiên cường như thế. Lần đầu tiên anh cảm thấy hứng thú với một người phụ nữ ngoài Duyệt Tâm.

Anh đưa Lưu Bảo về nhà, cô nói cô ở một mình, dùng ánh mắt ra hiệu cho Cố Nam có thể ở lại qua đêm.

p>

Cố Nam suy nghĩ, đấu tranh với bản thân một hồi rồi từ chối sự cám dỗ đó.

Trong thế giới của Cố Nam, Duyệt Tâm mãi mãi giữ vị trí quan trọng nhất.

Cuối tháng, Cố Nam được tăng lương, anh trả hết tiền mua nhà, vẫn còn để dư được một phần.

Lần đầu tiên anh đưa thẻ tài khoản tiền lương cho Duyệt tâm: “Em cầm lấy, sau này tích cóp đủ tiền rồi trả cho Vĩ Vĩ.”

Cố Nam muốn dùng cách này để rút ngắn khoảng cách với Duyệt Tâm nhưng Duyệt Tâm không muốn.

“Anh cứ giữ lấy mà tiêu, tiền của Vĩ Vĩ em trả dần dần cũng được.” Dường như Duyệt Tâm muốn tạo ra ranh giới với Cố Nam.

Cố Nam thấy cô từ chối, kiên trì không bỏ cuộc: “Em cầm lấy, mua đồ gì đó cũng được.”

Duyệt Tâm lắc đầu: “Em không cần.”

Cố Nam quyết định nói chuyện thẳng thắn: “Duyệt Tâm, em định giữ thái độ này đến bao giờ?”

Duyệt Tâm không trả lời như thể cô không nghe thấy, hoặc là vì cô không muốn trả lời.

Sau khi nghỉ ngơi một thời gian, Duyệt Tâm quay lại công ty làm việc.

Nhìn thấy cô, Hàn Hiên suýt nữa không nhận ra, “Duyệt Tâm, sao chị gầy thế?”

Duyệt Tâm cười nói: “Không phải gần đây đang ưa chuộng người gầy sao?”

Ngoài Hàn Hiên, hiếm khi cô cười với ai, mọi người cảm thấy dường như Duyệt Tâm đã biến thành một con người khác.

Viên Nhược Hồng lo Duyệt Tâm có thể bị anh quấy rầy nên chủ động tránh gặp mặt cô. Nhưng anh vẫn ở những nơi Duyệt Tâm không nhìn thấy yên lặng quan tâm chú ý đến cô, thấy cô ngày càng gầy, anh cảm thấy đau lòng một cách kỳ lạ.

Viên Nhược Hồng bảo thư ký Vu giảm lượng công việc cho nhóm của Duyệt Tâm, cố gắng tạo điều kiện để cô có thời gian nghỉ ngơi.

Anh chỉ có thể giúp cô làm điều đó.

Cuộc chiến tranh lạnh giữa Duyệt Tâm và Cố Nam đã kéo dài gần một tháng và không hề có dấu hiệu hòa hoãn.

Thông thường khi họ có bất đồng, nếu không phải Duyệt Tâm không chịu được thì là Cố Nam không chịu được, dù sao cũng có người sẽ chủ động lên tiếng giải quyết mâu thuẫn, nhiều nhất là hai ngày họ không nói chuyện với nhau.

Lần này, mặc dù giữa hai người vẫn có giao lưu trao đổi thông tin nhưng cả hai đều giữ thái độ khách sáo và thận trọng.

Đặc biệt là Duyệt Tâm, cô luôn dùng ánh mắt điềm nhiên và không có cảm xúc nhìn tất cả mọi vật xung quanh. Dường như cô không còn bất kỳ mong đợi nào đối với cái nhà này.

Cố Nam cảm thấy sợ hãi nhưng không biết phải làm thế nào.

Buổi tối đi làm về, Cố Nam lại tới quán rượu.

Hình như Lưu Bảo đoán trước được anh sẽ xuất hiện nên hát tặng anh bài Người yêu tôi và người tôi yêu.

Cố Nam vừa uống vừa cười nói với Lưu Bảo: “Vì sao cô biết tôi đang muốn nghe bài hát này?”

Lưu Bảo nhìn anh, đôi mắt long lanh chờ đợi “Tôi là một người phụ nữ.” Cô cầm tay Cố Nam đặt lên ngực mình để anh cảm nhận được sự mềm mại và ấm áp.

Trong giây lát, Cố Nam thất thần nhưng anh nhanh chóng bật cười, nhắc lại lời bài hát Lưu Bảo vừa biểu diễn: “Người yêu tôi vì tôi say đắm không hối hận, tôi lại cam tâm chịu tổn thương vì người tôi yêu suốt cuộc đời, người để tâm luôn luôn không đúng, người với người không cần giả dối. Người yêu tôi làm tất cả vì tôi, tôi lại rơi lệ, trái tim tan nát vì người tôi yêu, yêu và được yêu đều có lỗi...” Mắt anh hơi ướt.

Lưu Bảo ôm Cố Nam vào lòng: “Cố Nam, anh uống nhiều quá rồi. Chúng ta đi thôi.”

Họ lảo đảo bước ra khỏi quán rượu, về chỗ ở của Lưu Bảo.

Lưu Bảo rót cho Cố Nam một tách trà, bảo anh nghỉ ngơi một lát, cô đi thay nội y, để lộ nước da trắng ngần, bộ ngực rực lửa hấp dẫn và đôi chân đẹp khiến miệng Cố Nam khô khốc.

“Tôi mượn nhà vệ sinh một lát, tôi muốn rửa mặt.” Cố Nam lao vào nhà vệ sinh không dám ra ngoài, lấy nước lạnh vỗ lên mặt.

Không biết từ lúc nào, Lưu Bảo đã đứng phía sau anh. Cô dùng đôi tay nhỏ bé trắng trẻo ôm chặt Cố Nam, áp sát đầu cọ vào lưng anh.

Cơ thể Cố Nam bị đánh thức, anh quay lại tìm môi cô, cổ cô, ngực cô. Anh bắt chắp tất cả hôn cô, dường như muốn nuốt chửng cô.

Đối với Cố Nam, Lưu Bảo là một trải nghiệm hết sức mới mẻ. Cô nhiệt tình, cô chủ động, cô không ngại ngần e thẹn, điều cô muốn được trực tiếp bộc lộ.

Cô nắm bắt được dự vọng của anh, hận rằng không thể gắn chặt cơ thể mình vào anh.

Cố Nam gần như không chống đỡ lại được mong muốn của cô, anh hơi hưng phấn, cũng hơi cảm thấy sợ hãi.

Khi nằm ép lên người cô, bỗng nhiên anh nhớ tới Duyệt Tâm, nhớ đến sự dâng hiến không do dự của cô dành cho anh.

“Duyệt Tâm...” Anh thốt lên một câu khiến dự tình của hai người tắt ngấm.

Cơ thể đang căng lên của Lưu Bảo thả lỏng ra, cô thở dài.

Cố Nam đã tỉnh rượu, anh xoa tay bóp trán, nói lời xin lỗi rồi mặc quần áo và bỏ đi.

Anh phải về nhà.

Phòng Duyệt Tâm vẫn sáng đèn, Cố Nam nhẹ nhàng mở cửa nhìn vào trong.

Cô dựa người vào đầu giường, tay cầm sách, hình như đã ngủ rồi.

Anh ngắm nhìn cô ngủ, đôi môi đỏ hồng hơi hé mở, lông mi dài và dày rất đẹp che đôi mắt. Duyệt Tâm không những rất xinh đẹp, ngay cả dáng vẻ lúc cô ngủ cũng rất đáng yêu.

Dự vọng trong lòng Cố Nam càng lúc càng mãnh liệt, vừa rồi không làm chuyện đó với Lưu Bảo nên anh mong muốn được gần gũi với Duyệt Tâm.

Anh thay quần áo, đến trước giường của Duyệt Tâm, gỡ cuốn sách trong tay cô.

Rõ ràng đọc 500 mẫu chuyện cười, vì sao cô lại khóc? Anh giúp cô lau khô vệt nước mắt trên khóe mắt.

Cố Nam nằm lên người cô, muốn cởi áo ngủ của cô, Duyệt Tâm bỗng thức dậy.

Những ngày này, cô thường xuyên ngủ không ngon, chỉ cần hơi có tiếng động là tỉnh giấc.

Nhìn thấy khuôn mặt của Cố Nam trước mặt mình, cô vẫn nghĩ rằng mình đang mơ. Nhưng ngay lập tức cô cảm nhận được cơ thể của anh, cô biết những điều này là sự thật.

Duyệt Tâm không có vẻ mong đợi chờ đón như Cố Nam tưởng tượng mà nhẹ nhàng đẩy anh ra rồi nói: “Em mệt”

Cố Nam nghĩ cô xấu hổ nên vẫn vuốt ve cơ thể cô: “Duyệt Tâm, đây là nghĩa vụ vợ chồng.”

Duyệt Tâm cự người muốn Cố Nam xuống.

Nhưng Cố Nam vẫn dùng lực giữ chặt lấy cô khiến cô không động đậy được đành ngoan ngoãn chịu đựng anh.

Duyệt Tâm không khỏe, không có cách nào thoát khỏi trọng lượng cơ thể anh, chỉ có thể khóc và hét lên: “Cố Nam, anh xuống ngay.”

Lúc này Cố Nam đâu dễ dàng dừng lại, anh không để tâm đến tiếng khóc và sự từ chối của Duyệt Tâm, tiếp tục khám phá cơ thể cô.

Cô không có cảm xúc, lúc anh đi vào cơ thể cô anh cảm thấy rõ ràng cô đau đớn đến mức rên rỉ.

Anh dừng lại nửa giây rồi tiếp tục, cảm thấy cơ thể như sắp vỡ tan ra, từng đợt sóng cuộn dâng, anh không thể dừng lại, anh cần cảm nhận được khoái lạc.

Nhưng Duyệt Tâm lại ghét Cố Nam như vậy. Anh không quan tâm đến cảm xúc của cô, cưỡng ép cô.

Cô cảm thấy khắp người đau đớn, tim cô đau đớn gấp vạn lần.

Có lẽ vì đã lâu không làm chuyện đó nên Cố Nam cảm thấy lên đỉnh rất nhanh, anh gọi tên Duyệt Tâm rồi mệt nhọc nằm xuống thở dốc.

Cuối cùng Duyệt Tâm cũng đẩy được anh ra.

Ánh mắt lạnh lùng của cô khiến Cố Nam giật mình: “Duyệt Tâm, em sao thế?” Sau khi yêu, anh muốn ôm hôn cô để xóa tan khoảng cách nhiều ngày nay giữa họ.

Nhưng anh có thể nhận ra Duyệt Tâm không muốn.

Duyệt Tâm lạnh lùng, nhìn anh với vẻ trách móc, dường như anh là một người xa lạ: “Cố Nam, em nghĩ anh không thể bắt ép em làm những chuyện này, anh nên biết có một cách nói là cưỡng bức tình dục trong hôn nhân.”

Bỗng nhiên cô nói với anh về cường bức tình dục trong hôn nhân? Rốt cuộc Duyệt Tâm của anh làm sao? Duyệt Tâm luôn nhẹ nhàng hiền thực, Duyệt Tâm luôn ngoan ngoãn nghe lời, Duyệt Tâm luôn yêu anh...

Cố Nam cảm thấy có thứ gì đó vượt ra khỏi ngón tay anh, đó chính là tình yêu và sự trân trọng mà anh không còn cách nào nắm giữ.

4

Cố Nam, chúng ta ly hôn thôi

Duyệt Tâm không hút thuốc, nhưng gần đây cô thường muốn mượn thuốc để được giải thoát khỏi sự giày vò.

Buổi tối, lúc Cố Nam không ở nhà, cô ngồi một mình trên ban công, hút thuốc liên tục, một điếu hai điếu...cho đến khi khói thuốc nồng nặc khiến cô ho sặc sụa và chảy nước mắt.

Những ngày này Duyệt Tâm suy nghĩ rất nhiều, cô nghĩ đến sự kiêu hãnh và ấu trĩ của Cố Nam, sự dịu dàng và trẻ con của anh...

Cô và Cố Nam luôn yêu thương nhau, nhưng hôn nhân không phải chỉ cần có tình yêu để duy trì.

Hơn nữa, điều đáng sợ hơn là trong thời gian chiến tranh lạnh với Cố Nam, Duyệt Tâm nhận ra Cố Nam không yêu cô như cô vẫn tưởng tượng.

Anh để ý đến quá khứ của cô, anh để ý đến những người đàn ông tiếp xúc với cô, đến bạn bè khác giới của cô. Anh muốn cô là của riêng anh, đây là dục vọng chiếm hữu của một người đàn ông như Cố Nam.p>

Nhưng cô không phải là đồ vật, cô là người, cô cũng có tình cảm, cũng cần có bạn bè.

Không phải Cố Nam cũng có rất nhiều bạn khác giới sao? Những vết son trên áo anh, hương nước hoa trên áo vest của anh...Lẽ nào cô không cảm thấy gì? Cô chỉ không muốn nhắc đến những chuyện này, thật ra cô cũng bận tâm, dù sao cô cũng là một người phụ nữ.

Duyệt Tâm lại nghĩ đến mẹ của Cố Nam, nghĩ đến quá khứ của mình, nghĩ đến Viên Nhược Hồng, nghĩ đến bố mẹ và em trai mình...

Càng nghĩ cô càng cảm thấy lòng lạnh lẽo và buồn bã, bỗng nhiên cô nhận ra mình luôn lực bất tòng tâm trước mọi vấn đề.

Có lẽ, cô nên nói chuyện với Cố Nam.

Gần đây việc ở công ty càng ngày càng ít, nhóm của cô chỉ phụ trách một dự án, phải đến Thượng Hải làm CASE mới, vốn dĩ giao cho người khác làm nhưng Duyệt Tâm không muốn ngồi nhà chờ đợi nên chủ động xin đi công tác.

Cố Nam về nhà thấy Duyệt Tâm yên lặng thu xếp quần áo, tận đáy lòng cảm thấy hơi lạnh lẽo, anh hỏi: “Hà Duyệt Tâm, em muốn làm gì?”

Duyệt Tâm không ngẩng đầu lên, sợ Cố Nam nhìn thấy những giọt nước mắt của cô.

“Em đi công tác, hai tuần, ở Thượng Hải. “Cô chậm rãi nói từng chữ, giống như vô thức nói với chính mình.

Cảm giác sợ hãi trong tim Cố Nam hạ xuống, “Lúc nào em đi? Anh tiễn em.”

Duyệt Tâm quay lưng lại phía anh, lắc đầu: “Không cần, buổi tối em đi, công ty có xe đến đón.”

Đã rất nhiều lần cô hy vọng anh đón đưa cô, anh đều không muốn. Bây giờ, cô đã không còn yêu cầu và mong muốn đó nữa.

Cứ như thế, Duyệt Tâm đi Thượng Hải.

Lần này điều Cố Nam lo lắng nhất không phải là cô đi cùng ai mà là cô có quay về không.

Từ hôm Duyệt Tâm đi, Cố Nam bắt đầu đếm ngược thời gian, từng giờ từng phút anh nôn nóng tính còn bao lâu Duyệt Tâm sẽ về.

Cuối cùng Cố Nam hiểu ra: Có một số người, khi hạnh phúc ở bên không biết quý trọng, thậm chí không nhận ra sự may mắn của mình, lúc hạnh phúc sắp mất đi mới cảm thấy mình bất hạnh và đau thương nhiều đến thế.

Anh chính là một con người đáng thương, đáng trách, đáng hận như vậy.

Duyệt Tâm không ở nhà nên không có ai nấu cơm, Cố Nam không muốn hàng ngày phải ra ngoài ăn, sau khi đi làm về, anh tới nhà bố mẹ.

Thấy nhiều lần như vậy, mẹ anh hỏi: “Vợ con đâu?”

Cố Nam nói cô đi công tác, anh không nói cho bố mẹ biết vấn đề của hai người vì không muốn họ phải lo lắng.

“Đi công tác? Rõ ràng là biết công việc của con bạn như thế, nó còn đi công tác cái gì?” Mẹ anh nói hơi quá về Duyệt Tâm.

“Mẹ Duyệt Tâm cũng phải làm việc.” Cố Nam giải thích.

“Công việc của nó có quan trọng bằng con không?” Bà hy vọng Duyệt Tâm luôn coi Cố Nam là trung tâm, việc của cô không nên làm ảnh hưởng tới Cố Nam.

Cố Nam không muốn tranh cãi với mẹ, nói tốt giúp Duyệt Tâm vài câu để bà yên tâm rồi mới về nhà ngủ.

Cố Nam nằm một mình trên giường, trở mình mãi mà không ngủ được.

Thấy nhớ Duyệt Tâm, anh nhắn tin cho cô, hỏi Duyệt Tâm có bận không, có mệt không.

Duyệt Tâm không trả lời anh cũng không tắt điện thoại.

Nửa đêm, chuông điện thoại vang lên, Cố Nam nghĩ đó là Duyệt Tâm, vội vàng ra khỏi giường.

Người gọi điện là Lưu Bảo: “Ồ, Cố Nam, thật hiếm có, anh không tắt điện thoại?”

Cố Nam hơi thất vọng, hồ hững hỏi: “Sao thế? Có chuyện gì?”

“Không có chuyện gì không được gọi điện cho anh sao?” Lưu Bảo chế nhạo anh, “Dù thế nào, chúng ta cũng từng gặp nhau, dựa vào mối giao tình đó, gọi một cuộc điện thoại không được sao?”

“Được, được.” Cố Nam vội nói, “Nhưng đã quá nửa đêm rồi, ai cũng phải ngủ.”

“Ngủ gì? Anh nói chuyện với tôi một lát, tôi vừa bị người ta đá.” Giọng của Lưu Bảo nhỏ đi, hình như khóc rồi lại cười.

Một người phụ nữ mạnh mẽ như cô bỗng nhiên kể khổ với anh, có thể thấy thật sự có chuyện nghiêm trọng. Cố Nam không còn cách nào khác, chỉ biết tiếp tục nghe cô nói.

Lưu Bảo nhắc đến những người đàn ông mà cô đã từng qua lại.

Cố Nam không biết nên nói gì để an ủi người bạn học cũ, chỉ có thể thốt lên một câu: “Trên đời này nhiều đàn ông như thế, vì sao cô chỉ gặp những kẻ cặn bã?”

Lưu Bảo yên lặng hồi lâu rồi hỏi Cố Nam: “Anh có phải là người đàn ông tốt không?”

“Đương nhiên.” Cố Nam trả lời rất nhanh.

Lưu Bảo bật cười: “Tôi biết anh là người đàn ông tốt.”

Hai người nhắc lại những chuyện thời còn đi học.

Lưu Bảo nói: “Cố Nam, anh có biết không? Hồi đó, rất nhiều bạn nữ trong lớp ngưỡng mộ anh.”p>

Cố Nam thấy hơi buồn cười, hồi đó anh chỉ biết học, không biết tiếp xúc nhiều với mọi người, sao có thể được người ta ngưỡng mộ?

“Hồi đó, anh hơi kiêu, không thèm quan tâm đến những học sinh kém như chúng tôi.”

Cố Nam giải thích: “Hồi đó không có thời gian, nhưng nếu tôi biết cô quan tâm đến tôi, chắc chắn tôi cũng sẽ quan tâm đến cô.”

Hai người nói chuyện suốt đến hơn hai giờ sáng.

Cố Nam nói: “Đại tĩ, tiểu đệ ngày mai còn phải đi làm, không phải đại tĩ cũng nên đi ngủ rồi sao?”

Lúc kết thúc câu chuyện, đột nhiên Lưu Bảo thốt lên một câu: “Cố Nam, tôi thích anh!”

Điều này khiến cho Cố Nam càng không thể ngủ được, đầu óc anh trở nên hỗn loạn.

Ở Thượng Hải, Duyệt Tâm cũng ngủ không ngon.

Nhận được tin nhắn của Cố Nam, cô thấy cảm động. Sau đó cô muốn gọi điện cho anh, nói với anh cô vẫn khỏe nhưng gọi hồi lâu, điện thoại của anh luôn trong trạng thái bận. Sáng sớm, sau khi cô làm thêm giờ hoàn thành tất cả mọi công việc, điện thoại của anh vẫn bận. Duyệt Tâm tự nói với mình: Bỏ qua, có lẽ anh ấy có việc quan trọng.

Cố Nam không nhận được hồi âm của Duyệt Tâm, cũng không chủ động nhắn tin và gọi điện cho cô. Vì vậy, khi Duyệt Tâm về Bắc Kinh trước kế hoạch dự kiến, anh cũng không biết.

Trở về từ Thượng Hải, Duyệt Tâm về nhà, điều đầu tiên cô cảm nhận được là sự bừa bộn.

Phải mất hai tiếng đồng hồ mới dọn dẹp xong nhà cửa, xách hai túi rác ra ngoài, cô gặp Lưu Bảo trước cửa nhà.

Lưu Bảo nhìn thấy Duyệt Tâm, hỏi: “Cô cũng sống ở đây?”

Duyệt Tâm gật đầu, cô khách sáo mời Lưu Bảo vào nhà.

Lưu Bảo nhận ra đây là người vợ đi công tác của Cố Nam, cảm thấy hơi hoảng hốt, cô không có việc gì quan trọng cần tìm Cố Nam, cô chỉ cảm thấy hơi cô đơn nên muốn gặp anh. Lần trước gọi điện thoại cho Cố Nam, cô biết vợ anh đi công tác tháng sau mới về, anh chỉ ở nhà một mình. Lưu Bảo không muốn nhân cơ hội này tiếp cận Cố Nam, thời đại này, phụ nữ luôn cố gắng giành được những gì mình muốn.

Duyệt Tâm hòa nhã nói với Lưu Bảo: “Tôi cũng không biết hôm nay mấy giờ Cố Nam về, cô có tiện ở lại ăn cơm rồi đợi anh ấy không?”

Lưu Bảo xua tay: “Không, tôi còn bận việc.”

Cô ấy đi rồi để lại một mùi hương nước hoa Chanel nồng nặc.

Cố Nam rất ngạc nhiên và vui mừng khi Duyệt Tâm về nhà trước kế hoạch. Lúc Duyệt Tâm nhắc tới người phụ nữ đến tìm anh, anh chỉ cảm thấy ngạc nhiên mà không hề vui mừng.

“Cô ấy tên là Lưu Bảo, không để lại số điện thoại. Em nghĩ anh có cách liên lạc với cô ấy?” Duyệt Tâm nói xong rồi bỏ về phòng. Cô thấy hơi ghen, nhưng cảm giác ghen tuông không mạnh mẽ bằng cảm giác mệt mỏi.

Cố Nam đứng ngoài cửa phòng giải thích với Duyệt Tâm: “Anh và cô ấy chỉ là bạn học cũ, không có mối quan hệ gì khác!”

Đúng là giấu đầu hở đuôi. Bằng trực giác của người phụ nữ, Duyệt Tâm biết quan hệ giữa Cố Nam và Lưu Bảo không phải đơn thuần chỉ là bạn bè. Chỉ có vấn đề là cô không đủ sức đi tìm hiểu mối quan hệ không đơn thuần đó.

Cô trốn trong phòng, không nghĩ được điều gì, chỉ mong Cố Nam để cho cô yên tĩnh một lát.

Cố Nam hy vọng Duyệt Tâm cho anh cơ hội giải thích, nhưng theo quan niệm của Duyệt Tâm, cơ hội không phải do người khác mang đến mà phải tự mình tạo ra, cô không thể cho anh bất kỳ cơ hội nào.

Cố Nam thấy lời giải thích của mình không có hiệu quả, bắt đầu phát điên: “Hà Duyệt Tâm, cô không được tự coi mình có lý mà phê phán người khác, xét đến cùng, chuyện giữa cô và Viên Nhược Hồng mới khiến người khác không chịu nổi! Tôi đã nhẫn nhịn lắm rồi, cô đừng được voi đòi tiên...”

Lại là Viên Nhược Hồng, Duyệt Tâm biết đó là tâm bệnh mà Cố Nam không bao giờ rũ bỏ được.

Cuối cùng, cô cảm thấy không thể chịu đựng được những lời chỉ trích cũng như sự ấu trĩ và cố chấp của Cố Nam thêm được nữa.

Duyệt Tâm mở cửa, nói với Cố Nam bằng một giọng lạnh lùng mà ngay cả cô cũng cảm thấy lạ lẫm: “Cố Nam, chúng ta ly hôn thôi!”

8. Chương 12-13

5

Cảnh lãng mạn ngắm nhìn nước chảy cần có hai người

“Cố Nam, chúng ta ly hôn thôi!” Duyệt Tâm nhìn Cố Nam với ánh mắt trống rỗng.

Cố Nam không biết phải phản ứng thế nào với quyết định bất ngờ của Duyệt Tâm.

Anh trợn mắt, nghiến răng, nói dứt khoát: “Ly hôn thì ly hôn, ai sợ chứ?”

Nhưng vừa nói dứt lời, anh đã cảm thấy hối hận.

Cố Nam lao ra khỏi nhà, cố gắng giữ bình tĩnh, suy nghĩ kỹ lưỡng về điều Duyệt Tâm vừa nói.

Cô nói ly hôn? Bỗng nhiên cô muốn ly hôn với anh?

Còn anh, anh đã đồng ý rồi sao? Có phải vừa rồi anh bị điên không? Vì sao anh lại chấp nhận một việc mà mình không muốn?

Anh ôm đầu trong gió lạnh, cố gắng suy nghĩ mà không hiểu được điều gì đang xảy ra.

Anh không muốn ly hôn với Duyệt Tâm, anh vẫn yêu cô, không thể không có cô.

Cố Nam không dám về nhà đối mặt với Duyệt Tâm.

Anh tự an ủi mình: có lẽ vừa rồi Duyệt Tâm giận dữ nên nói thế, đợi đến khi cô ấy bình tĩnh lại, biết đâu mọi chuyện sẽ trở lại tốt đẹp.

Tối hôm đó, Cố Nam ngủ suốt đêm trong xe.

Sáng hôm sau, lúc nhìn thấy Duyệt Tâm, anh coi như không hề có chuyện gì xảy ra, hỏi cô: “Sáng nay ăn gì? Anh đói rồi.”

Thấy Cố Nam như vậy, sống mũi Duyệt Tâm cay cay. Anh lớn như vậy rồi mà không biết nấu cơm, không biết giặt quần áo, không biết làm việc nhà, sau này nếu chỉ có một mình anh sẽ sống như thế nào?

Có lẽ anh nên tìm một người vợ tốt hơn? Xuất thân cao quý, sống thanh bạch, có thể giúp anh lo mọi chuyện...

Nghĩ như vậy, Duyệt Tâm thấy yên tâm. Duyệt Tâm mang trứng và sủi cảo đặt lên bàn, nhìn anh ăn chậm rãi.

Cố Nam ăn xong, đi làm như bình thường, lúc sắp đi còn hỏi cô: “Duyệt Tâm, anh tiện đường đưa em đi làm nhé!”

Duyệt Tâm đáp: “Em đi công tác về được nghỉ phép, tạm thời không cần đi làm.”

Hai người không ai nhắc đến chuyện ly hôn.

Lúc nghỉ ở nhà, Duyệt Tâm bắt đầu sắp xếp quần áo và đồ dùng hàng ngày của mình đặt chung vào một chỗ.

Cô nghĩ, Cố Nam đã đồng ý ly hôn rồi, họ nên nhanh chóng ký giấy tờ để ly thân. Sau đó, cô sẽ chuyển ra khỏi nhà, dù sao đồ đạc của cô cũng đã chuẩn bị xong, đến khi lúc ra đi sẽ rất nhanh gọn.

Đối với Duyệt Tâm, ly hôn là một lựa chọn bất đắc dĩ.

Cô không muốn tiếp tục những ngày sống trong tình trạng hai người nghi ngờ nhau, làm tổn thương nhau. Cô thà chịu tay trắng, cho dù khó khăn, cho dù cô đơn, cũng không muốn tiếp tục buồn bã như bây giờ.

Trong lòng Duyệt Tâm cảm thấy tủi thân, không biết nên nói với Cố Nam như thế nào. Có thể nếu cô nói anh cũng không hiểu .

Trong cuộc hôn nhân này, cô phải đối mặt với quá nhiều vấn đề không thể giải quyết.

Có lẽ tính cách của cô quá yếu ớt, không biết cách đấu tranh, có lẽ cô quá vô tư, không biết giành lấy những gì mình mong muốn. Nhưng cô không muốn tiếp tục như thế này nữa, không muốn làm một người phụ nữ cầu toàn, không muốn tiếp tục làm mình và người khác đau khổ.

Cô muốn nhanh chóng kết thúc tình trạng này, ly hôn là cách nhanh nhất.

Đương nhiên tận đáy lòng, Duyệt Tâm không muốn dùng cách này để rời xa Cố Nam.

Tuy nhiên, sau nhiều ngày suy nghĩ, trải qua bao ngày đêm đau khổ, hoang mang, cuối cùng cô cũng nói ra thành lời. Không đúng sao?

Bây giờ, Cố Nam đã đồng ý ly hôn, cô tìm cách để lùi lại cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Việc bây giờ cô có thể làm là chuẩn bị ly hôn.

Duyệt Tâm vẫn viết một đơn xin nghỉ việc.

Sau khi chuyển ra khỏi nhà, cô muốn đổi một công việc mới. Cho dù đến siêu thị làm nhân viên thu ngân, cô cũng không muốn ở lại công ty nữa.

Cô không sợ Viên Nhược Hồng, chỉ đơn thuần là cô không muốn có bất kỳ quan hệ gì với anh ấy nữa mà thôi.

Người mà cô lưu luyến nhất trong công ty là Hàn Hiên, đó là một cậu bé rất giống Duyệt Thanh.

Duyệt Tâm gọi điện thoại cho Hàn Hiên thông báo cô đã về Bắc Kinh và có một món quà nhỏ cho cậu.

Trong điện thoại, Hàn Hiên cười như hoa nở, nói với cô: “Duyệt Tâm, bao giờ chị đi làm? Bọn em sẽ để dành bánh ú cho chị.”

“Bánh ú? Bây giờ là mùa nào? Sao đã có bánh ú?”

Hàn Hiên bật cười: “Mùa nào cũng ăn được, muốn ăn thì nhờ thư ký Vu mua giúp. Nói thật, Duyệt Tâm, rất ngon, bọn em không nỡ ăn hết nên mới để dành cho chị.”

Trên mặt Duyệt Tâm xuất hiện một nụ cười: “Được, lúc nào đến công ty nhất định sẽ ăn.”

Buổi tối, Cố Nam về nhà, nhìn thấy tờ đơn xin nghỉ việc của Duyệt Tâm, anh đã dành cô: “Nếu em không muốn đi làm thì đừng đi nữa, ở nhà nghỉ ngơi dù sao bây giờ anh cũng nuôi được em rồi.”

Duyệt Tâm đáp: “Em chỉ muốn đổi một công việc khác.”

Cố Nam thấy Duyệt Tâm đã thu dọn xong đồ đạc, biết mình không thể tự lừa dối bản thân được nữa. Duyệt Tâm thật sự muốn ly hôn với anh, lời cô nói không phải do nhất thời giận dỗi.

Nếu cô ra đi, một mình anh sẽ sống tiếp như thế nào?

Cố Nam lấy đồ đạc của Duyệt Tâm ra khỏi vali, muốn đặt về chỗ cũ. Bình thường Duyệt Tâm vẫn làm việc nhà nên anh không biết nên đặt thứ nào vào đâu.

Anh muốn nói chuyện với Duyệt Tâm, mong cô không ly hôn nữa, lúc đó anh đồng ý chỉ vì giận dữ mà thôi.

Nhưng anh không biết nên nói như thế nào?

Cố Nam, tay cầm một đồng đồ đạc, hoàn toàn không biết làm gì.

Cố Nam không thể không tìm đến sự giúp đỡ của bố mẹ, hy vọng có thể giúp anh khuyên nhủ Duyệt Tâm.

Không ngờ, mẹ anh không thèm ngược mắt nhìn anh, vừa đọc báo vừa nói: “Được, ly hôn đi! Con đẹp trai, có nhà có xe, tìm người như thế nào chẳng được.”

“Mẹ, không phải chuyện đó!” Cố Nam lo lắng, “Con không muốn ly hôn.”

Bố anh ngồi bên cạnh chăm chú nhìn con trai rồi hỏi: “Con bắt nạt Duyệt Tâm à?”

Cố Nam không nói gì, bố anh nổi giận: “Duyệt Tâm là một đứa trẻ thật thà, con bắt nạt nó, không chịu được nên mới phải ly hôn với con!”

Mẹ anh nhìn ông, bĩu môi: “Ông hiểu cái gì?” rồi quay sang nói với Cố Nam: “Ly hôn? Mẹ đoán nó chỉ dọa con thôi, nó nỡ lòng ly hôn con sao? Sau này nó biết đi đâu tìm một người chồng giống con?”

Cố Nam không biết có nên tin lời mẹ không, nhưng anh cũng mong Duyệt Tâm chỉ dọa anh mà thôi.

Duyệt Tâm gửi đơn xin nghỉ việc cho Viên Nhược Hồng nhưng không nhận được câu trả lời.

Cô vẫn bắt đầu tìm một công việc mới.

Duyệt Tâm cầm sơ yếu lý lịch đến mười mấy công ty mà không có kết quả, hóa ra vài năm sau khi tốt nghiệp công việc ngày càng khó tìm.

Buổi chiều, cô muốn đến vài công ty gần lăng mộ công chúa kiếm vận may. Lúc lên tàu, cô mới nhận ra đã đến giờ nghỉ trưa, hầu hết các công ty đều tới một rưỡi chiều mới bắt đầu làm việc, Duyệt Tâm ăn một chiếc bánh hăm-bơ-gơ cho đỡ đói rồi tìm một nơi vừa nghỉ ngơi vừa chờ đợi, nghỉ đi nghỉ lại, cô đến công viên Ngọc Uyên Đàm gần đó.

Không phải ngày cuối tuần nên công viên không đông người. Cô bước đi men theo hồ đến cầu treo.

Thời gian đã trôi qua lâu như vậy nhưng Duyệt Tâm vẫn có thể nhớ lại từng chi tiết thời họ yêu nhau.

Lúc đó, cô và Cố Nam đứng trên cầu treo ở công viên Ngọc Uyên Đàm, cùng nhau nhìn nước sông chảy dưới chân.

Cô nói: “Nếu sau này một mình em đứng ở đây, chắc chắn em sẽ rất đau lòng.”

Cố Nam hỏi: “Vì sao?”

Cô khoắc chặt cánh tay anh, trả lời: “Vì em cảm thấy cảnh lăng mạn ngắm nhìn nước chảy cần có hai người, nếu không có anh, cảnh vật dù đẹp đến mấy cũng không thể viên mãn.”

Cố Nam đưa bàn tay to lớn của mình nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, bật cười: “Em yên tâm, anh sẽ luôn ở bên em!”

Lời nói dịu dàng ấm áp của anh dường như vẫn đang vang lên bên tai. Bây giờ hai người đã chia tay, vì sao cô lại đau lòng đến thế?

Duyệt Tâm cười đau khổ, cười rồi bật khóc.

Ly hôn, cuối cùng cô và Cố Nam cũng phải bước chân vào con đường đó.

Có những món nợ không thể dùng hôn nhân để đền đáp

Cố Nam không biết nên làm thế nào để đối diện với Duyệt Tâm.

Lúc anh về đến nhà, cô đang nấu nướng trong bếp. Có lẽ máy hút mùi hoạt động không tốt nên trong nhà bếp nồng nặc mùi khói, Duyệt Tâm vừa ho vừa đảo thức ăn.

Nếu người ngoài nhìn vào, đây là một cảnh rất ấm cúng, chồng đi làm về nhà nghỉ ngơi sau những mệt mỏi công việc ban ngày, vợ nấu cơm, hai người trông có vẻ rất hạnh phúc.

Nhưng đối với Cố Nam, cảnh này lại khiến lòng anh cảm thấy đau xót, vợ của anh sắp ly hôn với anh, dường như đây là bữa tối cuối cùng, là nghi thức để hai người từ biệt nhau.

Cố Nam thay quần áo rồi nói với Duyệt Tâm: “Để anh nấu, em nghỉ một lát đi.”

Duyệt Tâm thấy Cố Nam bước vào vội đẩy anh ra: “Anh không được vào đây, để em làm.”

Nói xong, cô thấy mình suy nghĩ quá nhiều. Sau khi ly hôn, anh cần phải học làm những việc này.

Nghĩ đến đó, Duyệt Tâm đặt muối xuống nói với Cố Nam: “Anh học cách làm cũng được.”

Thật sự trong nhà bếp rất ngột ngạt, Cố Nam mới vào đã cảm thấy rất khó thở, anh bịt mũi và miệng, nước mắt chảy ra.

Anh nghĩ, có lẽ cần phải thay đổi một chiếc máy hút mùi mới.

Nấu ăn thật sự rất khó, Cố Nam không có kinh nghiệm, nếu không cho quá nhiều muối thì anh cũng đảo nát thức ăn.

Hai người yên lặng ngồi ăn cơm, cảm thấy mùi vị rất nhạt nhẽo.

Sau đó, Duyệt Tâm phá tan yên lặng, hỏi anh: “Cố Nam, bao giờ chúng ta đến Ủy ban nhân dân làm...”

Cố Nam lấy dưa gỏi bàn, chau mày hỏi lớn: “Duyệt Tâm, trong tủ lạnh có còn trứng vịt muối không? Món này khó ăn quá.”

Duyệt Tâm lắc đầu: “Cố Nam, chúng ta...”

“Vậy anh ra ngoài mua món gì đó...” Cố Nam đặt đĩa xuống rồi bỏ ra ngoài.

Duyệt Tâm nhắc anh: “Trời lạnh lắm, sao anh đi dép lê ra ngoài thế?”

Nhưng Cố Nam không để ý đến những điều này, anh nhanh chóng biến mất ngoài cửa.

Từ nhỏ đến lớn, bố mẹ Cố Nam luôn giúp anh giải quyết mọi chuyện, bây giờ, chắc chắn họ sẽ có cách giúp anh giải quyết vấn đề khó khăn trong hôn nhân, có cách khiến Duyệt Tâm hồi tâm chuyển ý.

Anh giống như một đứa trẻ không bao giờ lớn, đến chỗ bố mẹ.

Mẹ anh thấy con trai như vậy rất đau lòng: “Sao ra ngoài mà không biết mặc thêm áo vào, cảm lạnh thì làm sao? Vợ con không ở nhà à? Tối muộn rồi, nó biết ấm mà không biết nghĩ cho con sao?”

Cố Nam thu mình trong chiếc áo Jacket lông vũ, cầm tách trà gừng vừa uống vừa hắt hơi. Anh đang rất lo lắng, nghe thấy mẹ nói thế càng nóng ruột hơn: “Cô ấy còn quan tâm tới con làm gì? Sắp ly hôn rồi.”

“Ly hôn?” Lúc này bà mới nhận ra lần trước con trai nhắc tới chuyện ly hôn không phải nói đùa, “Con nên sớm ly hôn với nó, con không cần một người vợ như thế! Con trai, lần này mẹ ủng hộ quyết định của con.”

“Như vậy không phải là làm sự việc rối loạn hơn sao?” Cuối cùng bố anh cũng nhận ra tình hình, “Con và vợ con, ai nhắc đến việc ly hôn trước?”

“Cô ấy nói trước.” Cố Nam thật thà trả lời.

Lúc này, cả nhà đều im lặng.

Mẹ chồng ngạc nhiên một hồi rồi gọi điện thoại đến máy bàn nhà Cố Nam, chuông chưa kêu đến hai tiếng Duyệt Tâm đã nhắc máy.

“Hà Duyệt Tâm, cô dựa vào đâu mà muốn ly hôn với con trai tôi? Nó đã làm điều gì có lỗi với cô? Cô là con gái từ nông thôn đến, không có Cố Nam, cô có thể ở lại Bắc Kinh không? Bây giờ cô đủ lòng đủ cánh rồi, không coi Cố Nam ra gì đúng không? Tôi nói cho cô biết, cho dù ly hôn rồi, cô cũng là thứ hàng qua tay không ai cần nữa...” Lời mẹ chồng càng lúc càng khó lọt tai, Duyệt Tâm đặt ống nghe xuống không nghe nữa.

Nghe thấy mẹ nói Duyệt Tâm như vậy, Cố Nam vội vàng chạy lại cướp lấy ống nghe, nói với Duyệt Tâm: “Duyệt Tâm, em đừng để ý, mẹ không có ý đó, bà...bà chỉ muốn chúng ta không ly hôn”

Duyệt Tâm không nghe được câu nào của Cố Nam, cô ngồi xuống ghế sô pha, khóc không thành tiếng.

Đúng là nếu không có Cố Nam, Duyệt Tâm không thể ở Bắc Kinh, anh đã giữ hộ khẩu của cô lại.

Năm cô tốt nghiệp, ở lại Bắc Kinh rất khó khăn, nhiều bạn học không tìm được việc làm mà bị trả hộ khẩu về quê. Duyệt Tâm cũng chuẩn bị trở về bởi cô không có hộ khẩu ở Bắc Kinh, cũng không có người nào nâng đỡ, việc giữ hộ khẩu lại thành phố là chuyện nghìn lẻ một đêm.

Nhưng Cố Nam kiên quyết không đồng ý, anh nói: “Về thì dễ nhưng quay lại rất khó.”

Sau đó Cố Nam giấu mẹ tìm cậu của anh nhờ giúp đỡ. Cậu của Cố Nam là người quan hệ rất rộng, ông tìm một doanh nghiệp nhà nước rồi nói với Duyệt Tâm: “Bây giờ chuyển hộ khẩu của cháu vào tập đoàn trước, đợi bao giờ kết hôn với Cố Nam sẽ chuyển hộ khẩu về nhà các cháu.”

Lúc đó Duyệt Tâm và Cố Nam chỉ là bạn bè bình thường, câu nói của cậu khiến Cố Nam bối rối, anh vội vàng ra hiệu bằng mắt cho cậu rồi nói: “Chúng cháu chỉ là bạn học.”

Cậu anh ngạc nhiên nhìn Duyệt Tâm hỏi: “Cháu không phải là bạn gái của Cố Nam sao?”

Duyệt Tâm dứt khoát trả lời: “Không ạ.”

Cậu trả lời khiến cậu anh không hiểu: “Không phải, vậy vì sao Cố Nam sống chết cũng phải giữ cháu ở lại Bắc Kinh?”

Phải, vì sao Cố Nam phải nhất quyết làm thế?

Đó là lần đầu tiên Duyệt Tâm cảm thấy Cố Nam tốt với mình, lòng cô cảm thấy hơi rung động.

Mẹ chồng nói đúng, nếu không có Cố Nam, bây giờ cô vẫn là một con bé nhà quê bình thường. Về điều này, Duyệt Tâm cảm thấy vẫn còn nợ Cố Nam.

Nhưng có những món nợ không thể dùng hôn nhân để đền đáp.

Cố Nam giải thích với Duyệt Tâm hồi lâu không thấy có phản ứng gì, buồn bã cúp điện thoại rồi quay sang nói với mẹ: “Sau này mẹ không nên nhắc đến những chuyện đó.”

Bà thấy thái độ của Cố Nam như vậy, cảm thấy hơi thất vọng: “Con dám cãi lời mẹ sao?”

Bố anh không đồng tình với vợ, không thể tiếp tục giữ yên lặng được nữa, lên tiếng nói đỡ Cố Nam: “Sau này bà nói chuyện nên chú ý đến thái độ và cách dùng từ một chút.”

Bà vốn dĩ rất chiều chuộng Cố Nam, không thể nổi giận với anh nên chuyển sang bực bội với chồng: “Ông nói xem rốt cuộc ông đứng về bên nào? Vì sao ông lại nói giúp người ngoài như thế?”

Ông cảm thấy rất phản cảm với câu nói này của bà: “Cài gì mà bên nào, con dâu con trai đều là con.”

Tiếng cãi cọ khiến người ta không thể bình tâm suy nghĩ, Cố Nam cảm thấy đầu mình như sắp nổ tung.

Buổi tối, Cố Nam không ở lại theo lời mời của mẹ, anh lái xe về nhà.

Trên đường đi, anh suy nghĩ rất nhiều, anh nhớ lại khoảng thời gian anh gặp gỡ Duyệt Tâm, quen biết rồi yêu cô.

Lần đầu tiên Cố Nam gặp Duyệt Tâm là ở nhà hàng Mc Donal gần trường học.

Hôm đó, khoa của họ tổ chức hoạt động học tập tấm gương của Lôi Phong¹. Mọi người đứng ở bến xe dưới trời nắng gắt để làm người hướng dẫn cho khách du lịch, lúc về đến trường ai cũng mệt mỏi rũ rỏi.

[1] Chú thích: Lôi Phong: một chiến sỹ giải phóng quân Trung Quốc hết lòng phục vụ Đảng, phục vụ nhân dân, sông vô cùng giản dị.

Lôi Phong (1940-1962): Chiến sỹ giải phóng quân Trung Quốc, tấm gương sáng của thanh niên Trung Quốc.

Trong lớp có bạn nữ muốn uống nước ngọt lạnh của Mc Donal, Cố Nam làm lớp trưởng, đương nhiên trở thành chân chạy.

Anh mua mười mấy cốc cô-ca, một mình cầm không chắc nên lỡ làm đổ lên người cô gái đứng bên cạnh.

Hôm đó Duyệt Tâm mặc một chiếc váy liền màu xanh ngọc, tay áo bị ướt để lộ đôi tay trắng mịn thon dài. Trang phục của cô vốn dĩ không bắt mắt nhưng cô mặc lên người trông rất xinh đẹp.

Cố Nam vội vàng nói lời xin lỗi, xin một ít khăn giấy của nhân viên phục vụ muốn lau giúp cô.

Duyệt Tâm khẽ cười, nói: “Được rồi, không sao, bẩn thì giặt thôi.”

“Vậy, cô muốn gọi món gì? Tôi mời cô.” Cố Nam vẫn cảm thấy áy náy.

Duyệt Tâm nhún vai nói với anh: “Tôi không đến đây để ăn, tôi đến đây tìm việc làm thêm.”

“Cô tìm được chưa?” Cố Nam hỏi.

Duyệt Tâm cười: “Đương nhiên, họ bảo tôi ngày mai tới đây làm việc.”

Tìm được việc nên tâm trạng của cô rất tốt, tự nhiên có thái độ khá thân thiện với người lạ.

Cô gái với nụ cười rạng rỡ và hạnh phúc để lại trong lòng Cố Nam ấn tượng rất sâu sắc. Nhiều đêm sau đó anh thường trốn trong chăn nhớ về kỷ niệm đó.

Để được gặp lại Duyệt Tâm, Cố Nam cố tình đến ăn ở nhà hàng Mc Donal đó.

Duyệt Tâm lịch sự đứng trước mặt anh hỏi anh muốn ăn gì.

Cố Nam chỉ vào trang phục của cô, có ý nhắc cô họ đã từng gặp nhau, lần trước, cũng ở đây, anh đã không cẩn thận làm đổ cô ca lên người cô.

Nhưng hình như Duyệt Tâm đã quên mất chuyện nhỏ đó, cô vẫn dịu dàng cười với anh: “Anh muốn ăn gì?”

Cố Nam thất vọng, hóa ra trong mắt cô, anh chỉ là một người xa lạ.

Cố Nam đến nhà hàng mua bánh hăm-bơ-gơ và khoai tây thành thói quen, hơn nửa tháng liên tục anh đến đó ăn tối.

Bạn bè ở ký túc xá chế nhạo anh: “Chỉ vì một nhân viên phục vụ mà cậu phải đến đó hàng ngày hành hạ dạ dày của mình sao?”

Cố Nam không thèm để ý đến họ, anh vẫn đến chỉ vì muốn nhìn thấy Duyệt Tâm và nụ cười dịu dàng của cô.

Sau đó, Cố Nam phát hiện ra cô là sinh viên cùng trường.

Anh nhìn thấy cô đến siêu thị của trường để mua đồ, anh nhìn thấy cô đi ăn ở nhà ăn số ba, anh nhìn thấy cô đến phòng tự học học bài, anh nhìn thấy...

Cố Nam bắt đầu đi tìm bóng dáng của Duyệt Tâm trong trường học, để ý đến mọi chi tiết nhỏ nhất nhất về cô.

Nhưng hồi đó Duyệt Tâm không có thời gian để ý đến anh. Tất cả thời gian của cô nếu không dùng cho học tập thì dùng cho công việc làm thêm. Cô không giống các nữ sinh khác tham gia hoạt động xã hội, khiêu

vũ của trường hay các buổi hội họp của khoa nên Cố Nam không tìm được cơ hội để giới thiệu mình với Duyệt Tâm.

Điều duy nhất Cố Nam có thể làm là đến nhà hàng Mc Donal gần trường học. Bỗng nhiên anh có thể giả vờ ngồi đó học thuộc từ mới cả buổi tối.

Thỉnh thoảng đến lượt Duyệt Tâm quét dọn vệ sinh, cô đi đi lại lại bên cạnh anh. Anh không cần ngăn đầu cũng biết rõ nhất cử nhất động của cô. Mỗi lần Duyệt Tâm dọn bàn gần chỗ anh, tim anh bỗng nhiên đập mạnh, anh cảm thấy có một cảm giác hạnh phúc không thể diễn tả được bằng lời trào dâng trong lòng mà người khác không thể hiểu được.

Cô nhanh nhẹn và làm việc chăm chỉ nên không thể không được mọi người quý mến.

Ngày hè hôm đó, Cố Nam thấy vui mừng khi gặp được Duyệt Tâm. Đây là niềm vui chỉ có anh mới cảm nhận được, mãi mãi là bí mật trong tận đáy lòng anh.

Nhưng bỗng nhiên Duyệt Tâm không đến nhà hàng Mc Donald, Cố Nam nghĩ vì kỳ thi cuối kỳ, nhưng sau này anh cũng không bao giờ nhìn thấy cô ở nhà hàng đó nữa.

Cố Nam tìm Duyệt Tâm khắp trường học nhưng cô không xuất hiện lần nào trước mặt anh.

Trước kỳ thi tiếng Anh, không biết bạn của Cố Nam khiến được ở đâu rất nhiều tài liệu ôn tập, mới có cũ có, bảo anh và vài người bạn thân tổ chức bán ở trường học.

Quầy hàng không nhỏ nhưng có rất ít người đến mua.

Lúc đang chuẩn bị thu dọn, bỗng nhiên Cố Nam nhìn thấy Duyệt Tâm vội vàng bước lại.

Cô vẫn không nhớ ra anh, chỉ cúi người chăm chú chọn tài liệu rồi nhìn thấy một quyển đề mẫu, cô hỏi Cố Nam xem tem giá rồi nói với cô.

Duyệt Tâm nhìn quyển sách rồi đặt xuống, tiếp tục lựa chọn trong đồng tài liệu cũ.

Nhìn cách ăn mặc, Cố Nam cũng có thể nhận ra hoàn cảnh khó khăn của cô. Bất kể lúc nào ở trường học, Duyệt Tâm cũng mặc một bộ quần áo thể thao đã sờn màu.

Anh cầm quyển từ điển nhỏ mình vẫn dùng, gợi ý: “Quyển này không tồi, có tất cả từ mới của tiếng Anh cấp bốn, phía sau còn có một số câu hỏi dạng tiêu biểu.”

Duyệt Tâm nhìn giá tiền, cô vẫn không mua.

Cố Nam bật cười: “Đây là tài liệu cũ của khoa chúng tôi đã dùng qua, vừa bán vừa tặng.”

Duyệt Tâm bán tín bán nghi, tiện tay cầm lên xem, cảm thấy quyển sách không tồi, hỏi anh bao nhiêu tiền.

Cố Nam nghĩ một lát rồi nói: “Hai, ba đồng thôi, coi như là bán giấy vụn.”

Duyệt Tâm vui vẻ trả tiền rồi bỏ đi, vẫn không để ý rốt cuộc Cố Nam có bộ dạng như thế nào.

Cố Nam rất buồn, về ký túc xá anh hỏi bạn học “Ngoại hình của mình cũng không khó coi phải không? Vì sao không thể làm cô ấy nhớ đến mình?”

Về sau, rốt cuộc Cố Nam cũng biết vì sao Duyệt Tâm không nhớ được anh, chợt nhìn thấy Duyệt Tâm, anh thất vọng khi thấy bên cạnh cô có một người đàn ông.

Dáng người anh ta rất đẹp, cao ráo cân đối, khuôn mặt đẹp trai sáng sủa, nho nhã lịch sự, khí chất bất phàm.

Cố Nam bắt đầu phân vân không biết người đàn ông đó có quan hệ như thế nào với Duyệt Tâm.

Anh trai cô ấy? Xét về khí chất, Duyệt Tâm không thể có người anh trai như thế? Họ hàng nhà cô ấy? Nếu có người họ hàng như vậy, vì sao cô ấy phải đi làm thêm khắp nơi, tình hình kinh tế khó khăn như thế?

Sau khi loại trừ các khả năng, Cố Nam nhận ra quan hệ giữa Duyệt Tâm và người đàn ông đó không bình thường.

Anh ta cầm tay Duyệt Tâm, thái độ rất quan tâm và dịu dàng, anh ta lấy áo của mình mặc cho cô, Duyệt Tâm có vẻ rất cảm động.

Hai người đứng bên nhau tạo nên một bức tranh rất đẹp nhưng lại khiến cho lòng Cố Nam cảm thấy lạnh lẽo.

Sau đó Cố Nam có gặp người đàn ông đó ở trường vài lần. Lần nào anh ta cũng xuất hiện như một người che chở cho Duyệt Tâm, không khó để Cố Nam nhận ra anh ta là bạn trai của cô.

Có một người như vậy bên cạnh, chẳng trách Duyệt Tâm không để ý đến anh. Cố Nam biết rằng, so với người đàn ông bên cạnh Duyệt Tâm, anh không có chút hy vọng nào để giành chiến thắng, huống hồ anh chỉ đang thầm yêu trộm nhớ cô.

Sau đó, trong trường học lan truyền tin một nữ sinh của khoa nào đó được đại gia bao bọc, thậm chí đi trên đường, bạn học của anh còn chỉ cho anh: “Này, đó chính là cô ấy, Hà Duyệt Tâm, rất nổi tiếng.”

Hà Duyệt Tâm, cái tên mà Cố Nam luôn giấu tận đáy lòng, anh ngạc nhiên đến mức đờ đẫn, vì sao lại là cô? Cố Nam muốn giải thích hộ Duyệt Tâm nhưng nghĩ hồi lâu mà không biết nên nói gì.

Rất lâu sau đó, một lần nữa Cố Nam gặp lại Duyệt Tâm trong thư viện.

Duyệt Tâm vẫn chăm chỉ đi làm và học tập, cô làm thêm giờ ở thư viện, cần mẫn vì tiền công tám đồng một giờ đồng hồ.

Cô vẫn không nhớ anh, chỉ lịch sự cười với anh.

Không biết Cố Nam lấy được dũng khí ở đâu, anh tiến lên nói với cô: “Hi, tôi là Cố Nam học ở khoa tiếng Anh.”

Duyệt Tâm ngại ngùng cúi đầu, đáp khẽ: “Tôi là Hà Duyệt Tâm.”

Cố Nam muốn nói anh biết điều đó, anh không chỉ biết tên cô là Hà Duyệt Tâm mà còn biết rất nhiều chuyện liên quan đến cô. Ví dụ thành tích học tập của cô luôn luôn rất tốt, ví dụ cô thích đến siêu thị nhỏ gần trường mua hai đồng một túi bỏng ngô, ví dụ cô thường đến phòng tự học học bài...

Nhưng Cố Nam không nói gì, trong lòng anh vui mừng đến mức nhất thời không biết biểu đạt suy nghĩ của mình như thế nào. Anh chỉ nói một câu: “Lần trước cô mua cuốn từ điển nhỏ của khoa tôi dùng có được không?”

Lúc này Duyệt Tâm mới biết vì sao cái tên Cố Nam nghe quen tai như vậy, hóa ra anh là chủ nhân trước đây của cuốn từ điển, bên trong bìa sách có ghi cái tên này.

Cô rất cảm kích, bật cười: “Rất hay, tôi đã thi qua một cách dễ dàng.”

“Ha ha, vậy cô phải cảm ơn gợi ý của tôi chứ?” Cố Nam trêu cô. Vốn dĩ anh cảm thấy rất căng thẳng nhưng nhìn thấy nụ cười của cô nên anh thoải mái hơn nhiều.

Duyệt Tâm do dự một lát: “Cảm ơn?”

“Không phải cô nên mời tôi ăn kem sao?” Cố Nam đề nghị.

“Kem?” Duyệt Tâm thở phào nhẹ nhõm, giải thích: “Nhưng ...tôi phải đợi một tiếng nữa mới được ra ngoài.” Hôm đó, chỉ có một người làm thêm nên không thể muốn đi là đi.

Đừng nói là một tiếng, mười tiếng Cố Nam cũng tình nguyện đợi. Anh cầm một cuốn sách, giả vờ chăm chú đọc, nhưng trong sách viết gì anh không hiểu một chữ nào.

Cuối cùng hai người cũng bước ra khỏi thư viện, Duyệt Tâm nói với Cố Nam: “Trí nhớ của anh thật tốt, nhớ được cả việc tôi đã mua cuốn từ điển đó.”

Cố Nam đâu chỉ nhớ mỗi chuyện đó, thậm chí anh còn nhớ cả lần đầu tiên gặp Duyệt Tâm trang phục của cô màu gì, những sợi tóc rủ trên trán cô như thế nào.

Nhưng Cố Nam không nhắc đến những điều này, anh cảm thấy mình để lại trong lòng Duyệt Tâm ấn tượng đầu tiên như vậy là tốt rồi.

Sau buổi nói chuyện đầu tiên hôm đó, Cố Nam rất nhanh chóng kết bạn với Duyệt Tâm.

Vì cô mời anh ăn kem nên anh mời cô ăn cơm. Sau đó anh tìm cơ hội yêu cầu cô mời anh, rồi anh lại mời cô, cứ như thế, hai người trở nên thân thiết.

Cho dù thân thiết nhưng họ cũng chỉ đi ăn cùng nhau, nói chuyện học hành, Duyệt Tâm chưa bao giờ đề cập đến những chuyện khác với anh.

Có một lần, họ cùng nhau ăn cơm ở nhà ăn, đài truyền hình chiếu chương trình giới thiệu các doanh nghiệp trẻ. Mọi người đều chăm chú xem, Cố Nam cũng không nén được tò mò ngước nhìn lên tivi.

Đó là lần đầu tiên Cố Nam biết người đàn ông đi cùng Duyệt Tâm là Viên Nhược Hồng, lần đầu tiên biết được lai lịch bất phàm của anh ta.

Nhìn thấy đối thủ như vậy, Cố Nam cảm thấy hơi tự ti, anh hỏi cô: “Cô quen anh ta phải không?”

Duyệt Tâm lắc đầu: “Không quen.”

Cô đã nói như thế nên anh cũng ngại không hỏi thêm gì nữa.

Cố Nam tạm thời kiềm chế sự tò mò của mình, tiếp tục ngồi ăn cơm cùng cô.

Bữa cơm đó, hai người đều yên lặng, anh không nói gì, Duyệt Tâm cũng không thốt lên một lời nào.

Một thời gian dài sau đó Cố Nam không gặp Duyệt Tâm.

Lần nào anh tìm gặp cô cũng thấy Thẩm Vĩ Vĩ nhận điện thoại: “Hà Duyệt Tâm không ở ký túc ...không biết đi đâu ...Tôi anh không cần gọi điện đến, tôi sẽ nói lại với cô ấy...”

Mỗi lần Cố Nam nhìn thấy bóng dáng vội vàng của Duyệt Tâm, cô đã nhanh chóng biến mất không tăm tích.

Anh biết cô cố ý tránh mặt anh.

Cố Nam bắt đầu ân hận vì sự đường đột của mình, lẽ ra hôm ấy anh không nên hỏi cô câu đó.

Trước kỳ nghỉ đông, Cố Nam đã cảm thấy mình không còn chút hy vọng nào đến với Duyệt Tâm nữa.

Anh gọi điện đến ký túc xá của Duyệt Tâm, trước khi gọi anh đã suy nghĩ kỹ, nếu Thẩm Vĩ Vĩ nhận điện thoại, anh sẽ nói là mình gọi nhầm.

Hôm đó thật trùng hợp, Duyệt Tâm nhận điện thoại, anh lấy hết can đảm nói với cô: “Trước khi nghỉ, tôi mời cô đi xem phim nhé! Khoa tôi phát vé xem phim, không đi xem cũng lãng phí.”

Duyệt Tâm do dự một lát rồi đồng ý.

Cố Nam lại có thêm một cơ hội.

p>

Lần đó có rất nhiều bạn bè trong khoa của họ đi xem bộ phim Nhật ký công chúa bằng tiếng Anh.

Duyệt Tâm không hiểu lắm nên chỉ góp vui. Lúc ra khỏi rạp, Cố Nam kể cho cô nghe đại ý Duyệt Tâm mới hiểu hoàn toàn nội dung bộ phim.

Cô hơi tiếc nuối nói với anh: “Thật là ngưỡng mộ những nàng công chúa đó, cuộc sống của họ luôn cao quý và tuyệt vời nhất thế giới này.”

“Thật ra các cô gái đều là công chúa, là công chúa của bố mẹ, của chính mình và của người yêu thương mình...” Đây là lần đầu tiên Cố Nam phân tích vấn đề một cách triết lý như thế.

Duyệt Tâm bật cười, trong mắt Cố Nam, nụ cười của cô đẹp hơn nụ cười của bất kỳ nàng công chúa nào.

“Cảm ơn anh, Cố Nam.”

“Đừng khách sáo, công chúa điện hạ của tôi!” Anh lịch sự cúi người.

Sau đó hai người nhìn nhau cười, tiếng cười vui vẻ vang rất xa trong màn đêm.

Cố Nam nhận ra, anh và Duyệt Tâm rất vui vẻ bên nhau khi không có Viên Nhược Hồng.

Vì thế anh quyết định sau này sẽ không nhắc đến người này trước mặt Duyệt Tâm nữa.

Sau đó, hình như Viên Nhược Hồng cũng không còn xuất hiện ở trường nữa, chỉ ít Cổ Nam cũng không nhìn thấy.

Quan hệ giữa Cổ Nam và Duyệt Tâm ngày càng tốt đẹp.

Anh nhận ra Duyệt Tâm không những có tính cách dịu dàng, bao dung mà còn chăm chỉ thật thà, luôn luôn nghĩ cho người khác. Anh càng ngày càng hy vọng Duyệt Tâm sẽ trở thành bạn gái của mình.

Sau đó, không có bất kỳ sóng gió nào, anh và Duyệt Tâm đến với nhau.

p>

Vốn dĩ đó là một cuộc hôn nhân rất bình dị, hai người sống rất hạnh phúc, nếu không vì lòng đố kỵ của anh, nếu không vì anh quá tham lam trong chuyện tình cảm, nếu Duyệt Tâm không trầm mặc đến thế, liệu rằng họ sẽ không có ngày hôm nay?

Có lẽ anh nên hạ mình nói chuyện với Duyệt Tâm .

Lý hôn là chuyện chưa bao giờ anh nghĩ đến.

9. Chương 14

7

Anh khao khát có được một người phụ nữ dịu dàng, hiền thực như Duyệt Tâm

Sau khi Viên Nhược Hồng nhận được đơn xin nghỉ việc của Duyệt Tâm, trong lòng anh cảm thấy vô cùng đau khổ.

Anh biết Duyệt Tâm đang chạy trốn anh, anh không muốn tạo thêm gánh nặng cho cô, càng không muốn làm cho cô buồn, anh đã từng nghĩ đến việc chấp nhận mong muốn của cô để cô chuyển sang công ty khác làm và tiếp tục sống cuộc sống bình dị của mình.

Nhưng đến lúc đó anh lại không hạ được quyết tâm.

Không phải công ty không thể thiếu Duyệt Tâm, nhưng nếu anh không có Duyệt Tâm, lòng anh sẽ cảm thấy lòng mình trống rỗng.

Vốn dĩ anh về đây là vì Duyệt Tâm, bây giờ anh về đây, cô lại muốn ra đi, sao mà cuộc đời éo le đến thế.

Anh biết cô đã kết hôn, anh biết bất kỳ ai cưới được Duyệt Tâm cũng là người may mắn, anh hy vọng cô có thể sống hạnh phúc vui vẻ, nhưng anh không nhìn thấy tâm trạng vui vẻ trên mặt cô.

Anh muốn chúc phúc cô nhưng không thể nói lên được thành lời.

Nếu cuộc hôn nhân của cô không hạnh phúc, vì sao anh phải đau khổ chúc phúc cho cô?

Viên Nhược Hồng dẫn đo suy nghĩ, yên lặng nhìn cây quế bên ngoài cửa sổ thất thần.

Sau khi về Bắc Kinh, anh thuê ngôi nhà này vì ở đây khá yên tĩnh và gần công ty.

Thật ra anh có nhà ở Bắc Kinh mua vài năm trước đây nhưng không tới đó ở.

Hồi đó bất động sản không bùng nổ như bây giờ, giá nhà vẫn rẻ. Anh có một ít tiền, muốn mua biệt thự riêng nhưng Duyệt Tâm lại thích nhà.

Cô nói: “Ở quê em, nhà nào cũng có một cái vườn rộng, trồng rất nhiều hoa, cây ăn quả và rau xanh, rất đẹp.”

Hồi đó cô không biết anh muốn mua nhà, Viên Nhược Hồng cũng không lưu tâm đến câu nói của Duyệt Tâm, anh đã trả tiền đặt cọc, đợi đến khi giao dịch sẽ trả nốt số tiền còn lại.

Sau này anh mới nhận ra, Duyệt Tâm vô hình chung ảnh hưởng đến anh rất nhiều, thay đổi sở thích của anh, thậm chí còn làm lung lay quyết định của anh.

Một hôm, anh lái xe qua khu Hương Sơn, bỗng nhớ đến lời Duyệt Tâm nói. Ở đó có một mảnh đất đang bán, anh nhờ bạn bè mua, một nửa dùng để xây nhà, một nửa cho người khác thuê.

Anh trồng rất nhiều hoa trong vườn nhưng chỉ có hoa loa kèn có sức sống mãnh liệt nhất, tới mùa thu hoa nở đỏ rực khắp vườn.

Anh dẫn Duyệt Tâm đi xem, cô rất thích: “Nhận thấy hoa nở đầy vườn như thế này, giống hệt như đang nằm mơ.”

Đó cũng là giấc mơ của anh, nhưng lúc đó anh cảm thấy đó chỉ là một giấc mơ. Nhưng khi tỉnh dậy, anh lại hối hận, mong muốn giấc mơ đó trở thành sự thật trong tương lai.

Ngôi nhà đó luôn để trống, Viên Nhược Hồng chưa bao giờ đến đó ở.

Lúc anh đi Singapore, anh muốn bán, dán quảng cáo khắp nơi, cũng có vài người đến xem nhà, nhưng không biết vì sao, anh lại không nỡ bán, bèn xé hết quảng cáo và căn nhà vẫn được để không như trước.

Mảnh đất trống hàng năm cho thuê đem lại cho anh thu nhập khá đáng kể, hơn nữa vài năm trở lại đây, ngành bất động sản phát triển, giá của mảnh đất không biết đã tăng lên mấy lần, thật sự điều này phải cảm ơn câu nói đó của Duyệt Tâm.

“Anh nghĩ gì mà tập trung thế?” Tô San bước lại từ phía sau lưng anh, định dọa anh giật mình nhưng thấy anh chau mày nhìn ra phía xa nên dừng lại.

“Sao em lại tìm đến được đây?” Viên Nhược Hồng thoát khỏi những suy tưởng về chuyện cũ, không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy người đẹp đang kéo va li hành lý. Anh thấy cửa nhà mở mới nhớ ra lúc nhân viên phục vụ mang nước đến, lúc về quên không khóa.

“Đương nhiên là em tự tìm, anh không nói một lời mà về nước, để người ta một mình ở lại Singapore...” Tô San bắt đầu nũng nịu. Cô là con lai giữa người Trung Quốc và người Pháp nên mang trong mình cả nét cổ điển của Trung Quốc cũng như lãng mạn của Pháp.

Tô San làm việc ở một công ty xuyên quốc gia, quen biết Viên Nhược Hồng hơn một năm. Hai người đã qua lại được một thời gian, khá hợp nhau về nhu cầu xác thật. Cô thích vẻ nho nhã lịch sự nhưng mạnh mẽ của người đàn ông Trung Quốc trong con người Viên Nhược Hồng, có ý định gắn bó lâu dài với anh bởi không những ngoại hình của anh phù hợp với yêu cầu của cô mà quan trọng hơn là anh có tiền, có thể chu cấp cho cô cuộc sống hàng ngày xa xỉ của cô.

Nhưng thái độ của Viên Nhược Hồng luôn cầm chừng, không lạnh lùng, không nhiệt tình, điều này khiến cô không thể không nỗ lực theo đuổi anh. Ví dụ như bây giờ, biết anh về nước, cô vội vàng đi theo anh.

Nhiệt độ trong phòng hơi cao, Tô San bắt đầu cởi áo, Viên Nhược Hồng thấy vậy ngăn cô lại.

“Tô San, anh nghĩ chúng ta nên ra ngoài uống vài chén rượu.” Anh cười khẽ rồi nói.p>

Thật ra, tâm trạng của Viên Nhược Hồng đang rất phức tạp nhưng anh không muốn để Tô San nhận ra.

Viên Nhược Hồng dẫn Tô San đến một nơi khá riêng tư.

So với quán rượu huyền ảo, ở đây tương đối yên tĩnh, hai người vừa uống rượu vừa nói chuyện cũ.

Có một người đàn ông đi qua nhìn trộm sắc đẹp của Tô San, Viên Nhược Hồng coi như không nhìn thấy.

Vốn dĩ tình cảm của anh với Tô San không sâu đậm, sau này tình cảm nhạt dần, chỉ còn lại dục vọng, anh không bận tâm đến việc người khác cũng có suy nghĩ như anh.

Viên Nhược Hồng càng bình tĩnh, Tô San càng cảm thấy căng thẳng. Vốn dĩ cô muốn ước lượng vị trí của mình trong lòng Viên Nhược Hồng nhưng anh lại không bộc lộ bất kỳ thái độ gì.

Thấy Tô San uống đã khá nhiều, Viên Nhược Hồng hỏi cô: “Em đến Bắc Kinh ở chỗ nào, lát nữa anh đưa em về.”

Tô San bật cười: “Đương nhiên là em ở cùng anh, thế nào, anh không hoan nghênh sao?”

Viên Nhược Hồng nhìn cô rồi lắc đầu: “Em ở khách sạn đi, anh sẽ trả tiền phí.”

Tô San không nghe, “Anh có người phụ nữ khác rồi sao?”

Anh muốn có, nhưng người phụ nữ ấy tìm trăm phương ngàn kế để rời xa anh.

Viên Nhược Hồng hơi bực vì không thể làm gì, thở dài rồi nói với Tô San: “Đi thôi, anh đưa em về khách sạn.”

Đến khách sạn, Tô San tiếp tục nũng nịu: “Tối nay anh đừng đi, ở lại với em.”

Tô San uống nhiều hoặc cô mượn men rượu để giữ anh lại. Cô ôm lấy cổ anh, gấn môi mình lên môi anh rồi lấy chân giữ chặt người anh khiến anh không đi được. Cô có thể cảm thấy cơ thể anh đang căng lên, cô biết anh cũng cần cô.

Trong một đêm như thế này, Viên Nhược Hồng thật sự cần một người để giải thoát, anh hiểu dục vọng của mình không liên quan đến tình yêu.

Tô San là một người phụ nữ hấp dẫn, ngực cô tròn đầy, có thể kích thích dục vọng của bất kỳ người đàn ông nào. Cô dùng môi ngậm cổ áo anh, lần lượt cởi quần áo của anh. Cô cắn khê lên ngực anh, cô biết cách làm thế nào khiến đàn ông hứng thú.

Anh rất nhanh từ bị động chuyển sang chủ động, anh nằm ép lên người cô trên giường của khách sạn, khám phá cơ thể cô.p>

Lúc sắp đạt được khoái lạc, Viên Nhược Hồng cảm thấy hơi mất mát. Anh không biết cảm giác này rốt cuộc là trống rỗng hay được thỏa mãn.

Anh không chỉ muốn cảm giác hoan lạc như thế này, anh còn có một khát vọng ẩn sâu trong tận đáy lòng. Anh mệt mỏi, không phải chỉ là thể xác mà chủ yếu là ở trong lòng, có cảm giác rằng không điều gì có thể đánh thức nhiệt huyết trong anh.

Bước ra khỏi khách sạn, Viên Nhược Hồng sờ vào trong túi áo, thứ đồ bằng kim loại vẫn nằm ở đó. Anh cười, cảm thấy yên tâm.

Đó là chiếc bật lửa Duyệt Tâm tặng anh từ rất lâu rồi.

Anh đã cai thuốc lá nhiều năm nay nhưng luôn mang bên mình chiếc bật lửa này, anh cảm thấy đó là vật duy nhất nối kết anh với Duyệt Tâm, lúc rỗi rãi anh thường lấy nó ra xem.

Viên Nhược Hồng cảm thấy mình đã già rồi, sự già nua không được bộc lộ ra ngoại hình nhưng trong lòng anh trải qua rất nhiều thăng trầm.

Anh khao khát có được một người phụ nữ dịu dàng hiền thực như Duyệt Tâm.

Người ấy phải nhẹ nhàng như Duyệt Tâm, thông minh như Duyệt Tâm, dịu dàng nữ tính như Duyệt Tâm...

Anh có thể không yêu cầu người ấy về ngoại hình, đáng dấp, không yêu cầu người ấy giàu sang phú quý, thậm chí không yêu cầu trình độ học vấn, nhưng anh yêu cầu người ấy phải có một trái tim thuần khiết như nước.

Lúc Cố Nam về đến nhà, Duyệt Tâm vẫn chưa ngủ.

Cô ngồi trên ghế sofa, ánh mắt buồn bã, nét mặt u ám.

Cố Nam hơi lo lắng hỏi cô: “Duyệt Tâm, em có muốn uống nước không?”

Duyệt Tâm không nói gì, anh bối rối đứng ở cửa nhà bếp, không biết có nên đi rót nước cho cô không.

Hai người cứ yên lặng như thế, không khí vô cùng lạnh lẽo.

Vừa may, chuông điện thoại của Cố Nam vang lên phá tan không gian dường như đang đông cứng lại.

Điện thoại là của Lưu Bảo gọi đến, Cố Nam cảm thấy hơi căng thẳng, không biết có nên nghe hay không.

Duyệt Tâm nhìn thấy Cố Nam chau mày, cô chủ động về phòng để cho anh có không gian riêng. Cô biết anh có điều gì đó không tiện nói trước mặt cô.

Giọng của Cố Nam hơi lạnh lùng, anh hỏi Lưu Bảo: “Chuyện gì thế? Bây giờ tôi không tiện nói chuyện.”

Rõ ràng Lưu Bảo vừa khóc, giọng của cô nức nhen: “Cố Nam, anh có thể đến chỗ tôi một lát được không? Tôi...tôi rất muốn tìm người nói chuyện.”

Cố Nam cảm thấy khó xử: “Bây giờ không được, tôi còn có việc khác. Ngày mai đi, ngày mai tôi sẽ đến thăm cô.”

Lưu Bảo lạnh lùng “hừ” một tiếng: “Cố Nam!”

Nói chuyện điện thoại xong, Cố Nam gõ cửa phòng Duyệt Tâm, anh bước vào ngồi xuống bên cạnh Duyệt Tâm, thành khẩn: “Chúng ta nói chuyện nhé.”

Duyệt Tâm gật đầu, thất vọng nhìn anh. Nhìn dáng vẻ Cố Nam lúc này, cô cảm thấy đau lòng.

“Đó là...chuyện ly hôn...” Cố Nam vẫn ngại mở miệng mong Duyệt Tâm đừng ly hôn.

Duyệt Tâm nghĩ anh muốn nói đến các vấn đề sau khi ly hôn, cô nói: “Ngày mai có thể đi làm thủ tục, em đã lên mạng xem qua rồi, thủ tục rất đơn giản.”

Cố Nam vò đầu, không dám nhìn vào mắt của Duyệt Tâm: “Anh không nói điều đó...”

“Vậy ... có lẽ là không có vấn đề gì khác, em đến nhà này với hai bàn tay trắng nên lúc đi cũng không mang theo thứ gì.” Duyệt Tâm muốn nở một nụ cười miễn cưỡng với Cố Nam nhưng không sao cười nổi.

“Sao em có thể nói như vậy?” Cố Nam đứng bật người dậy, thấy Duyệt Tâm nhất mực muốn ly hôn, anh nổi giận: “Vì sao chúng ta đang sống rất tốt lại phải ly hôn? Vì sao em tự cho rằng có thể từ bỏ cuộc hôn nhân này? Nếu anh nói không thì sao?”

“Anh...Không phải trước đây anh đã đồng ý rồi sao?!” Duyệt Tâm thận trọng hỏi.

“Anh đồng ý điều gì?!” Cố Nam cởi áo khoác ngoài vứt ra giường, “Lúc đó anh không hiểu em đang nói gì!”

Nhìn thấy Cố Nam nổi giận một cách trẻ con như thế, Duyệt Tâm chỉ có thể thở dài: “Cố Nam, hà tất phải như thế?”

“Hà Duyệt Tâm, anh nói cho em biết, anh hối hận rồi, bây giờ anh không muốn ly hôn nữa.” Cố Nam hét lớn.

“Cố Nam, anh hãy lý trí hơn một chút.”

Duyệt Tâm hơi lùi lại muốn tránh xa anh nhưng Cố Nam không ngừng tiến lại gần cô. Cô lùi một bước anh lại tiến một bước. Anh nhìn cô, hy vọng cô có thể thay đổi quyết định giống anh.

“Cố Nam.” Duyệt Tâm đã lùi lại sát góc tường, không thể lùi thêm được nữa, cô dựa người vào đó, nhắm mắt lại.

Cố Nam chống hai tay lên tường, cúi đầu ghé sát mặt cô nói nhỏ: “Duyệt Tâm, đừng rời xa anh!”

Duyệt Tâm lắc đầu, kiên quyết nói: “Không.”

Cố Nam ôm lấy Duyệt Tâm, vùi mặt vào tóc cô, run rẩy nói: “Duyệt Tâm, hãy để chúng ta suy nghĩ kỹ hơn, được không?”

Tay Duyệt Tâm động đậy sau lưng anh rồi buông thõng xuống.

Có lẽ, cô cần đợi một thời gian nữa để Cố Nam hiểu.

8

Anh không quên cô là vợ của người khác

Duyệt Tâm vẫn đi tìm việc ở khắp nơi, cô thấy hơi lo lắng. Sắp đến lúc Duyệt Thanh đến Bắc Kinh chữa bệnh nhưng trong tay cô không có bao nhiêu tiền.

Đúng lúc cô đang bước vào ngõ cụt, có một công ty gọi điện mời cô đến phỏng vấn.

Vì thời gian quá gấp, Duyệt Tâm không kịp ăn trưa đã vội vàng đi, cũng may không tắc đường nên cô đến công ty đó kịp thời gian trước hai giờ.

Người quản lý phỏng vấn cô là một phụ nữ ngoài bốn mươi tuổi, rất nghiêm khắc, lúc nói chuyện luôn ngắt cao đầu với vẻ kiêu ngạo.

“Cô Hà, công ty chúng tôi đang thiếu một nhân viên hành chính, cô có hứng thú không? Cô có suy nghĩ gì về công việc này?”

Duyệt Tâm vẫn nghĩ công ty này mời cô đến làm thiết kế, không ngờ lại là làm công việc hành chính văn phòng. Nhưng hiện tại, tìm được một công việc để làm cũng không tồi. Cô trình bày những hiểu biết của mình về tình hình công ty và phát biểu cảm tưởng về công việc.

Kết thúc buổi phỏng vấn, người quản lý nói: “Có ba người đến phỏng vấn vị trí này, chúng tôi sẽ chọn ra một người có thể tiếp nhận công việc, nếu có kết quả, chúng tôi sẽ thông báo cho cô.”

Duyệt Tâm biết, thông thường người ta đã nói như vậy có nghĩa là khéo léo thể hiện thái độ không hài lòng lắm với cô.

Tinh thần bất ổn, buổi trưa không ăn gì nên cô vô cùng mệt mỏi, chưa bước ra khỏi cửa công ty, Duyệt Tâm đã ngất xỉu.

Sau khi tỉnh lại, cô nhận ra người quản lý đang ở bên cạnh cô.

“Cô Hà, cô cảm thấy đỡ hơn không?” Bà ân cần hỏi.

p>

Rõ ràng là một người, lúc phỏng vấn cô thì thái độ kiêu căng ngạo mạn, bây giờ lại cười rất hòa nhã.

Duyệt Tâm cười với vẻ ngại ngùng: “Cảm ơn bà, tôi khỏe.” Cô nghĩ vừa rồi mình mệt quá không thở được, bây giờ đã được nghỉ ngơi nên có lẽ sẽ không có vấn đề gì nữa.

Duyệt Tâm đứng dậy định đi thì một người đàn ông lao vào làm cô giật mình.

Người đó chính là Viên Nhược Hồng, anh chạy rất nhanh, trán toát mồ hôi: “Duyệt Tâm!”

Anh nhìn thấy cô, nét mặt đang lo lắng dần ra rồi cười dịu dàng: “Phó tổng giám đốc Trần gọi điện thoại cho tôi báo cô bị ngất ở chỗ bà ấy.”

Phó tổng giám đốc Trần? Chính là người chủ quản vừa phỏng vấn cô?

Phó tổng giám đốc Trần cười với Viên Nhược Hồng, nhìn Duyệt Tâm rồi nói: “Cô Hà, xin lỗi cô, chúng tôi không tìm được số điện thoại người thân của cô trong sơ yếu lý lịch nên đành thử gọi điện tới công ty cô làm trước đây, không ngờ làm phiền đến tổng giám đốc Viên...”

Duyệt Tâm hiểu ra mọi chuyện, cô cảm kích nhìn phó tổng giám đốc Trần: “Dù thế nào tôi cũng phải cảm ơn bà!”

Viên Nhược Hồng nhìn Duyệt Tâm, thấy cô thật sự không sao mới yên tâm, nói lời cảm ơn phó tổng giám đốc Trần rồi kéo Duyệt Tâm ra khỏi công ty.

Viên Nhược Hồng cầm tay Duyệt Tâm, cảm thấy chưa bao giờ vui mừng đến thế.

Trước đây anh đã từng cầm bàn tay mềm mại của cô, nhưng lúc đó, tuổi trẻ bông bột, anh không biết trân trọng mọi thứ, vì thế những điều đánh mất là những gì tốt đẹp nhất của anh.

Bây giờ anh có thể nắm chặt tay cô ấy, trong lòng không thể không vui mừng trước cảm giác ấm áp quen thuộc.

Bên ngoài, Viên Nhược Hồng cười nhẹ nhàng nhưng trong lòng anh đang hết sức vui mừng.

Anh không quên cô là vợ của người khác, anh cũng không muốn phá vỡ hạnh phúc và cuộc sống yên ổn của cô, anh chỉ muốn trân trọng những giây phút như thế này, có thể ở bên cô, nhẹ nhàng cầm tay cô, cảm nhận được cảm giác hạnh phúc mà anh mong muốn...

Duyệt Tâm thấy anh cầm tay mình, cảm thấy không thoải mái. Ra khỏi cổng công ty, cô nhẹ nhàng rút tay khỏi tay anh.

p>

Nhìn anh bước về phía bãi đỗ xe, Duyệt Tâm quay người muốn bỏ đi nhưng bị anh giữ lại.

Cô khách sáo nói lời cảm ơn Viên Nhược Hồng, muốn tạo ra một ranh giới giữa hai người.

Anh nói với cô bằng giọng trầm trầm: “Duyệt Tâm, công ty không đồng ý để cô nghỉ việc.” Anh nói là công ty, không phải anh.

“Nhưng tôi đã gửi đơn xin nghỉ việc, hiện tại cũng không có việc gì cần bàn giao.” Đột ngột bỏ công ty, cảm thấy hơi vô trách nhiệm nên giọng nói của Duyệt Tâm có vẻ rụt rè.

“Cô muốn đi cũng phải đợi tổng giám đốc Hàn khỏi bệnh, lúc đó cô có thể trực tiếp nói với ông ấy.” Viên Nhược Hồng đứng chắn trước mặt cô, chăm chú nhìn cô. Tinh thần của Duyệt Tâm không tốt, cô cảm thấy mệt mỏi, dường như một cơn gió có thể thổi ngã cô.

Viên Nhược Hồng đã kiên trì như vậy nên cô cũng không còn gì để nói. Không tìm được việc, tạm thời về công ty làm không phải là không thể, dù sao bây giờ cô cũng cần tiền, cô phải phụng dưỡng bố mẹ và chữa bệnh cho Duyệt Thanh.

Nghĩ như vậy, Duyệt Tâm hỏi: “Tuần sau tôi quay lại đi làm được không?”

Cô không giải quyết được chuyện ly hôn với Cố Nam, hơn nữa Duyệt Thanh sắp đến Bắc Kinh, cô phải chăm sóc em trai nên cần có thời gian.

Duyệt Tâm đồng ý quay lại là việc, Viên Nhược Hồng cảm thấy yên tâm. Lúc nào đi làm chỉ là chuyện sớm muộn nên anh đồng ý.

Vốn dĩ Duyệt Tâm muốn đi xe buýt về nhà, nhưng Viên Nhược Hồng lo lắng cho sức khỏe của cô, kiên quyết đưa cô về.

Lòng tốt của anh khiến Duyệt Tâm bối rối, cô dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Viên Nhược Hồng, hy vọng anh hiểu họ đã sớm không thể chung đường.

Viên Nhược Hồng cũng hiểu anh làm như vậy là khó cho cả hai, chỉ tự lừa mình lừa người.

Nhưng anh rất nhanh tìm ra lý do biện hộ ỉnh: “Nếu cô khỏe tôi sẽ không đưa cô về. Nhưng cô đang ở trong tình trạng như thế này, không thể khiến cho người khác cảm thấy yên tâm. Dù sao tôi cũng là giám đốc tạm thời của cô. Cho dù không phải, nếu cô là một người đi đường, nhìn thấy cô không khỏe, tôi cũng nên đưa cô đi một đoạn.”

Duyệt Tâm nghe thấy vậy không còn điều gì để nói. Cô biết anh luôn có lòng tốt như thế.

Cô không thể không ngồi vào trong xe của anh, nhìn anh lái xe về hướng cô không quen đường. Cô lo sợ, cầm chặt lấy nút khóa dây an toàn, căng thẳng hỏi: “Chúng ta đang đi đâu?”

Viên Nhược Hồng từ từ lái xe, bình tĩnh nói: “Tôi biết một vị thầy thuốc đông y rất giỏi, để ông ấy khám cho cô xem sao.”

Duyệt Tâm phản đối: “Tôi rất khỏe, không muốn khám bệnh.”

Nhưng Viên Nhược Hồng không nghe cô, anh thấy sắc mặt cô rất kém nên mới nghĩ ra ý định đưa cô đi khám.

“Khám xong nếu không sao, cô thích đi đâu, làm gì, tôi không ngăn cản.” Anh hứa với cô.

Duyệt Tâm lo lắng không biết phải làm gì, cô cảm thấy mệt mỏi, không thể chống lại được anh, chỉ biết than thở: “Nhược Hồng, anh hà tất phải khổ như thế?”

Viên Nhược Hồng không nói gì.

Đúng, anh hà tất phải khổ như thế?

p>

Có lẽ trong thế giới tình cảm riêng của anh, những điều này cũng chỉ là khiên cưỡng mà thôi.

Có lẽ, mọi điều trong cuộc sống đều khiên cưỡng như thế.

Giống như bây giờ, sắc mặt tái xanh, Duyệt Tâm đang ngồi đối diện với thầy thuốc đông y, cô hoàn toàn kinh ngạc, không thốt lên được lời nào.

Tay ông thầy thuốc già vẫn đặt lên cổ tay cô nhưng lời ông nói dường như vang lên từ một nơi rất xa: “Anh Viên, chúc mừng hai người! Vợ anh không sao, chỉ có tin vui thôi.”

Thái độ của Viên Nhược Hồng cũng không tốt hơn Duyệt Tâm, anh dờ dẫm đứng cạnh Duyệt Tâm với vẻ vô vọng: “Cô ấy chỉ không thoải mái trong người, liệu ông có xem nhầm không?”

Thầy thuốc tự tin lắc đầu: “Tôi đã xem mấy chục năm rồi, không thể nhầm được.”

10. Chương 15-16

Part III: Anh giống như một con chim đà điểu gặp bão, vùi đầu mình vào trong cát

1

Một đứa trẻ có thể mang lại rất nhiều thay đổi

“Không thể nhầm, không thể nhầm...” Tiếng Thầy thuốc vừa cười vừa nói vang lên bên tai Duyệt Tâm khiến người ta không thể không dựng tóc gáy.

Duyệt Tâm giật mình tỉnh giấc mồ hôi toát ra khắp người.

Cô xoa bụng mình lúc này vẫn chưa nhô lên, không biết nên giải quyết như thế nào. Nhớ lại vài lần nôn khan trước đây, cũng không thấy kinh nguyệt, cô vẫn nghĩ mình quá bận rộn nên sinh lý bất thường mà thôi.

Duyệt Tâm không tin số phận lại trêu đùa cô như thế.

Có bầu gần hai tháng, cô nên làm thế nào với đứa trẻ đột nhiên xuất hiện này?

Cuộc hôn nhân của cô với Cố Nam đã khiến cô vô cùng thất vọng, hai người đang đứng bên bờ vực ly hôn. Bây giờ có con, không phải tất cả mọi kế hoạch đều bị phá vỡ sao?

Cô không muốn vậy, cô muốn rời xa cái nhà này, cô không muốn hai người tiếp tục giày vò, nghi ngờ lẫn nhau. Đối với cô nơi đây đúng là địa ngục.

Nhưng, đứa trẻ...

Rốt cuộc cô nên làm gì?

Hơn bốn giờ sáng, Duyệt Tâm ra khỏi giường, mặc quần áo ra quầy thuốc mua que thử thai, cô muốn kiểm tra xem rốt cuộc thầy thuốc có nói sai hay không.

Cô không tin, cô không tin tất cả mọi thứ.

Duyệt Tâm nhốt mình trong nhà vệ sinh, nhìn hai vạch đỏ trên que thử thai.

Cuối cùng, không biết vì cô hoa mắt hay vì hai vạch đỏ trên que thử thai mờ đi, trong mắt cô chỉ lộ rõ cảm giác hoảng hốt.

“Duyệt Tâm, Duyệt Tâm...mở cửa”. Cố Nam cố gắng đập cửa, anh lo lắng Duyệt Tâm nghĩ không thông nên làm điều gì đó ngốc nghếch.

Thật ra anh không ngủ, anh biết Duyệt Tâm ra khỏi nhà từ sáng sớm, sau khi về nhà cô vào phòng vệ sinh, bên trong không có tiếng động, yên lặng đến đáng sợ. Gần đây tâm trạng của cô không tốt, muốn ly hôn nhưng anh không đồng ý, liệu có phải Duyệt Tâm quá phiền muộn về những chuyện này không?

Cố Nam càng nghĩ càng sợ, anh xô mạnh, cửa phòng vệ sinh mở tung.

Duyệt Tâm đang khụy người ở góc phòng, dường như không còn sức sống, trong tay vẫn cầm que thử thai với hai vạch màu đỏ đã khô.

“Duyệt Tâm!” Cố Nam gọi cô nhưng cô không có phản ứng gì.

Anh luống cuống, công cô chạy đến bệnh viện.

Anh cố gắng chạy thật nhanh vì anh cảm thấy Duyệt Tâm càng lúc càng nhẹ, nếu anh chạy nhanh hơn Duyệt Tâm sẽ an toàn hơn.

Bị Cố Nam công trên lưng xóc như thế, Duyệt Tâm tỉnh lại, cảm thấy tim anh đang đập rất mạnh.

Cô khẽ động dậy, nhích lại gần người anh, áp mặt lên đôi vai rộng của anh, nói khe khẽ: “Cố Nam, em không sao...”

Nghे thấy tiếng Duyệt Tâm, thần kinh đang căng thẳng của Cố Nam dần ra, anh bước chậm lại rồi quay đầu nhìn cô, sắc mặt cô vẫn xanh tái, dường như không còn một giọt máu.

“Còn nói là không sao? Suýt chút nữa dọa anh sợ chết mất, sau này vào nhà vệ sinh em đừng khóa cửa nữa!” Anh vẫn cảm thấy sợ hãi.

Cố Nam ghét bệnh viện, đặc biệt là ghét người thân của mình bị bệnh.

Duyệt Tâm vào kiểm tra anh cũng muốn đi theo, y tá ngăn anh lại: “Ở đây đàn ông không được phép vào”.

p>

Anh chỉ có thể đứng đợi bên ngoài, càng đợi càng suốt ruột nên gọi điện cho Vệ Đông.

Hình như Vệ Đông vẫn chưa tỉnh ngủ, ngáp dài rồi hỏi anh: “Sớm thế này mà không để cho người ta ngủ, cậu cố tình đấy à? Hôm nay mình còn phải đi làm”.

Cố Nam nhìn đồng hồ, đã hơn tám giờ sáng, “Cuối tuần rồi, cậu còn đi làm ở đâu?”

“Mình và vợ đi làm thêm giờ không được sao?” Vệ Đông lý luận, “Vợ cậu có gì không vừa lòng sao? Cậu đi tìm vợ cậu mà giải quyết đi.”

“Vợ mình đang ở trong bệnh viện”, Cố Nam thật thà đáp, “Mình muốn hỏi cậu, cô ấy kiểm tra que thử thai, trên đó có hai vạch đỏ nghĩa là sao?”

Vệ Đông nghĩ Cố Nam trêu anh, cười hi hi nói: “Hai vạch thể hiện người đó là trung đội trưởng, hồi nhỏ cậu còn đeo thứ đồ chơi ấy nhiều hơn mình mà.”

Cố Nam biết Vệ Đông đang trêu anh, anh nghiêm túc hỏi: “Cậu nói chuyện nghiêm túc được không? Hai vạch đỏ trên que thử thai!”

“Mới sáng sớm cậu lôi anh em ra để tiêu khiển phải không? Hóa ra không có người phụ nữ nào nói cho cậu biết, đó là họ đang mang thai sao? Cậu có biết mang thai là gì không? Để tôi dắt vợ tôi đến...” Vệ Đông nói với Cố Nam bằng giọng nói của người Đông Bắc.

Suýt chút nữa Cố Nam nhảy dựng lên, “Mang...mang thai?”

Anh lắp bắp hỏi lại, một cảm giác vui mừng tốt độ dâng tràn trong lòng anh.

Duyệt Tâm mang thai? Họ sắp có con? Anh sắp làm bố rồi sao?

Cố Nam đứng đó cười ngốc nghếch, rồi gọi điện thoại cho bố mẹ báo tin vui, anh nói: “Duyệt Tâm mang thai, bố mẹ sắp được bé cháu rồi!”

Bố anh nghe thấy rất vui mừng, mẹ anh lại nói: “Vừa mấy bữa trước đòi ly hôn, liệu đứa trẻ này có phải của nhà họ Cố không?”

Câu nói này hắt vào Cố Nam một chậu nước lạnh, anh đứng đó ngạc nhiên nhìn Duyệt Tâm bước ra khỏi phòng khám, không kịp định thần lại.p>

Anh hồ hững hỏi cô: “Kết quả thế nào?”

Nhìn thái độ đó của Cố Nam, Duyệt Tâm nghĩ hồi lâu rồi mới nói: “Em có thai, bác sĩ nói khoảng tám tuần, mọi thứ đều bình thường, hỏi chúng ta có muốn giữ đứa trẻ này không”.

Cố Nam không đồng ý ngay, Duyệt Tâm biết hai người đã bàn đến chuyện ly hôn, đột nhiên có một đứa trẻ là không phải lúc.

Duyệt Tâm không đợi Cố Nam trả lời, cô tự nói với chính mình: “Em cũng không biết nên làm thế nào bây giờ?”

Một lát sau, Cố Nam đã nghĩ thông suốt, anh ôm lấy Duyệt Tâm, dịu dàng nói: “Con của chúng ta, vì sao lại không cần?”

Duyệt Tâm dựa vào lòng anh, bị câu nói “con của chúng ta” làm cho cảm động.

Cuối cùng họ đã được đứa trẻ này hàn gắn, mặc dù không chắc chắn nhưng đó là một sợi dây ràng buộc vô hình.

Trên đường về nhà, Cố Nam nói với Duyệt Tâm: “Bây giờ đã có con rồi, em đừng động một tí là nhắc tới chuyện ly hôn nữa!”.

Duyệt Tâm nhìn con đường trước mặt, mặc dù vô định nhưng vẫn tràn đầy hy vọng: “Phải rồi, Cố Nam, không ly hôn nữa, sau này chúng ta sẽ sống tốt. Nhưng anh cũng nên thay đổi tính cách của mình”.

“Tính cách gì của anh? ... Được, anh vẫn chưa sửa được sao?” Cố Nam vui vẻ nhận lỗi “Sau này có gì em không vừa lòng, anh sẽ sửa, được không?”

Anh đuổi theo Duyệt Tâm, muốn cầm tay cô nhưng cô đã thu tay lại, chỉ về phía cửa hàng bán đồ trẻ con cách đó không xa: “Em muốn đến đó xem”

“Anh đi cùng em”

Duyệt Tâm không trả lời, bước về phía đó, Cố Nam đi theo cô.

Đây là lần đầu tiên hai người giữ hòa khí tốt đẹp như thế sau khi cãi nhau.

Một đứa trẻ có thể mang lại rất nhiều thay đổi.

Cố Nam làm việc chăm chỉ hơn, anh vẫn nói là phải kiếm tiền mua sữa mua bột cho con.

Anh bắt đầu học cách chia xẻ việc nhà, ví dụ sau khi ăn cơm, anh chủ động đề nghị rửa bát, điều này trước đây không thể xảy ra. Anh còn học cách giặt quần áo, đương nhiên cũng không cần phải học nhiều, chỉ cho quần áo vào máy giặt, đổ nước giặt vào là được.

Anh đề nghị Duyệt Tâm không cần đi làm, ở nhà nghỉ ngơi nhưng sao Duyệt Tâm có thể nghỉ được? Cô cần tiền chữa bệnh cho Duyệt Thanh, hơn nữa, cô cũng đã đồng ý với Viên Nhược Hồng trước khi Tổng Giám đốc Hàn khỏi bệnh quay lại công ty, cô sẽ tiếp tục đi làm. Hơn nữa, cô chỉ có bầu, đi làm cũng không có vấn đề gì. Ở quê cô, phụ nữ mang bầu vẫn đi làm công việc đồng áng, vất vả hơn cô đi làm nhiều.

Cô giải thích tình trạng của mình với Cố Nam: “Bây giờ nghỉ, sau này sinh con sẽ không được thanh toán tiền thuốc, hơn nữa đi làm sẽ được nhận ba tháng tiền lương khi nghỉ sinh, không phải là tốt sao?”

Cố Nam không nói lên suy nghĩ của mình, anh khuyên cô không cần đi làm vì không muốn cô tiếp tục làm việc với Viên Nhược Hồng, hơn nữa anh cũng không thích cậu thanh niên tên là Hàn Hiên đó.

Thấy thái độ kiên trì của Cố Nam, cuối cùng Duyệt Tâm cũng quay về ngủ chung giường với anh.

Lý do anh đưa ra là: “Em nằm ngủ một mình ở đó, buổi tối em đắp chăn anh không nhìn thấy, nếu em bị cảm sẽ ảnh hưởng đến con chúng ta...Em quay về ngủ chung, anh hứa sẽ không chạm vào em, thật đấy...”

Nhưng khi cô quay về phòng, Cố Nam quên mất lời hứa của mình.

Anh từ từ ghé sát môi cô, hôn lên đó, hơi thở nóng hổi của anh phả lên cổ Duyệt Tâm.

“Duyệt Tâm, anh nhớ em chết mất, thật đấy...không tin, em xem xem...” Anh cầm lấy tay Duyệt Tâm đặt lên chỗ đang cương cứng của mình, mặt Duyệt Tâm đỏ bừng: “Không được, bác sĩ nói trước ba tháng, không được...”

“Duyệt Tâm, xin em...” Đã lâu rồi họ không gần gũi nhau, Cố Nam dường như không chịu đựng nổi nữa.

Duyệt Tâm đẩy anh ra, sờ tay lên bụng rồi nói: “Cố Nam, anh đừng như thế nữa, nguy hiểm lắm”

Nhìn thấy thái độ hiền dịu của một người mẹ trên mặt Duyệt Tâm, Cố Nam không thể không bỏ cuộc.

Anh cẩn thận vuốt ve bụng cô, bụng vẫn chưa lộ rõ. Anh nghĩ, đứa trẻ này sẽ giống ai? Cho dù giống ai, anh cũng quyết định sẽ yêu nó như yêu Duyệt Tâm.

Dạ dày Duyệt Tâm lại bắt đầu cảm thấy khó chịu, cô lao vào nhà vệ sinh nôn khan nhưng không nôn ra được gì.

Cố Nam ân cần rót nước lọc cho cô: “Em súc miệng đi”

Anh dịu dàng và là người đàn ông tốt, Duyệt Tâm thất thần nghĩ.

Cố Nam vẫn vuốt ve bụng cô, lẩm bẩm nói: “Con làm khổ mẹ con thế hả? Lúc nào con ra đời bố sẽ đánh vào mông”.

Duyệt Tâm bật cười: “Em bé còn quá nhỏ, không thể nghe anh nói chuyện”

Thấy Duyệt Tâm cười, Cố Nam nói: “Anh chỉ dọa một tý, không đánh thật”

Duyệt Tâm vẫn đi làm ở công ty, trên vai cô còn phải lo cuộc sống của gia đình, nên không thể nói nghỉ việc là nghỉ việc ngay được. Hơn nữa ngoài Viên Nhược Hồng tạm thời làm giám đốc, tất cả mọi điều khác đều khá phù hợp với cuộc sống của cô.

Hàn Hiên hét to một cách khoa trương: “Ái chà, Duyệt Tâm, cuối cùng chị cũng đến. Không có chị bọn em ăn không ngon”.

Thư ký Vu bĩu môi nói nhỏ với Duyệt Tâm: “Chỉ có cậu ấy ăn không ngon, không ảnh hưởng gì đến tôi”.

Hàn Hiên cười anh ta: “Vậy ai toàn mua thừa một xuất cơm thế?”

Thư ký Vu không nói gì, nhớ đến bánh ú mới chặn miệng Hàn Hiên: “Không phải cậu để dành cho Duyệt Tâm bánh ú sao? Mau đi làm nóng lại.”

Có người lấy cái này cái kia cho Duyệt Tâm xem, có người kể cho Duyệt Tâm nghe những chuyện thú vị xảy ra lúc cô nghỉ, không khí đầm ấm rất vui vẻ.

p>

Duyệt Tâm rất cảm động, cô nghe họ nói chuyện, nhìn ngắm và cười với họ.

Viên Nhược Hồng đến xem Duyệt Tâm đã đi làm chưa, thấy văn phòng náo nhiệt khác thường, anh đứng ngoài cửa, không bước vào.

Có lẽ anh đã sai lầm khi quay về, anh không những làm ảnh hưởng đến cuộc sống của Duyệt Tâm, suýt chút nữa anh còn làm cho cô mất việc và những đồng nghiệp thân thiết. Nếu không phải hôm đó anh biết cô đi tìm việc làm khắp nơi, rồi gọi cô về làm, anh đã phạm một sai lầm còn lớn hơn thế.

Công ty không có anh, mọi người sẽ không sao; nhưng nếu không có Duyệt Tâm, mọi người sẽ nhớ và lưu luyến cô.

Duyệt Tâm, cô ấy đi đến đâu cũng rất có nhân duyên với mọi người.

Viên Nhược Hồng đứng bên ngoài, rồi bỗng nhiên muốn hút một điếu thuốc.

Đã rất lâu rồi anh không hút thuốc nên không có thuốc lá trong túi. Có một nhân viên của công ty đang đi ngoài hành lang, anh xin người đó một điếu thuốc. Anh chàng đó nhìn thấy Tổng Giám đốc vội vàng giúp anh châm thuốc.

Anh xua tay ra hiệu không cần, rồi lấy chiếc bật lửa zippo trong túi tự châm lửa. Mới hút một hơi anh đã bị sặc khói, anh vội vàng dập điếu thuốc rồi bỏ đi.

2

Anh mới là một đứa trẻ chưa lớn

Cố Nam nói muốn đón cô sau khi đi làm về, nhưng công ty có buổi tiếp khách đột xuất, anh không thể không tham gia nên bảo cô tự đi xe buýt về nhà.

Duyệt Tâm không tính toán những điều này: “Anh làm việc đi, công việc đang gấp”

Dù sao buổi tối Cố Nam cũng không về nhà ăn cơm nên Duyệt Tâm cũng không vội, cô chậm rãi bước đến trạm điện thoại gần bến xe gọi điện cho Duyệt Thanh, hỏi thăm tình hình của cậu, và giục cậu đến Bắc Kinh sớm.

Đúng lúc bố mẹ đang ở bên Duyệt Thanh, Duyệt Tâm nhân tiện kể chuyện mình có bầu với mẹ.

Mẹ cô nước mắt lưng tròng nói với Duyệt Tâm: “Không được bế cháu nội thì bế cháu ngoại, giống nhau cả. Duyệt Tâm, mẹ rất vui, coi như đã không uổng phí cả cuộc đời”

Duyệt Tâm thấy buồn, an ủi mẹ: “Sao lại không được bế cháu nội, đợi đến khi chân của Duyệt Thanh khỏi, bảo em ấy nhanh chóng lấy vợ, sinh cho bố mẹ một đàn cháu, bố mẹ bế không hết...”

Giọng mẹ cô nắc nhen, run rẩy: “Bố mẹ đợi được đến ngày đó sao?”

Duyệt Tâm không dám trả lời, cô cũng không biết bao giờ sẽ đến ngày đó.

p>

Duyệt Tâm ăn bữa tối một mình, đã hơn tám giờ, Cố Nam vẫn chưa về, cũng không gọi điện thoại bảo mấy giờ về, có vẻ như buổi tiếp đãi hôm nay sẽ kéo dài.

Cô xem tivi một lát cảm thấy nhàm tẻ, nên đi ngủ sớm, không nghe thấy tiếng chuông điện thoại kêu.

Điện thoại là của mẹ chồng gọi đến, bởi bố chồng bảo: “Con dâu có bầu, hôm nào chúng ta sang thăm nó. Bà hỏi nó xem lúc nào thì nó có nhà?”

Mẹ chồng gọi điện cho con trai trước, giọng của Cố Nam bị lẫn trong mớ âm thanh ầm ĩ, hình như anh đang đi hát.

Bà nói với Cố Nam: “Mẹ và bố con muốn đi thăm các con”

Cố Nam nói: “Mẹ gọi điện trực tiếp cho Duyệt Tâm, cô ấy ở nhà, con đang bận...”.

Bà gọi điện đến điện thoại bàn nhưng không có ai nghe.

Bà nghi ngờ Duyệt Tâm cố tình không nghe điện thoại.

Bố chồng nói: “Sao có thể thế được, chắc chắn là không có ở nhà”

“Không phải Cố Nam đã nói là đang ở nhà sao? Thôi người ta không chào đón chúng ta, chúng ta cũng không cần đi nữa.” Bà tiếp tục xem tivi bảo chồng: “Cắt hai con cá vào trong tủ lạnh, hôm nào cho Nám Nám ăn, không phải con gái cũng đang mang bầu sao, chả lẽ không quý bằng nó?”

“Sao lúc nào bà cũng như vậy?” Bố chồng không vui nói: “Không phải chúng ta đã mua thịt và sườn bò gửi cho Nám Nám rồi sao? Hơn nữa còn gửi cho nó năm nghìn đồng”.

Bà hét lên: “Gửi năm nghìn đồng là giữ thể diện với nhà chồng nó, nhà Duyệt Tâm gửi được bao nhiêu tiền? Có đáng để chúng ta đối xử như thế này không?”

Sáng sớm hôm sau, Cố Nam hỏi Duyệt Tâm: “Tối qua bố mẹ anh có đến chơi không?”

Duyệt Tâm ngạc nhiên đáp: “Không”

p>

“Mẹ nói muốn đến thăm em, anh bảo bà gọi điện thoại cho em.”

Duyệt Tâm nhớ lại tối hôm qua. “Có lẽ em ngủ nên không nghe thấy.”

Cô vừa rửa mặt, trên mũi còn đọng lại vài giọt nước nhỏ. Cố Nam ôm lấy cô, hôn lên mũi cô, lau sạch nước trên đó rồi ghé sát tai Duyệt Tâm nói nhỏ: “Vậy hôm nay em nhớ gọi điện thoại cho bà, hỏi xem vì sao bà không đến!”

Duyệt Tâm không quen với những cử chỉ thân mật như vậy của Cố Nam, cô thoát khỏi vòng tay anh rồi bước vào bếp: “Mau ăn sáng thôi không đi làm muộn mất.”

Ở công ty, Hàn Hiên biết Duyệt Tâm mang bầu rất ngạc nhiên, cậu nhìn cô hồi lâu: “Không giống. Duyệt Tâm, chị gầy như thế này, không giống như một người sắp làm mẹ.”

Duyệt Tâm bật cười giãi giải cho cậu: “Trước khi làm mẹ cũng không thể ăn nhiều thành heo đúng không?”

“Lúc mang bầu không phải là nên mặc áo chống bức xạ sao? Vì sao không thấy chị mặc?”

Không phải là cô không muốn mặc mà là chưa kịp đi mua.

Hàn Hiên cũng không hỏi thêm nhiều, tiếp tục xem trang web của cậu ấy.

Buổi chiều, chuyển phát nhanh mang đến một chiếc hộp, Hàn Hiên đưa cho Duyệt Tâm, “Tặng chị, xem có hợp không?” Một chiếc hộp to và được bọc giấy rất đẹp.

Duyệt Tâm mở ra xem, đó là một chiếc áo khoác chống bức xạ.

Lúc không có việc gì làm, Hàn Hiên thường hay lên mạng mua một số đồ lung tung. Cậu tỏ vẻ ngây thơ nói: “Em thấy chị không có nên mua hộ chị.” Thái độ bộc lộ rõ chị muốn cũng phải nhận, không muốn cũng phải nhận.

Duyệt Tâm vội hỏi bao nhiêu tiền, muốn gửi lại Hàn Hiên.

Cậu từ chối, “Mua đủ hai nghìn đồng, người ta sẽ tặng một chiếc. Em không thể mặc được nên chỉ có thể tặng chị, đúng không?”

Duyệt Tâm chỉ có thể nhận lấy thành ý của Hàn Hiên, cô cười nói: “Vậy ngày mai tôi mời cậu ăn cơm”

“Được” Nhắc đến ăn uống, Hàn Hiên không bao giờ từ chối.

p>

Cố Nam luôn nói muốn đón Duyệt Tâm lúc đi làm về nhưng cũng luôn không thực hiện được.

Hôm nay, anh bỏ tất cả mọi chiều dài, lúc chuẩn bị xuất phát lại nhận được lời mời của Lưu Bảo: “Cố Nam, gọi anh nhiều lần như thế anh đều không muốn gặp. Hôm nay là sinh nhật của tôi, anh phải đến đây”

“Được, đương nhiên phải đi.” Anh mạnh miệng đồng ý rồi kiểm soát với Duyệt Tâm.

Duyệt Tâm rất thoải mái, “Ngồi xe buýt rất tốt, còn có thể đi bộ rèn luyện sức khỏe.”

Cô càng nói như thế, Cố Nam càng thấy hối hận, anh thề lần sau anh sẽ đi đón Duyệt Tâm.

Cố Nam có việc bận nên Duyệt Tâm cũng không muốn nấu cơm, mùi khói trong bếp khiến cô buồn nôn, hơn nữa cô cũng nợ Hàn Hiên một bữa ăn. Vì vậy, lúc đi làm về, Duyệt Tâm nói với Hàn Hiên: “Hay là đi làm về tôi mời cậu ăn cơm.”

Đương nhiên Hàn Hiên không từ chối, nhưng cậu đã có hẹn với Viên Nhược Hồng, mời cậu ăn món Phật nhảy tường¹ ở Vô Danh Cư. Cậu hy vọng Duyệt Tâm có thể đi cùng, nhưng hình như anh họ có gì đó hơi lạ với Duyệt Tâm nên cậu không muốn kể cho Duyệt Tâm nghe chuyện này.

[1]“Phật nhảy tường” là món ngon danh tiếng trong ẩm thực của người Phúc Kiến, được chế biến cầu kỳ, đòi hỏi nhiều nguyên liệu và gia vị tạo ra hương vị thơm nồng.

Hàn Hiên gọi điện cho Viên Nhược Hồng: “Chị Duyệt Tâm mời em đi ăn món Hồ Nam nên không thể đi ăn cùng anh, để lần sau nhé!”

“Duyệt Tâm?” Viên Nhược Hồng xoa huyết thái dương đang căng lên, “Cô ấy có bầu không ăn được cay, không tốt cho đứa trẻ”

Hàn Hiên nghe thấy vậy, cười hi hi hỏi: “Chị ấy có bầu sao anh căng thẳng thế? Vì vậy bọn em không ăn cay nữa, đi ăn bánh bao Châu Ký.”

“Bánh bao thì có chất gì?” Viên Nhược Hồng nghĩ một lát rồi hỏi: “Hai người đang ở đâu? Hay là anh mời đi ăn canh vịt?”

Hàn Hiên bĩu môi: “Bỏ đi, một bát canh vịt em có thể tự mời được, anh xem ngày mai mua cho văn phòng một chiếc ghế sofa dài để Duyệt Tâm có thể nằm nghỉ buổi trưa thì tốt hơn.”

Viên Nhược Hồng cảm thấy hơi đau đầu, từ lúc nào, cậu em họ vô tâm của anh đã bắt đầu biết quan tâm đến những tiểu tiết như thế?

Từ khi Duyệt Tâm mang bầu, Cố Nam chưa đưa cô về nhà bố mẹ.

Cuối tuần, đích thân ông Cố gọi điện đến, “Cố Nam, con đưa Duyệt Tâm về nhà ăn bánh bao đi, bố mẹ đã làm nhân bánh bằng thịt bò, rất thơm.”p>

Để Duyệt Tâm đổi khẩu vị, Cố Nam vui mừng đưa cô về nhà bố mẹ.

Trên đường, vừa lái xe anh vừa nhìn chiếc áo khoác chống bức xạ của Duyệt Tâm, “Cái này có công dụng thật không? Người nước ngoài đều không mặc, họ còn cười người Trung Quốc quá cẩn thận, chỉ là sinh con, liệu có cần công phu như vậy không?”

Duyệt Tâm chỉ cười: “Ai bảo Trung Quốc mình chỉ cho phép sinh một con, đương nhiên cần phải coi trọng hơn.”

Thật ra cô cũng không biết mặc áo này có tác dụng gì không, mặc để yên tâm hơn thôi, dù sao tất cả phụ nữ mang bầu đều mặc đồ này.

“À, Duyệt Tâm, em đi mua lúc nào thế? Sao không bảo anh?” Cố Nam hỏi.

Duyệt Tâm tiện miệng nói: “Đồng nghiệp tặng.” Cô cũng muốn bảo Cố Nam đi mua cùng, nhưng hết giờ làm, nếu không bận tiếp khách anh lại bận việc khác không có thời gian.

“Đồng nghiệp nào?” Anh không thể không hỏi cho rõ ngọn ngành.

“Hàn Hiên” Duyệt Tâm cũng cảm thấy không có điều gì phải che giấu. Hàn Hiên là người tốt, cô thấy không có gì quá đáng.

Cố Nam không vui: “Cậu ta là đàn ông, sao lại tặng em thứ này làm gì?”

Mình không có thời gian đi mua, người khác có lòng tốt mua tặng, lẽ nào không được? Có vẻ căn bệnh nghi ngờ, để ý vụn vặt của Cố Nam vẫn không thay đổi.

Ngồi trên xe, cô cảm thấy hơi khó chịu nên mở cửa sổ xe cho thoáng.

Thấy Duyệt Tâm yên lặng, Cố Nam cũng không nói gì nữa, không khí giữa hai người trở nên căng thẳng.

Thấy con trai và con dâu đến, ông Cố rất vui, bảo Duyệt Tâm ngồi ghế sofa nghỉ ngơi.

Duyệt Tâm ngần ngại nói: “Con không mệt, để con giúp làm bánh.”

Mọi người đi rửa tay và cùng nhau gói bánh.

Mẹ chồng nhớ đến chuyện lần trước Duyệt Tâm không nghe điện thoại, lẩm bẩm: “Tai không tốt, sau này nên đặt điện thoại trong phòng ngủ để không bị lỡ việc.”

Duyệt Tâm giải thích: “Mẹ, lần đó con đi ngủ nên mới không nghe thấy.”

Mẹ chồng không thèm nghe, nói tiếp: “Ai đời hơn tám giờ tối đã đi ngủ? Lấy lý do cũng không biết cách.”

Cố Nam, thấy lời mẹ nói hơi khó nghe, chạm nhẹ vào cánh tay Duyệt Tâm rồi nói: “Em nghỉ đi một lát, để anh gói bánh cho.”

Thấy Duyệt Tâm đã ngồi sang một bên, Cố Nam nói nhỏ: “Mẹ, Duyệt Tâm đang mang bầu, cần phải nghỉ ngơi, đi ngủ sớm một chút là điều nên làm.”

Bà thấy con trai bênh vợ, càng bức bối: “Sao mang bầu lại phải như thế, ngày xưa...”

“Mẹ lại thế rồi, động một cái là nói ngày xưa thế nọ thế kia. Bây giờ đã là thời đại nào rồi, có thể giống như bố mẹ hồi đó được sao?” Cố Nam nói thẳng, không còn kiêng dè gì với mẹ nữa.

Bà không vui, trong bụng tức anh ách.

Lúc ăn cơm, Cố Nam gấp bánh cho Duyệt Tâm.

Anh véo một miếng đưa lên miệng, vừa ăn vừa nói: “Bánh bao nhân thịt bò là món ngon của bố mẹ, công thức làm nhân bánh chỉ truyền cho con gái, không truyền cho con trai. Duyệt Tâm, em thưởng thức rồi về học cách làm, sau này chúng ta sẽ được ăn ngon miệng.”

Vừa nãy ở trên xe Duyệt Tâm trúng gió lạnh, bây giờ ăn nhân thịt bò cảm thấy có vị hơi lạ, vừa cắn một miếng cô đã không chịu được, thấy buồn nôn.

Cô không nói gì, đặt bát đĩa xuống, mượn cớ muốn nấu một ít canh rồi rời khỏi bàn ăn.

“Em thấy khó chịu à?” Cố Nam đi theo cô, kiên nhẫn hỏi.

Anh nghĩ Duyệt Tâm vẫn giận anh lúc đi trên đường, anh nghĩ anh chỉ nói một câu không hay, cô không đến mức phải để bụng như thế.

Duyệt Tâm không nghĩ ngợi được nhiều, cô nói: “Không sao, bây giờ em không ăn được, đợi lát nữa ăn tiếp.”

Cố Nam lo cô đói nên hỏi mẹ có còn trứng gà không, nhờ bà nấu cho Duyệt Tâm một bát canh trứng.

Bà lườm Duyệt Tâm, ngồi im không động rồi nói: “Nhìn thấy nhiều người có bầu nhưng chưa thấy ai ẻo lả như thế, tự nghĩ mình là thiên kim tiểu thư sao? Chị gái con có bầu đã bảy, tám tháng rồi mà không thấy kén ăn...”

Cố Nam nghe thấy thế, đùa với mẹ: “Mẹ đúng là thiên vị cho chị con.”

Cố Nam biết chị gái có bầu không kén ăn. Lần trước anh gặp chị ở nhà bố mẹ, chị anh một mình ăn hết cả đĩa sườn. Nhưng Duyệt Tâm không như thế cô chỉ cần nhìn thấy thịt là không muốn ăn.

Mẹ chồng bĩu môi: “Phí lời, chị con do mẹ sinh ra.”

Duyệt Tâm không tiếp tục nghe được nữa. Phải, Cố Nam do bà sinh ra, còn cô chỉ là người ngoài. Cô đẩy nhẹ trên người Cố Nam rồi nói: “Mọi người ăn cơm đi, con không đói, không cần nấu canh nữa.”

Ăn cơm xong, mọi người ngồi cùng nhau, Duyệt Tâm nói với Cố Nam: “Đi thôi, chúng ta về sớm để bố mẹ nghỉ.”

Thấy Duyệt Tâm ngoan ngoãn, tâm lý như thế, Cố Nam rất vui vẻ đồng ý.

Trên đường về nhà, Cố Nam nói đến chuyện ở nhà bố mẹ: “Thái độ của mẹ anh không tốt, em đừng tức giận, có thể do bố anh khiến bà không vui.”

“Không tức giận.” Duyệt Tâm thờ ơ nói.

Cô đang có bầu, không nên động tí là bực bội, không tốt cho đứa trẻ. nhưng có một bà mẹ chồng như vậy, cô cũng không sao vui nổi.

Về đến nhà, Duyệt Tâm tìm số len thừa trước đây đan áo cho Cố Nam.

Cố Nam thấy cô tìm kiếm khắp nơi liền hỏi: “Em muốn làm gì?”

“Bí mật.” Cô cảm thấy hơi xấu hổ, cô muốn đan áo len cho em bé.

Thấy Duyệt Tâm cầm que đan chạy đi chạy lại. Cố Nam cũng đoán ra được điều gì đó: “Đan áo nhỏ như thế cho ai mặc?”

Duyệt Tâm cười, nói nhỏ: “Dù sao anh cũng không mặc vừa.”

Anh tiến sát lại bên cô, nhìn cô đan, cảm thấy xúc động: “Duyệt Tâm, em nghĩ bây giờ con có biết chúng ta đang làm gì không?”

“Có thể. Nghe nói lúc em bé còn rất nhỏ đã có thể cảm nhận được tình yêu của bố mẹ, vì thế chúng ta phải đối xử thật tốt với con, con mới vui.” Duyệt Tâm dịu dàng xoa bụng, nhìn bức tranh đứa bé hờ mông treo trên tường, đột nhiên cô rất muốn biết con mình liệu có đáng yêu như vậy không. Nếu được như thế, cô nguyện đánh đổi cả thế giới này, cô sẽ không tính toán bất kỳ điều gì nữa.

Cố Nam cũng đang nghĩ điều gì khiến cho Duyệt Tâm xinh đẹp đến thế. Vì cô có bầu sao? Cô dịu dàng hơn, đầy đặn trắng trẻo, sắc mặt hồng như cánh đào. Cô chớp mắt, cúi đầu đều lộ rõ vẻ rụt rè, e thẹn, chẳng trách có nhiều người đàn ông muốn được ở bên cô như thế.

Anh ôm lấy cánh tay Duyệt Tâm, giọng khàn khàn: “Đừng làm nữa, chúng ta đi nghỉ thôi.”

Duyệt Tâm lùi lại, đẩy Cố Nam ra rồi nói: “Em không mệt, anh đi ngủ trước đi.”

Gần đây, cô không thích gần gũi với Cố Nam, có lẽ vì cô mang bầu, lâu rồi không làm chuyện ấy nên có cảm giác lạ lẫm với anh, thậm chí còn thấy hơi e sợ.

Duyệt Tâm đan áo, đọc mấy trang sách dạy chăm sóc thai nhi rồi mới về phòng ngủ.

Cố Nam vẫn chưa ngủ, ngẩn ngơ nhìn cô thay áo chống bức xạ, dường như đang suy nghĩ gì đó. Thấy Duyệt Tâm bước vào, anh hỏi: “Cậu Hàn Hiên ấy nhìn như thế nào?”

Hóa ra anh đang nghĩ chuyện này, Duyệt Tâm hơi thất vọng, trả lời: “Sao đột nhiên anh lại muốn hỏi về cậu ấy? Đó chỉ là một đứa trẻ mới lớn.”

Lúc này, dường như Cố Nam cảm thấy yên tâm hơn, anh không nhìn chiếc áo nữa, ôm lấy Duyệt Tâm: “Ngủ thôi.”

Duyệt Tâm không ngủ được.

Cô vào bếp rót ỉnh một ít sữa, quay lại thấy Cố Nam đã ngủ say. Nhờ ánh trăng bên ngoài cửa sổ, cô có thể nhìn thấy vầng trán rộng, đôi lông mày rậm, sống mũi thẳng và chiếc cằm kiên định của anh...

Chỉ nhìn ngoại hình, rõ ràng Cố Nam là một người đàn ông trưởng thành, chín chắn, nhưng thật ra anh không giấu được tâm sự trong lòng, hành động ngoan cố, làm việc không nghĩ đến cảm xúc của người khác, anh mới là một đứa trẻ chưa lớn.

Trẻ con, trẻ con...

Nghĩ đến trẻ con, dường như Duyệt Tâm cảm thấy có gì đó hơi động đậy trong bụng mình. Cô chạm tay lên da bụng, “Con bé nhỏ, mẹ sẽ làm tất cả mọi điều vì con.”

Cô mỉm cười rồi nằm xuống giường.

Hình như Cố Nam đang nằm mơ, tay trái của anh chạm lên tay phải của Duyệt Tâm.

Hồi mới kết hôn, họ thường cầm tay nhau đi ngủ, nhưng không biết từ lúc nào, cô không còn tìm thấy tay của anh nữa. Bây giờ, bỗng nhiên anh đưa tay sang, Duyệt Tâm không biết nên phản ứng như thế nào?

Cô thận trọng xoay lưng về phía anh, nói nhỏ: “Cố Nam, ngủ thôi.”

11. Chương 17-18

3

“Cậu không thể nghĩ tốt cho bọn mình sao?”

Nhận được điện thoại của Vĩ Vĩ, Duyệt Tâm lo lắng không yên, cô giải thích: “Vĩ Vĩ số tiền mình nợ cậu một thời gian nữa mới trả được, bây giờ...”

Thẩm Vĩ Vĩ nâng cao giọng: “Hà Duyệt Tâm, mình đòi tiền cậu lúc nào?”

“Thế...” Vĩ Vĩ rất ít khi gọi điện thoại cho cô. Mặc dù hai người có mối giao tình đã lâu, nhưng từ khi cô ấy đi Trường Sa, hai người ít liên lạc, có thể quy vào loại không có chuyện gì sẽ không làm phiền đối phương.

“Duyệt Tâm, mình sắp về Bắc Kinh rồi.” Vĩ Vĩ tuyên bố.

“Sao?” Duyệt Tâm dường như không kịp phản ứng gì, “Về Bắc Kinh? Trời ơi, Vĩ Vĩ, cậu sắp về đây rồi? Mau về đi, mình sẽ đi đón cậu.” Cô mừng quá nên nói không có đầu có cuối.

“Ừ.” Vĩ Vĩ nói sơ qua về lịch trình, “Lần này mình sẽ ở lâu.”

Như vậy không phải là càng tốt sao? Duyệt Tâm xúc động, cuối cùng cũng sắp được gặp lại người nhà, cô đã sớm coi Vĩ Vĩ như chị em ruột của mình.

Chiều thứ ba, việc công ty không nhiều, Hàn Hiên yêu cầu thư ký Vu đi mua ghế sofa, Viên Nhược Hồng sắp có việc ra ngoài, Duyệt Tâm nhân cơ hội đó trốn nửa ngày làm việc.

Duyệt Tâm quyết định tiêu hoang phí một lần, bắt xe ra sân bay tốn hơn một trăm đồng, nhưng cô không hề cảm thấy xót tiền.

Lúc Vĩ Vĩ ra khỏi sân bay, khắp người cô đeo lưng cứng đờ, chỉ lộ ra hai lỗ mũi, đến khi nhìn thấy Duyệt Tâm, cô mới tháo kính râm, vui mừng muốn ôm lấy Duyệt Tâm, nhưng Duyệt Tâm khéo léo tránh đi.

“Bây giờ mình là đối tượng cần được bảo vệ đặc biệt” Cô chỉ tay lên bụng mình.

“Hả? , sao trong điện thoại cậu không nói? Mấy tháng rồi?”

“Gần ba tháng rồi.” Duyệt Tâm cười.

Vĩ Vĩ hét lên: “Trời ơi, vậy là mình sắp được làm dì rồi sao?”

Họ cười nói vui vẻ, từ sân bay quay về thành phố.

Vĩ Vĩ hỏi rất nhiều điều liên quan đến Duyệt Tâm, sức khỏe tốt không? Mang bầu đã uống axit folic chưa? Tất cả những gì có thể nghĩ ra được đều hỏi cô.

Duyệt Tâm bị hỏi nhiều quá liền nói: “Đợi lát nữa về, mình sẽ viết tài liệu báo cáo chi tiết cho cậu đọc dần dần.”

Vĩ Vĩ bật cười: “Duyệt Tâm. Tính hài hước của cậu vẫn không giảm một chút nào.”

Duyệt Tâm lắc đầu: “Mình không hài hước.” Ngay từ đầu, cô đã biết hiện tại cô không thể hài hước được.

Công ty Vĩ Vĩ đã thuê nhà cho cô, có một phòng khách hai phòng ngủ.

Cô nói với Duyệt Tâm: “Cũng không tồi. Lúc nào cậu cãi nhau với ông xã thì đến nhà mình ở.”

Duyệt Tâm cười: “Cậu không thể nghĩ tốt cho bọn mình sao?”

Vĩ Vĩ nghĩ một lát rồi nói: “Cũng đúng, vậy lúc nào cậu nhớ mình thì đến ở vài ngày.”

Gần đây, Cố Nam rất bận, ngoài bận công việc, anh còn lo ứng phó với Lưu Bảo.

Lưu Bảo là kiểu phụ nữ được người ta yêu chiều thành thói quen, cô rất sợ cô đơn, chỉ cần không có buổi diễn là cô gọi điện thoại cho Cố Nam.

Lúc đầu, anh vẫn nghĩ cô chỉ coi anh như bạn học cũ nhưng về sau, giữa hai người đã xuất hiện một thứ tình cảm không rõ ràng. Cố Nam lo lắng mối quan hệ này sẽ ngày càng phát triển, anh mong chờ một điều gì đó xảy ra, nhưng đến khi xảy ra thật, anh muốn chạy trốn.

Cảm giác này giống như khi người ta hút thuốc phiện, lúc bắt đầu chỉ là tìm sự kích thích, nhưng để lâu lại trở thành thuốc độc.

Có vài lần, Cố Nam muốn nói chuyện rõ ràng với Lưu Bảo, mình đã có gia đình, không thể tiếp tục tiến xa hơn với cô, nhưng Lưu Bảo không hề nhắc đến vấn đề này, nếu anh nói ra trước sẽ không thể tránh được khó xử. Vì thế họ vẫn dửng dăng mãi như thế.

Lưu Bảo gọi điện thoại mười lần, anh chỉ đi hai ba lần, gặp nhau họ chỉ uống rượu, hát hò, không làm điều gì khác.

Anh cảm thấy như vậy cũng không tồi, có vợ, lại có một tình nhân mà không giống tình nhân, cuộc sống của Cố Nam vẫn có chừng mực.

Có lẽ bị ảnh hưởng bởi cảm giác đó nên Cố Nam mới đến với Lưu Bảo. Anh giống như một con chim đà điểu gặp bão, vùi đầu mình vào trong cát.

Ngày Duyệt Tâm đi kiểm tra trước khi sinh, Lưu Bảo uống rượu say, rủ Cố Nam đi hát.

Hát hò hồi lâu, Duyệt Tâm gọi điện cho Cố Nam, hỏi mấy giờ có thể đi cùng cô đến bệnh viện, Lưu Bảo giữ Cố Nam lại, thấy anh định đi, cô khóc lóc ầm ĩ.

Cố Nam không biết làm thế nào, hỏi Duyệt Tâm có đi một mình được không, anh có chút việc tạm thời không đi được.

Duyệt Tâm có lẽ đã chuẩn bị tinh thần từ trước nghe thấy Cố Nam nói vậy cũng không ép anh: “Được anh làm việc đi, em đi một mình cũng không sao.”

Nghe thấy giọng nói bình tĩnh của Duyệt Tâm trong điện thoại, Cố Nam cảm thấy mình đúng là đồ không ra gì, anh tát mạnh mình một cái rồi nói với Lưu Bảo: “Cô mau về nhà uống tiếp, ở đây uống nhiều rồi.”

“Anh uống với tôi” cô mơ màng giữ Cố Nam, “Nếu không, tôi sẽ không nghỉ.”

Cố Nam kéo cô: “Đi thôi, tôi đưa cô về nhà.”

“Không muốn về...Tôi không muốn về...Cố Nam.” Cô không thể chống lại được Cố Nam, chỉ có thể đi theo anh.

Sau khi đưa Lưu Bảo về, Cố Nam tìm Duyệt Tâm.

Duyệt Tâm cúp điện thoại, chuẩn bị ra khỏi cửa thì gặp Hàn Hiên.

Cậu và thư ký Vu đang bê ghế sofa từ ngoài cửa vào, nói với Duyệt Tâm: “Chị tránh ra, đừng để va vào người.”

Duyệt Tâm hỏi: “Hai người đang làm gì đây?”

Hàn Hiên cười hi hi nói: “Em đã yêu cầu anh Viên, buổi trưa chị có thể nằm nghỉ một lát, phải rồi, Duyệt Tâm, chiếc ghế sofa này nên đặt ở đâu?”

Duyệt Tâm rất cảm kích trước tấm lòng của Hàn Hiên nhưng không nói ra thành lời. Cô vội vàng ra khỏi cửa, nói với Hàn Hiên: “Tùy cậu...một lát nữa ra về nhớ đóng cửa sổ và khóa cửa nhé.”

Hàn Hiên đặt chiếc sofa xuống, đuổi theo hỏi: “Chị đi đâu? Không về nữa à?”

“Bệnh viện, không quay lại nữa.” Duyệt Tâm không quay đầu lại, đi thẳng.

Sắp đến giờ tan tầm nên hơi tắc đường. Duyệt Tâm đợi hồi lâu không thấy có xe buýt, nếu không kịp thời gian thì bệnh viện sẽ nghỉ mất, Duyệt Tâm cắn răng, trong lòng nghĩ có lẽ phải gọi taxi.

Cô gơ tay, một chiếc xe dừng lại trước mặt cô, Hàn Hiên lộ đầu ra gọi: “Duyệt Tâm, em đưa chị đi.”

Cô không có thời gian suy nghĩ nhiều, ngồi vào trong xe, “Bệnh viện phụ nữ và trẻ em Hải Điện.”

“Được, chị ngồi vững chưa?” Hàn Hiên lái xe qua vòng xuyến.

Trên đường, Duyệt Tâm mới nhớ ra hỏi Hàn Hiên: “Sao cậu lại bỏ làm đi cùng tôi?”

“Thư ký Vu nói chị đi khám thai, đứng trên tầng em thấy tắc đường nên muốn đưa chị đi, lát nữa về nhà luôn cũng tiện.” Duyệt Tâm cười cậu ta biết tính toán, “Nếu tổng giám đốc Viên biết chuyện thì cậu đẹp mặt.”

“Không phải anh Viên không có ở công ty sao” Hàn Hiên nắm bắt thông tin rất nhanh, “Hơn nữa còn có thư ký Vu che đậy cho em. Lần này, chính anh ấy đưa cho em chìa khóa xe.”

Lúc này Duyệt Tâm mới để ý, Hàn Hiên lái xe rất thành thạo. Cô nhớ ra, đây chính là chiếc xe lần trước Viên Nhược Hồng đưa cô đi khám thầy thuốc.

Trên xe vẫn còn sơ yếu lý lịch của cô, nhưng tấm ảnh dán trên đó đã bị bóc mất, chỉ để lại một khoảng trống.

Lúc tới bệnh viện, Duyệt Tâm vẫn còn nghĩ đến bức ảnh, nhìn thấy cô đang mải nghĩ gì đó, Hàn Hiên nói: “Để em đưa chị vào.”

Mặc dù Duyệt Tâm nói không cần, nhưng Hàn Hiên vẫn kiên quyết đi cùng cô.

Hàn Hiên xếp hàng lấy số rồi giúp cô xách đồ, sau đó còn chạy đi nộp phí vài chỗ. Cuối cùng, thấy Duyệt Tâm bước ra khỏi phòng siêu âm, Hàn Hiên mới thở phào nhẹ nhõm, cậu than thở: “Thủ tục lằng nhằng thế này, một người phụ nữ mang bầu sao có thể chạy kịp?”

Duyệt Tâm cười: “Một mình cũng không sao.” Cô vẫn như thế, việc gì cũng có thể tự giải quyết ổn thỏa.

Lúc Duyệt Tâm và Hàn Hiên bước ra khỏi cổng bệnh viện, Cố Nam đến kịp, anh nhìn thấy Duyệt Tâm vội vàng chạy lại: “Em kiểm tra chưa?”

Duyệt Tâm gật đầu, bình tĩnh nói: “Em kiểm tra xong rồi, tất cả đều ổn.”p>

Hàn Hiên nhìn thấy Cố Nam chủ động chào anh: “Em là đồng nghiệp của chị Duyệt Tâm.”

Cố Nam vẫn nhớ cậu đã từng đưa Duyệt Tâm về nhà, cau mày hỏi: “Đồng nghiệp thế nào?”

Duyệt Tâm bổ sung: “Cậu ấy tên là Hàn Hiên, cố vấn kỹ thuật công ty em, là thành viên chủ lực trong nhóm em.”

Cố Nam bắt tay Hàn Hiên một cách bị động, hai người dường như đang ganh đua nhau, không ai chịu lép vế.

Cố Nam nói với Duyệt Tâm: “Được rồi, mọi thứ đều ổn, chúng ta về nhà thôi.”

Hàn Hiên lịch sự chào Duyệt Tâm nhưng lại không quan tâm đến Cố Nam, điều này khiến cho Cố Nam cảm thấy không thoải mái trong lòng. Anh cầm lấy chiếc túi của Duyệt Tâm từ tay Hàn Hiên rồi kéo cô đi.

Duyệt Tâm vội nói: “Anh đi chậm thôi, em không theo kịp.”

Về đến xe, Cố Nam cay đắng hỏi: “Em đi khám thai, sao lại dẫn đàn ông theo?”

“Tắc đường, cậu ấy lo em không kịp thời gian nên tiện đường mới đưa em một đoạn.”, Duyệt Tâm giải thích, cô cảm thấy Cổ Nam có ý đối địch với Hàn Hiên.

4

Anh tùy tiện giẫm đạp lên tình cảm của một cô gái

Thẩm Vĩ Vĩ về Bắc Kinh, người đầu tiên cô gặp là Duyệt Tâm, người thứ hai là Viên Nhược Hồng.

Năm đó, cô đã giới thiệu Duyệt Tâm với Viên Nhược Hồng và cũng chính cô chứng kiến mối tình của họ không đi đến hạnh phúc cuối cùng.

Hồi đó, nhờ có người giới thiệu, Thẩm Vĩ Vĩ đi làm thêm ở công ty của Viên Nhược Hồng. Năm ấy, công ty ở Trung Quan còn rất nhỏ, chỉ có mười người. Nhiệm vụ của cô là thống kê tình hình công việc của mười người đó, làm trợ lý, báo cáo cho Viên Nhược Hồng.

Cả công ty ở chung một phòng, chia thành nhiều ô làm việc nhỏ, mọi người đều ra ngoài làm việc, Viên Nhược Hồng thường có mặt ở công ty nên họ có nhiều cơ hội gặp nhau. Lúc đó, Thẩm Vĩ Vĩ chưa thành công và xinh đẹp như bây giờ, cô chỉ là một cô gái hết sức bình thường. Lần đầu tiên nhìn thấy vẻ lịch sự nho nhã, phong độ của Viên Nhược Hồng, cô không thể không thờ dài. Thời đó, cô mong đợi nhất là thứ sáu, thứ bảy hàng tuần có thể gặp được anh.

Nhưng lúc đó Thẩm Vĩ Vĩ không nghĩ đến tình yêu, cô cảm thấy mình và Viên Nhược Hồng không phải là những người thuộc về cùng một thế giới. Có lẽ, Duyệt Tâm cũng nghĩ như vậy.

Công ty của Viên Nhược Hồng ngày càng lớn, mọi người ngày càng bận rộn nên muốn tìm một người giúp anh nấu cơm, giặt quần áo, dọn vệ sinh..., tiền lương anh đưa ra cao hơn nhiều giá lao động ngoài thị trường.

Duyệt Tâm đang làm thêm bên nhà hàng MacDonald, tiền lương mỗi giờ chỉ có vài đồng mà công việc rất mệt mỏi, vì muốn để Duyệt Tâm có thể kiếm nhiều tiền hơn và đỡ vất vả nên Thẩm Vĩ Vĩ giới thiệu cô đến công ty làm.

Cô giới thiệu Duyệt Tâm, đương nhiên cùng vì Duyệt Tâm nấu ăn ngon và biết làm việc nhà từ nhỏ.

Viên Nhược Hồng quá bận rộn, anh không nhìn Duyệt Tâm, nói với cô: “Tối thứ năm hàng tuần cô quét dọn vệ sinh, giặt quần áo, nhân tiện nấu cơm cho tôi. Cô tự đi mua thức ăn, hết bao nhiêu về tôi thanh toán. Thời gian khác cô không cần đến, thứ sáu và thứ bảy tới công ty làm. Tôi đưa chìa khóa cho cô, tôi đã viết địa chỉ rồi, cô có thể tự đi tìm nhà.”

Anh nói không nhanh, giọng điệu rất điềm tĩnh.

Sau khi Duyệt Tâm đi khỏi, Viên Nhược Hồng mới nhớ ra quên không hỏi tên cô là gì.

“Hà Duyệt Tâm, bạn học của tôi, cũng là bạn thân của tôi.” Lúc đó Vĩ Vĩ đã giới thiệu với anh như thế.

Lúc đầu, Viên Nhược Hồng thật sự không để ý nhiều đến Duyệt Tâm.

Cô không hay nói, cũng không thích hỏi chuyện của người khác, chỉ yên lặng làm tốt công việc của mình. Hơn nữa, lúc Duyệt Tâm đến làm ở nhà anh, anh thường không có mặt, vì thế hai người không gặp nhau.

Điều duy nhất khiến Viên Nhược Hồng chú ý là Duyệt Tâm luôn viết giấy ghi lại các khoản tiền đã dùng để mua thức ăn. Chữ của cô rất đẹp và có hồn, khiến người khác cảm thấy có thiện cảm.

Nếu lần đó không bị thương, có lẽ Viên Nhược Hồng sẽ không bao giờ để ý đến cô gái này.

Đó là vào mùa hè, một công ty đối tác muốn mua một lô phụ kiện máy tính, không ít mặt hàng nên anh đích thân làm.

Nhân viên phụ trách công việc vận chuyển của công ty nghỉ phép, không có nhiều người, anh phải giúp đỡ họ dỡ hàng. Có lẽ vì lâu không làm việc nặng nên không quen, anh ngã khỏi xe, bị thùng đĩa cứng va mạnh vào chân.

Lúc đó anh không cảm thấy đau, anh chỉ bảo lái xe thấy chân hơi khó chịu, lái xe vội vàng dỡ hàng, nghĩ anh không sao liền nói: “Lát nữa tôi tiện đường đưa anh về nhà nghỉ ngơi.”

Viên Nhược Hồng cũng nghĩ anh chỉ bị đau một lát, không có vấn đề gì, dỡ hàng xong anh mới về nhà nghỉ.

Hôm đó là thứ năm, Duyệt Tâm đang giúp Viên Nhược Hồng quét dọn nhà cửa.

Cô dọn dẹp phòng khách và nhà bếp, lau đồ đạc và cửa kính. Làm xong, cô chuẩn bị nấu cháo đỗ với gạo nếp bởi Viên Nhược Hồng lần trước viết giấy dặn dũa đây của anh không tốt, anh muốn ăn cháo. Duyệt Tâm về đọc sách, thấy gạo nếp tốt cho dạ dày, hơn nữa hương vị rất thơm ngon. Cô nghĩ, chắc chắn anh sẽ thích.

Nghĩ đến Viên Nhược Hồng, Duyệt Tâm rất cảm kích, có lẽ biết điều kiện kinh tế của nhà cô không tốt, anh bảo Vĩ Vĩ nói với cô, có khó khăn gì cứ nói với anh. Hơn nữa anh còn thanh toán trước cho cô một phần tiền lương đúng lúc cô cần nộp tiền nhà.

Lúc Viên Nhược Hồng về đến nhà, chân của anh đã tê cứng.

Duyệt Tâm nghe thấy tiếng người mở cửa, vội vàng chạy ra.

Viên Nhược Hồng vẫn nghĩ trong nhà không có người nên vừa tìm chìa khóa mở cửa vừa tựa chân lên tường chửi khề.

Duyệt Tâm nghe thấy tiếng nói, từ trong nhà mở cửa ra, cô đỏ mặt đứng bên cửa: “Tôi...Tôi đến dọn dẹp...vừa xong...”

Viên Nhược Hồng giật mình, yên lặng một lúc mới nhớ ra cô là người giúp việc cho anh.

Anh chống tay lên khung cửa, nói với cô: “Đỡ tôi một lát, chân tôi bị thương, đau quá.”

Duyệt Tâm nghe lời ghé đôi vai gầy đỡ anh: “Được chưa, anh cẩn thận.”

Từ nhỏ cô đã gầy yếu, không đủ sức, nhưng thái độ kiên định của cô khiến người khác tin tưởng, cho dù thế nào, chắc chắn cô có thể đưa anh từ cửa vào ghế sofa trong phòng khách.

Mặc dù Viên Nhược Hồng không to béo, nhưng anh khá cao nên cũng không nhẹ cân, hơn nữa chân càng lúc càng đau nên anh không dám chạm chân xuống nền, vì vậy hầu hết trọng lượng cơ thể anh đều dồn lên vai Duyệt Tâm.

Một đoạn đường ngắn nhưng Duyệt Tâm cảm thấy rất mệt, trán cô lấm tấm mồ hôi.

Nhìn thấy Viên Nhược Hồng nằm trên ghế sofa, chân đau đến mức cắn chặt răng, Duyệt Tâm vội lấy khăn bọc đá lạnh chườm cho anh.

Thấy cô mặc dù hốt hoảng nhưng vẫn biết cách xử lý vấn đề, Viên Nhược Hồng thấy yên tâm, anh nói với cô: “Cô ra hiệu thuốc mua một ít thuốc Voltaren về đây.”

Duyệt Tâm không tin vào tác dụng của thuốc Voltaren, đề nghị: “Hay đi bệnh viện?”

Viên Nhược Hồng cắn răng, lắc đầu: “Không cần, chỉ vì tôi không cẩn thận nên bị ngã, không có vấn đề gì.”

Nhưng Duyệt Tâm nhìn thấy anh toát mồ hôi, thái độ của cô trở nên kiên quyết, cô nói với anh: “Có thể lúc đó không sao nhưng nhìn tình trạng anh bây giờ, e rằng đã bị thương vào xương hoặc dây chằng, không đi bệnh viện không được.”

Viên Nhược Hồng chỉ vào chân mình, “Bây giờ tôi đi không được, làm sao tới bệnh viện?”

Duyệt Tâm tháo tạp dề, tỏ vẻ dửng dưng: “Tôi dìu anh đi!”

Vậy là buổi chiều muộn hôm đó, Duyệt Tâm dùng tấm vai bé nhỏ của mình dìu Viên Nhược Hồng, họ đi rất lâu mới bắt được xe.

Mặc dù chân rất đau nhưng anh vẫn chú ý đến sự cố gắng của cô.

Anh nói với cô: “Hà Duyệt Tâm, trông cô rất gầy nhưng sức khỏe cũng không tồi.”

Lần đó, đúng là vết thương ở chân của Viên Nhược Hồng không nhẹ, anh bị dẫn dây chằng, bác sĩ đề nghị phải nhập viện ngay.

Duyệt Tâm rướn mày, lau mồ hôi trán, nhún vai nói với Viên Nhược Hồng: “Rất nghiêm trọng, may mà đến bệnh viện.”

Viên Nhược Hồng cố gắng nở một nụ cười, chân thành nói với Duyệt Tâm: “Cảm ơn!” Anh nói cảm ơn cô là thật lòng.

Bố mẹ Viên Nhược Hồng ly hôn khi anh còn nhỏ, sau đó bố anh đi theo một người phụ nữ Indonesia, bỏ lại anh và mẹ. lúc anh hai mươi tuổi, mẹ và bố dượng di cư sang Mỹ. Bên cạnh anh không còn người thân, có người tận tình chăm sóc anh như thế này, anh rất cảm động.

Giúp Viên Nhược Hồng ổn định ở bệnh viện, trời đã tối, Duyệt Tâm phải về đi học nên cô mua cho Viên Nhược Hồng một hộp cơm ở nhà ăn gần bệnh viện.

Lúc sắp đi, cô không quên dặn dò Viên Nhược Hồng: “Anh đừng quên nhờ y tá bôi thuốc lên chân.”

Duyệt Tâm lọt vào mắt của Viên Nhược Hồng như thế, cô chân thật, e lệ và hơi tự ti.

Sau đó Thẩm Vĩ Vĩ biết tin chân Viên Nhược Hồng bị thương phải vào viện, Hà Duyệt Tâm bị cô lôi kéo đến bệnh viện.

Đứng bên cạnh Vĩ Vĩ, Duyệt Tâm trở thành một cô gái ít nói, cô khẽ hỏi Viên Nhược Hồng: “Giám đốc Viên, anh đã khá hơn chưa?”

Viên Nhược Hồng giả bộ chau mày, nói với cô: “Hà Duyệt Tâm, cô thích vẽ bẽ ngoài hay sự chân thành? Cô và Vĩ Vĩ là bạn thân, cô nên gọi tên tôi giống như Vĩ Vĩ, hay gọi anh Viên cũng được.”

Duyệt Tâm thấy hơi ngại khi gọi trực tiếp tên người khác như thế, cô nói khẽ: “Anh Viên.”

Khi Vĩ Vĩ báo cáo sơ qua tình hình công ty trong mấy ngày qua, có một người đến thăm anh.

Đó là một cô gái khoảng hai lăm hai sáu tuổi, mặc một chiếc váy ngắn màu trắng và ôm một bó hoa tươi, trên người toát lên một vẻ xinh đẹp và trẻ trung. Cô ấy nhìn thấy Viên Nhược Hồng liền lao đến, hét to một cách khoa trương: “Mới vài ngày không gặp, anh đã làm thay đổi cả bệnh viện.”

Vĩ Vĩ và Duyệt Tâm nhìn thấy thái độ khoa trương như thế đều cảm thấy không thoải mái, hai người không nói gì nữa.

Không biết vì sao, lúc đó Viên Nhược Hồng lại rất vui vẻ. Anh cười rồi thân mật gọi cô ấy lại giới thiệu với mọi người: “Đây là Dương Dương, giám đốc kinh doanh của một công ty.”

Vĩ Vĩ tiến đến chào, Duyệt Tâm lùi lại phía sau, cô kéo áo Vĩ Vĩ, “Chúng ta cũng về thôi, không nên làm phiền anh Viên nữa để anh ấy còn nghỉ ngơi.”

Thấy Vĩ Vĩ và Duyệt Tâm muốn đi, Viên Nhược Hồng cũng không giữ, anh chỉ bảo Duyệt Tâm nếu cuối tuần rảnh rồi mua giúp anh ít đồ ăn.

Viên Nhược Hồng rất yên tâm bởi sự chu đáo của Duyệt Tâm.

Sau khi bị thương, anh dần dần tin tưởng cô, để cô giúp anh làm một số việc khác.

Đương nhiên, Duyệt Tâm có thể làm tốt công việc của mình.

Viên Nhược Hồng tăng lương cho Duyệt Tâm, ngoài ra còn đưa thêm phong bao cho cô nhưng Duyệt Tâm chỉ cầm số tiền mà mình có thể nhận.

Cô dần dần thân quen với anh, có lúc cô còn trêu anh: “Có phải anh sợ tôi nói xấu sau lưng anh ngược đãi nhân viên nên mới đưa phong bao cho tôi không?”

Anh bật cười hỏi lại cô: “Lẽ nào trong công ty có người chửi tôi thế thật sao?”

Cô nhắc nhở anh: “Noel này anh nhớ mời mọi người tụ tập ăn uống một bữa, tôi nghe Vĩ Vĩ kể, gần đây mọi người đều rất vất vả.”

Viên Nhược Hồng nghĩ một lát rồi hỏi cô: “Đây là ý kiến của cô sao?”

Duyệt Tâm gật đầu, Viên Nhược Hồng lại bật cười: “Vậy tôi sẽ mời mọi người ăn lẩu!”

Lễ Noel năm đó là lần đầu tiên Viên Nhược Hồng mời mọi người ăn uống, đương nhiên anh mời cả nhân viên làm thêm giờ là Vĩ Vĩ và Duyệt Tâm đến.

Mọi người đều vô cùng thích thú, uống hết vài két bia, lần đầu tiên anh biết tửu lượng của các anh chàng trong công ty, cũng là lần đầu tiên anh nhận ra mọi người trong công ty đáng yêu đến thế. Hóa ra những bận rộn thường ngày đã khiến anh đánh mất rất nhiều thứ.

Cuối cùng, Viên Nhược Hồng uống say không còn phân biệt được phương hướng nữa mà vẫn có người muốn cạy cốc với anh.

Sau khi ăn uống, mọi người đề nghị đi hát. Viên Nhược Hồng uống nhiều rượu nên đau đầu, anh muốn Duyệt Tâm đưa về nhà. Lúc đi anh vẫn không quên dặn: “Mọi người cứ vui chơi thoải mái, mọi kinh phí công ty sẽ trả.”

Mọi người hoan hô rồi hét lên: “Nhất định phải chơi thâu đêm!”

Duyệt Tâm bắt một chiếc taxi, khắp người Viên Nhược Hồng toàn mùi rượu, anh ngủ không biết gì nhưng lại làm khổ Duyệt Tâm.

Đầu anh dựa trên ghế nhưng lúc xe hơi nghiêng, anh lại dựa đầu lên người Duyệt Tâm. Duyệt Tâm khẽ đẩy anh ra, được một lát, anh lại dựa vào cô, Duyệt Tâm lại đẩy ra. Vài lần như thế, Duyệt Tâm đành đầu hàng, để anh tựa đầu.

Hai người dựa vào nhau, cách một lớp áo dày, nhưng Duyệt Tâm vẫn cảm thấy hơi ẩm trên người anh cùng mùi thuốc lá nhẹ nhẹ khiến người ta không thể không có một cảm giác giống như đang say.

Dần dần, tim cô đập mạnh, trong lòng cô bỗng nhiên có mong muốn con đường sẽ dài thêm mãi.

Thật ra Viên Nhược Hồng không nhớ được rất cuộc vì sao anh lại để ý đến Duyệt Tâm, những sự việc nhỏ nhặt tích tụ lại, dần dần hình thành nên một thói quen.

Anh quen với việc cô xuất hiện bên cạnh anh, nói với anh điều này điều kia, khuyên anh nên làm thế nào, anh cũng quen với việc nhìn thấy cô nhìn anh với ánh mắt sùng bái và ngưỡng mộ.

Đêm trước ngày sinh nhật của Viên Nhược Hồng năm đó, Duyệt Tâm hỏi ý kiến Thẩm Vĩ Vĩ xem Viên Nhược Hồng có thể thích gì?

Lúc đó, Vĩ Vĩ thấy rất lạ vì sao Duyệt Tâm hỏi như thế. Cô cảm thấy Duyệt Tâm và Viên Nhược Hồng không hề có chung một thế giới, cuộc sống của họ ở đẳng cấp khác nhau, mãi mãi là hai đường thẳng song song. Dù như vậy, Vĩ Vĩ vẫn cho Duyệt Tâm một lời gợi ý chân thành nhất.

“Anh Viên thích hút thuốc, làm bạn bè hay nhân viên cấp dưới, tặng một chiếc bật lửa là khá thích hợp.”

Duyệt Tâm gật đầu, hỏi Vĩ Vĩ có thể đi xem cùng cô ở cửa hàng bách hóa không?

Vĩ Vĩ thấy Duyệt Tâm không do dự đem mấy trăm đồng mua chiếc bật lửa zippo làm quà tặng, vô cùng ngạc nhiên.

Đây là một khoản tiền rất lớn đối với một người có hoàn cảnh khó khăn như Duyệt Tâm, nếu không phải là người đặc biệt quan trọng, cô tin Duyệt Tâm sẽ không làm như vậy.

Cũng vào lúc đó, Vĩ Vĩ nhận ra Duyệt Tâm có tình cảm với Viên Nhược Hồng, cô không thể hiện ra ngoài nhưng không thể lọt qua cường nhiệt như thế.

Ngày sinh nhật của Viên Nhược Hồng, Duyệt Tâm nấu những món ngon nhất, mua một chai rượu vang đắt tiền đối với cô.

Buổi tối phải đi học, cô không thể không xin nghỉ, kiên nhẫn chờ anh về nhà.

Đối với tình cảm của Duyệt Tâm, thái độ của Viên Nhược Hồng không rõ ràng, anh biết cô sẽ chuẩn bị sinh nhật cho anh. Nhưng anh quá ích kỷ, hoặc anh cho rằng sức hấp dẫn của mình quá lớn đủ để cô làm những điều này, vì thế đương nhiên anh có quyền đón nhận.

Duyệt Tâm nhìn anh với ánh mắt dịu dàng, chúc mừng anh bằng những lời chúc tốt đẹp nhất.

Lần đầu tiên cô gọi tên anh, mặc dù còn hơi ngượng nghịu nhưng rất tình cảm, cô nói: “Nhược Hồng, chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

Dưới ánh nến, cô mỉm cười e lệ, má hồng như quả táo chín đỏ.

Viên Nhược Hồng không kiềm chế được ôm cô vào lòng, hôn lên môi cô, anh muốn...

Nhưng hành động của anh rất lạ lẫm đối với Duyệt Tâm, cô sợ hãi lùi lại và hơi run rẩy, tránh né anh: “Đừng, đừng như thế...” Cô giữ cúc áo trước ngực như muốn giữ lấy tình cảm trong lòng của mình.

Cuối cùng Viên Nhược Hồng lấy lại bình tĩnh, anh bối rối cười nói: “Tôi vẫn nghĩ cô...cô...” Anh không thể nói ra được suy nghĩ của mình.

Hôm đó, Duyệt Tâm muốn chúc mừng sinh nhật anh, giống như rất nhiều đôi bạn yêu nhau ở trường học, chia xẻ những giây phút ngọt ngào và lãng mạn giữa hai người nhưng Viên Nhược Hồng không tỏ vẻ vui

mừng. Duyệt Tâm không hiểu rốt cuộc giữa hai người có điều gì khác lạ? Ai đã phá vỡ không khí đầm ấm đó? Cuối cùng cô tìm cơ rời khỏi nhà anh.

Đó là thời kỳ viên mãn nhất của Viên Nhược Hồng, anh tùy tiện giẫm đạp lên tình cảm của một cô gái.

Người anh yêu quá nhiều, người yêu anh càng không thể đếm hết. Vì thế, tình cảm của Duyệt Tâm trở nên quá nhỏ bé đối với anh.

Sự tồn tại của Dương Dương là một thách thức rất lớn đối với Duyệt Tâm.

Một cô gái xinh đẹp như thế có thể nói chuyện phiếm với Viên Nhược Hồng, thường xuyên đi ăn, đi xem phim cùng anh. Duyệt Tâm biết giữa họ không có quan hệ bạn bè bình thường, cho dù như vậy cô vẫn không từ bỏ mong ước của mình.

Cô mong đợi đến một ngày nào đó, Viên Nhược Hồng có thể cảm thấy tình yêu thầm lặng của cô.

Viên Nhược Hồng cũng từng kể cho cô nghe về Dương Dương. Khi nói về cô ấy, anh dùng lời lẽ rất thân mật: “Dương Dương là bạn rất thân của tôi.”

Thân thiết đến mức nào, Duyệt Tâm đã tận mắt chứng kiến.

Có một chiều Duyệt Tâm đến nhà anh dọn dẹp, Dương Dương mặc áo sơ mi của Viên Nhược Hồng đang hoang xuất hiện trước mặt cô, giọng điệu khinh khỉnh ra lệnh cho cô: “Ồ, Hà Duyệt Tâm, tôi đau họng, cô giúp tôi đun một ít nước lên.”

Hà Duyệt Tâm thẳng thắn lắc đầu: “Anh Viên chỉ yêu cầu tôi đến quét dọn vệ sinh.”

Lúc đó, Viên Nhược Hồng đang cầm chiếc bật lửa cô tặng hút thuốc lá ngoài ban công, anh cười như đang thấy điều gì đó rất thú vị.

Không lâu sau, Dương Dương không còn thấy xuất hiện trước mặt Duyệt Tâm nữa.

Nhưng Dương Dương đi rồi, liệu đã thật sự kết thúc chưa?

Khi trong cuộc sống của Viên Nhược Hồng xuất hiện một cô gái khác, lòng Duyệt Tâm thất lại. Cô không thể bình tĩnh nhìn nhận mọi thứ xung quanh.

Cuối cùng cô tìm cơ hội nói với anh tình cảm của mình, lần đầu tiên cô dũng cảm nói với một người: “Viên Nhược Hồng, tôi yêu anh!”

Viên Nhược Hồng cười đắc ý nhưng thái độ trên nét mặt khá điềm tĩnh.

Anh ôm lấy vai cô, muốn tiến xa thêm một bước. Khi môi anh chỉ cách cô một milimet, cô lùi lại.p>

Anh buông cô ra, thở dài một tiếng rồi cười lớn và bỏ đi, để lại cô với sự tuyệt vọng.

Sau đó, Viên Nhược Hồng lại thay bạn gái. Thời gian các mối tình của anh thường không dài.

Cuối cùng Duyệt Tâm nhận ra Viên Nhược Hồng không theo đuổi một tình cảm lâu dài. Anh luôn tỏ thái độ nửa vời với bất kỳ cô gái nào, anh không thể dừng bước bên bất kỳ ai.

Mặc dù vậy cô vẫn yêu anh, dùng cảm dành cho anh tất cả những gì có thể, thậm chí là chờ đợi trong đau khổ.

Duyệt Tâm lúc đó quá trẻ và quá non nớt, cô nghĩ yêu là yêu, không tiếc đánh đổi bằng bất kỳ giá nào để nhận được thái độ dịu dàng và tình cảm của anh.

Chỉ Vĩ Vĩ hiểu, có một số chuyện rất khó khăn cho Duyệt Tâm. Cô cần khắc phục lòng tự ti, xấu hổ và rất nhiều tính cách của mình để đối mặt với Viên Nhược Hồng. Cô cần giẫm đạp lên lòng tự tôn của mình.

Duyệt Tâm nói: “Nếu anh ấy thích mình chỉ vì cơ thể của mình, mình cũng không tiếc.”

Vĩ Vĩ không hiểu vì sao Duyệt Tâm lại có dũng khí mạnh mẽ đến thế.

Nhưng Vĩ Vĩ vẫn nhận ra, cho dù tình cảm của Duyệt Tâm trong mắt của anh chàng công tử phiêu lãng như Viên Nhược Hồng vô cùng nhỏ bé, nhưng anh đối xử với cô không giống như những người khác.

Rất nhiều lần anh thẫn thờ nhìn theo bóng dáng cô. Anh chủ động quan tâm đến cuộc sống của cô, có lúc hỏi thăm, có lúc ngọt ngào.

Đôi khi Duyệt Tâm đắm chìm trong sự lãng mạn của anh, không thể dứt ra được.

Cô tận hưởng cảnh hai người ngồi bên nhau trên ghế sofa yên lặng đọc báo, có lúc anh hỏi cô có khát không rồi đứng dậy rót nước hoa quả cho cô.

Có vài lần, Viên Nhược Hồng cười nói: “Hà Duyệt Tâm, em luôn khiến người khác cảm thấy yêu quý!”

Lúc đó, tim Duyệt Tâm đập mạnh, đỏ mặt tía tai mím miệng không nói gì.

Viên Nhược Hồng đối xử với cô khác những người khác nhưng anh cũng không cho cô một lời hứa hẹn về tương lai.

Lúc đó, không phải anh không thể, mà là anh không muốn. Có lẽ anh cảm thấy một lời hứa hẹn không quá quan trọng, có lẽ ngay cả anh cũng không hiểu mình muốn gì, càng không muốn mang đến cho người khác điều họ mong muốn.

Lúc Viên Nhược Hồng có quá nhiều các cô gái khác, giấc mộng trong lòng Duyệt Tâm hoàn toàn bị phá vỡ, cô cảm thấy yêu một người là quá mệt mỏi, đó là một trải nghiệm cô không sao chịu đựng nổi.

Đúng lúc đó, Cố Nam xuất hiện, vết thương lòng của cô dường như ngừng chảy máu.

Gặp Cố Nam khiến Duyệt Tâm cảm thấy yêu và dễ yêu hơn. Cô bắt đầu tiếp xúc nhiều hơn với anh và thích vẻ đẹp trai, sáng sủa của anh.

Tình cảm của Duyệt Tâm với Viên Nhược Hồng thay đổi, đương nhiên Viên Nhược Hồng có thể cảm nhận thấy điều đó.

Con người vẫn như vậy, điều gì không có mới cảm thấy tốt đẹp, sau khi mất mát mới biết trân trọng. Lúc Duyệt Tâm xin nghỉ việc, Viên Nhược Hồng đã nhận ra, Duyệt Tâm đã để lại dấu ấn sâu sắc trong cuộc sống của anh.

Anh không muốn cô rời xa anh như thế, thậm chí anh muốn nói bắt đầu lại tình yêu với cô để tiến tới một cuộc hôn nhân hạnh phúc.

Không chỉ Vì Vì nhớ những gì xảy ra ngày hôm đó, cô tin rằng bất cứ ai có mặt cũng không thể quên.

Sáng hôm đó, Vì Vì đến công ty rất sớm, vừa sắp xếp lại giấy tờ vừa nghe đài, dự báo thời tiết nói trời lạnh âm mười mấy độ.

Lúc đó Viên Nhược Hồng cũng đến công ty, anh vừa thay chiếc áo lông vũ dày nặng, chỉ mặc một chiếc áo len mỏng. Cô chào anh và nói hôm nay trời rất lạnh.

Khi Duyệt Tâm gọi điện đến công ty, Viên Nhược Hồng đích thân nghe điện thoại.

Nghe thấy giọng Duyệt Tâm, anh yên lặng một lát rồi hỏi: “Vì sao cô muốn nghỉ việc?”

Duyệt Tâm không trả lời, cô chỉ nói cảm ơn anh đã đối xử rất tốt với cô trong thời gian qua, cũng cảm ơn đồng nghiệp trong công ty đã chăm sóc cô, cô đã tìm được một công việc mới.

Viên Nhược Hồng không ngốc, anh hỏi dồn: “Công việc gì? Ở đâu?”

Duyệt Tâm không trả lời được.

Lúc đó, Thẩm Vĩ Vĩ đang ở cạnh Viên Nhược Hồng, cô nghe thấy rất rõ ràng. Cô chưa bao giờ nhìn thấy Viên Nhược Hồng lo lắng như thế, anh nói to trong điện thoại: “Hà Duyệt Tâm, cô không được tắt máy.”

Duyệt Tâm vẫn nhẹ nhàng nói lời tạm biệt, trong ống nghe vang lên tiếng: “Tút...tút. . .tút”

Viên Nhược Hồng thần thờ ngồi trên ghế, hồi lâu không động đậy.

Cho đến khi Vĩ Vĩ hỏi: “Anh sao thế? Có chuyện gì à?” Anh mới định thần trở lại.

Viên Nhược Hồng không mặc áo khoác, lao ra khỏi văn phòng, miệng lẩm bẩm: “Hà Duyệt Tâm, cô không được nghỉ việc!” Anh chạy về phía trước, Vĩ Vĩ cầm áo khoác lông chạy theo sau. Mọi người không hiểu chuyện gì đang xảy ra, xúm lại hỏi Vĩ Vĩ.

Vĩ Vĩ không buồn giải thích, đưa chiếc áo khoác lông ột đồng nghiệp nam trẻ, chỉ ra ngoài nói: “Nhanh, mau đuổi theo anh Hồng, bảo anh ấy mặc áo khoác rồi hãy ra ngoài.”

Nhưng khi anh chàng đó đuổi theo thì đã không thấy bóng dáng Viên Nhược Hồng đâu nữa.

Hôm đó Vĩ Vĩ không biết Viên Nhược Hồng có tìm thấy Duyệt Tâm không, cô chỉ biết lúc anh quay về, người anh lạnh đến mức toàn thân run rẩy, sắc mặt xanh tái.

Ngày hôm sau anh bị ốm và bị sốt trong thời gian rất dài.

Vì bận thực tập nên Vĩ Vĩ cũng xin nghỉ làm ở đó.

Viên Nhược Hồng luôn giữ liên lạc với cô, thỉnh thoảng gọi điện thoại cho cô nói chuyện nhưng không hề nhắc gì đến mối quan hệ với Duyệt Tâm

Chỉ có một lần uống nhiều rượu, nửa đêm anh gọi điện cho Vĩ Vĩ, nói: “Tôi muốn đến với Duyệt Tâm, rất muốn, tôi muốn cô ấy được vui vẻ, hạnh phúc.”

Nhưng Duyệt Tâm lúc đó đã không cần hạnh phúc từ anh nữa. Cô đến với Cố Nam, một lòng một dạ xác định tương lai lâu dài với Cố Nam.

Lúc đầu, Vĩ Vĩ luôn cảm thấy Duyệt Tâm không cần Viên Nhược Hồng nữa, nhưng sau này cô mới nhận ra, Duyệt Tâm bị tổn thương nặng nề hơn bất kỳ người nào khác.

Cố gắng quên đi những gì trong quá khứ, cô giả vờ như rất vui vẻ, cô gửi gắm hy vọng của mình lên Cố Nam...Cô yếu đuối như thế nhưng không bao giờ nói ra nỗi khổ trong lòng mình, cô không muốn còn bất kỳ mối quan hệ nào với Viên Nhược Hồng nữa.

Vĩ Vĩ đã nhìn thấy rất nhiều chuyện xảy ra và đau lòng thay cho Duyệt Tâm.

Cũng có nhiều chuyện khiến cho Vĩ Vĩ khâm phục Duyệt Tâm. Cô có thể nói quên là quên rồi bắt đầu một tình yêu mới, một cuộc sống mới.

Chỉ có điều đã lâu rồi nhưng cô vẫn không hiểu, vì sao hai người yêu nhau lại chia tay nhau? Vì sao xa nhau như thế mà Viên Nhược Hồng vẫn không thể quên được Duyệt Tâm?

Có lẽ, tình cảm của con người là như thế. Khi mất đi rồi mới biết điều gì là tốt đẹp, không còn nữa mới biết phải trân trọng.

12. Chương 19-20

5

Vì thế, anh quay người bỏ đi và biến mất khỏi cuộc sống của cô

Trong quán cà phê, Thẩm Vĩ Vĩ đến sớm, cô gọi ỉnh một cốc Capuchino.

Đợi đến khi cô đã ngồi một lúc khá lâu, Viên Nhược Hồng mới đến. Anh vẫn có dáng vẻ lịch sự, nho nhã không khác nhiều so với ấn tượng của cô về anh trước đây.

Anh cười, nói với giọng hiền lành: “Xin lỗi nhé, tắc đường quá.”

Vĩ Vĩ lịch thiệp cúi đầu chào: “Giám đốc, anh bận là điều dễ hiểu.”

“Vậy là người dẫn chương trình như cô không phải là càn bận rộn hơn sao?”

Vĩ Vĩ không biết Viên Nhược Hồng đang nhạo báng hay ca ngợi cô, chỉ lắc đầu rồi nói: “Lâu rồi không gặp. Lần trước ở Trường Sa, tôi vẫn nghĩ là nhìn lầm người, sau đó bạn tôi ở đài truyền hình nói chính là anh. Anh đi Trường Sa làm gì?”

“Đòi tiền.” Viên Nhược Hồng cười, “Tiện thể thăm cố nhân một lát.”

Câu nói “Cổ nhân” khiến cho Vĩ Vĩ hơi xúc động. “Ông chủ cũ của tôi, bây giờ không phải cũng trở thành cổ nhân rồi sao?”

Viên Nhược Hồng không trả lời, đúng lúc nhân viên phục vụ tới, anh gọi một ly cocktail Blue Mountain, bảo nhân viên phục vụ mang đến.

“Anh vẫn giữ thói quen ra lệnh cho người khác...” Vĩ Vĩ bật cười.

Cô vẫn nhớ trước đây, cô đi cùng Duyệt Tâm đến nhà anh, anh thường sai Duyệt Tâm làm việc này việc kia.

Lúc đó, cô cười rồi nói nửa đùa nửa thật: “Tổng Giám đốc Viên, anh sinh ra đã có khiếu làm lãnh đạo, ở công ty ra lệnh cho bọn em đã đành, ở nhà cũng thế.”

Kết quả là Duyệt Tâm vẫn chủ động bênh vực anh: “Anh ấy không ra lệnh ình, đây là việc mình nên làm.”

Sau đó, trong tiếng cười thích thú của Vĩ Vĩ, anh mời hai cô nương ngồi rồi tự mình đi rót nước pha trà để hai cô được tận hưởng một lần Viên Nhược Hồng đích thân phục vụ.

Nghĩ đến Duyệt Tâm, Vĩ Vĩ không kiêng dè gì nữa, cô nói: “Hai ngày trước tôi gặp Duyệt Tâm. Cô ấy đang mang bầu, tốt quá, cô ấy có thể sống hạnh phúc.”

Viên Nhược Hồng yên lặng uống một ngụm cà phê rồi cười: “Đúng, không phải chúng ta đều luôn hy vọng cô ấy có thể sống hạnh phúc sao?”

Vĩ Vĩ thở dài: “Đừng nghĩ cho cô ấy nữa, anh nghĩ ình đi!”

Vĩ Vĩ kể cho anh nghe tình hình của mình, nêu suy nghĩ của cô về một số lĩnh vực quảng cáo.

Viên Nhược Hồng không nói gì, kiên nhẫn lắng nghe.

Sau khi tạm biệt Vĩ Vĩ, Viên Nhược Hồng đi bộ một đoạn đường rất dài. Anh vừa đi vừa nhớ lại những kỷ niệm với Duyệt Tâm trong quá khứ, cảm thấy mọi việc đều trở nên mơ hồ.

Anh đã không còn nhớ rõ anh thích Duyệt Tâm từ khi nào.

Duyệt Tâm là cô gái mới gặp lần đầu tiên đã khiến cho người khác cảm thấy cô rất xinh đẹp, nhưng những cô gái xinh đẹp anh đã từng gặp không thiếu. Vì thế anh nghĩ mình thích cô không phải vì ngoại hình.

Tính cách thì sao? Tính cách của cô hiền dịu nhẹ nhàng, hoặc có thể nói cô như một dòng nước dịu dàng thấm sâu vào lòng người, không nhìn thấy một gợn sóng. Liệu có phải lòng anh đã trải qua cảm giác như thế không?

Một người giống như Duyệt Tâm, có thể bạn không cảm thấy điều gì nếu cô ấy ở bên cạnh bạn, không có cũng không sao, nhưng khi cô ấy đi rồi, bạn sẽ nhớ cô ấy, cảm thấy không thể thiếu cô ấy.

Viên Nhược Hồng nhớ anh chưa bao giờ nói yêu Duyệt Tâm.

Rất nhiều lúc, họ nói chuyện, cùng nhau xem ti vi, cùng nhau đi dạo phố. Việc gì cô cũng nghe theo anh nhưng không phải cô không có ý kiến riêng, có lúc cô cố chấp, có lúc cô tranh luận với anh, nhưng giọng nói rất dịu dàng, miệng cười tươi như hoa.

Anh đã từng nhìn thấy cơ thể của Duyệt Tâm, thân hình cân đối, nước da trắng ngần. Cô bạo gan đặt tay anh lên bộ ngực mềm mại của mình rồi nói: “Đêm nay em sẽ thuộc về anh.” Nhưng khi anh ôm cô, cô lại run rẩy sợ hãi.

Anh cảm thấy Duyệt Tâm là một người phụ nữ dũng cảm và chân thành, cô không đeo một lớp mặt nạ nào nên khiến người khác cảm thấy yên lòng và thoải mái.

Viên Nhược Hồng từng đề nghị: “Duyệt Tâm, anh nuôi em nhé. Theo anh, anh sẽ không để em thiệt thòi.” Lúc đó, anh vẫn còn là một lãng tử, anh không có khái niệm hôn nhân và mãi mãi.

Duyệt Tâm lắc đầu, cô không cần điều này. Cô nói cô biết được người khác bao bọc là như thế nào, cô không muốn trở thành một người như thế.

Lúc đó Viên Nhược Hồng không hiểu, cô chỉ cần một trái tim, chỉ cần anh toàn tâm toàn ý với cô mà thôi.

Khi Duyệt Tâm bước qua anh, thậm chí anh còn không giữ cô lại.

Viên Nhược Hồng trầm nghĩ, dù sao họ cũng là những người khác nhau, anh không cần níu kéo cô nữa.

Nhưng khi cô rời xa anh, anh không quen với cuộc sống không có cô ở bên. Duyệt Tâm như một dòng nước thấm sâu vào lòng anh, không có cô, anh sẽ cảm thấy tâm hồn mình cạn khô.

Viên Nhược Hồng cũng đã từng đi tìm Duyệt Tâm, cô nói cô đã có bạn trai mới và muốn bắt đầu một cuộc sống mới.

Lúc đó anh còn trẻ nên không biết thỏa hiệp. Anh cảm thấy trong cuộc đời dài trước mắt, anh sẽ gặp được rất nhiều người giống như Hà Duyệt Tâm. Vì thế, anh quay người bỏ đi và biến mất khỏi cuộc sống của cô.

Tìm kiếm suốt một thời gian dài, cuối cùng Viên Nhược Hồng mới hiểu ra, trên thế giới này chỉ có một Hà Duyệt Tâm duy nhất.

Nhưng bây giờ, bên cạnh cô đã có một người khiến cô hạnh phúc.

Có lẽ người đàn ông đó hiểu rằng cô rất tốt và biết trân trọng tình cảm của cô. Có lẽ người đàn ông ấy không giống anh hồi đó, bỏ lỡ điều đẹp đẽ nhất trong cuộc đời.

Trong một đêm cô đơn và lạnh lẽo như thế này, Viên Nhược Hồng thầm cầu mong cho người đàn ông của Duyệt Tâm là kẻ đến sau.

Nhưng mong muốn của Viên Nhược Hồng dường như không thể biến thành sự thật, Cố Nam rất quan tâm đến Duyệt Tâm.

Đi làm về, Cố Nam bắt đầu yên lặng sửa máy hút mùi trong nhà. Anh không muốn lúc Duyệt Tâm nấu cơm bị khói làm cho khó chịu.

Gần đây, số lần Duyệt Tâm bị nôn không giảm, anh đã gọi điện hỏi chị gái anh làm thế nào để giảm nhẹ triệu chứng này. Cố Nam gợi ý mua nho khô, sơn tra cho Duyệt Tâm ăn. Cố Nam đến siêu thị, mua hai túi đồ ăn vặt to đựng về nhà nhét vào tay Duyệt Tâm.

Trước đây Cố Nam chưa bao giờ làm những việc như thế nên Duyệt Tâm rất ngạc nhiên: “Anh đang làm gì thế?”

“Làm gì là sao? Mua cho em ăn mà!” Một người đàn ông mua đồ ăn vặt cho vợ đâu có gì lạ, sao Duyệt Tâm lại hỏi anh như thế? Cố Nam hơi ngại, vội vàng chuyển chủ đề: “Hay là cuối tuần chúng ta đi Di Hòa Viên dạo bộ?”

Ý kiến này cũng là do chị gái anh gợi ý, chị anh nói, phụ nữ có bầu nên đi bộ nhiều, rất tốt cho đứa trẻ.

Duyệt Tâm nhìn Cố Nam với vẻ lạ lùng rồi gật đầu: “Được, em cũng muốn đi.”

Buổi tối, Cố Nam xem ti vi, Duyệt Tâm ngồi đan ở bên cạnh anh, vừa đan vừa đo kích cỡ to nhỏ.

Cố Nam nhìn rồi hỏi: “Bé thế?”

Duyệt Tâm nói với anh: “Trẻ con mới sinh ra rất nhỏ, dần dần mới lớn lên.”

Cô bảo Cố Nam xòe bàn tay rồi khoác áo len lên đó xem có dễ chịu không.

Tay Cố Nam bọc trong chiếc áo, chỉ để lộ hai đầu ngón tay, hơi giống đầu trẻ con, anh học cách nói của trẻ con: “Mẹ, chiếc áo này ấm quá!” Rồi bật cười.

Duyệt Tâm nhìn anh cười, cô cảm thấy ấm áp trong lòng, có lẽ đây chính là hạnh phúc mà cô mong muốn.

Cố Nam cười xong nhìn Duyệt Tâm: “Không buồn cười sao? Ồ, Duyệt Tâm, sao em lại khóc?”

Duyệt Tâm vội vàng lau nước mắt: “Không sao, có lẽ vì...đầu sợi len chạm vào mắt.”

Duyệt Tâm xem ti vi cùng Cố Nam, Cố Nam ôm cô vào lòng, nói: “Gần đây hai người nặng thật.”

Duyệt Tâm bật cười vỗ nhẹ lên má anh: “Lấy đâu ra hai người? Anh nói lung tung gì thế?”

Cố Nam nhìn bụng Duyệt Tâm: “Đứa trẻ bên trong và em, không phải là hai người sao?” Vẻ mặt nghiêm túc của Cố Nam khiến người khác thật buồn cười.

Duyệt Tâm không nén được bật khóc: “Cố Nam, sao anh cứ trêu người ta như thế?”

“Sao em lại khóc?” Cố Nam lau nước mắt cho Duyệt Tâm. Duyệt Tâm sà vào lòng anh: “Hạnh phúc.”

Duyệt Tâm càng ngày càng yêu đứa trẻ trong bụng cô, có lẽ thời gian càng lâu tình cảm càng sâu nặng.

Cô thường xuyên nói chuyện với nó, không thể không tưởng tượng hình dáng của nó, giống mình nhiều hơn hay giống Cố Nam nhiều hơn? Cho dù giống ai, có lẽ đó cũng là một đứa bé rất xinh xắn.

Duyệt Tâm chuẩn bị rất nhiều quần áo cho đứa trẻ, đồ mùa đông và mùa hè. Cô nghĩ, những thứ này đều do tự tay cô làm, chắc chắn đứa trẻ sẽ cảm nhận được tình yêu thương. Cô hy vọng con mình sẽ là một đứa trẻ mạnh khỏe và vui vẻ.

Công việc càng ngày càng nhẹ nhàng, cô không biết thật ra Viên Nhược Hồng ưu ái cho cô, giao công việc cho nhóm khác để cô có nhiều thời gian rảnh rỗi.

Vì thế cô mới có thời gian cùng Vĩ Vĩ đến câu lạc bộ giải trí.

Vĩ Vĩ kéo cô đến đây rồi nói: “Môi trường rất tốt, Duyệt Tâm, cậu sẽ thích.”

Quả thật là không tồi. Trong căn phòng lớn rộng rãi, cửa sổ lắp kính trong suốt, bàn ghế có phong cách Châu Âu, nhân viên phục vụ ăn mặc cũng rất đẹp, người đi ra đi vào đều là người nước ngoài tóc vàng mắt xanh.

“Ồ đây đắt lắm nhỉ?” Duyệt Tâm nhìn thực đơn đồ uống.

“Không sao, mình sẽ trả.” Vĩ Vĩ nói nhỏ để Duyệt Tâm yên tâm. Cô gọi ỳnh cốc nước chanh giá rẻ nhất, uống từng ngụm nhỏ.

Câu lạc bộ đang tổ chức một buổi biểu diễn ca nhạc, Vĩ Vĩ muốn xem nên rủ Duyệt Tâm cùng đi thưởng thức.

Cô trêu Duyệt Tâm, “Mở rộng tầm mắt đi, đừng để mắt công đến đây, dù sao giá vào cửa cũng rất đắt.”

“Có ầm ĩ quá không?” Duyệt Tâm hơi lo lắng.

“Không, âm thanh ở đây rất nhỏ, bảo đảm sẽ không làm ảnh hưởng đến đứa bé, hơn nữa còn có thể nuôi dưỡng sự nhạy cảm của trẻ với âm nhạc.”

Lúc đó Duyệt Tâm mới yên tâm bước vào phòng nhạc cùng Vĩ Vĩ

Phòng nhạc được trang trí lộng lẫy hơn cả phòng khách, ghế ngồi được thiết kế theo cấu tạo cơ thể người nên rất dễ chịu.

Duyệt Tâm đã giúp công ty thiết kế làm dự toán cô biết giá của loại ghế này nhiều hơn tiền lương hai tháng của cô.

Trong phòng nhạc chỉ có vài hàng ghế có người ngồi, phía sau còn rất nhiều chỗ trống, có lẽ chỉ là một hoạt động giao lưu nho nhỏ.

Buổi biểu diễn đã bắt đầu được một lúc. Duyệt Tâm và Vĩ Vĩ tùy ý ngồi ở một hàng ghế phía sau.

Duyệt Tâm định xem một lát rồi đi nhưng cô nhìn thấy Cố Nam ở đó.

Cố Nam đại diện cho công ty tham gia hoạt động này vì công ty anh hợp tác lâu dài với câu lạc bộ, họ cũng muốn tranh thủ dịp này để tìm kiếm một số cơ hội đầu tư.

Công ty anh có ba người đến tham gia, đều ngồi ở hàng ghế đầu tiên.

Cố Nam không ngờ lại gặp Lưu Bảo ở đây, anh luôn nghĩ cô chỉ hát ở quán rượu. Nhưng lúc người dẫn chương trình giới thiệu Lưu Bảo là một ca sĩ, một nhạc sĩ nổi tiếng, Cố Nam không thể không nhìn cô bằng con mắt khác.

Trước khi Lưu Bảo lên sân khấu, cô đưa một bó hoa hồng cho Cố Nam: “Lát nữa anh giữ thể diện cho tôi, nếu một mình tôi lên biểu diễn hát sẽ không đẹp.”

Cố Nam chỉ nghĩ đơn giản là tặng hoa trên sân khấu nên đồng ý. Nhưng vào lúc anh mang hoa lên sân khấu tặng Lưu Bảo, cô dang tay ôm anh rất chặt khiến mọi người ngồi dưới đều vỗ tay. Cố Nam nghĩ, ôm là phong cách lễ nghi của phương Tây, không có gì quá đáng, không ngờ Lưu Bảo còn hôn lên má anh.

Nếu như đây là một buổi tiếp đón liên quan đến việc chung của công ty, Duyệt Tâm không thể nói gì, cô hiểu có lúc vì công việc, đàn ông cũng không thể tránh được những tình huống như thế, nếu như người hôn anh không phải là cô gái đã tìm đến tận nhà cô, chắc chắn Duyệt Tâm sẽ nghĩ mình nghĩ quá nhiều.

Nhưng bây giờ, những gì hiện ra trước mắt khiến những giải thích “nếu như” không thể thuyết phục được cô nữa.

Cảnh gai mắt khiến đầu óc Duyệt Tâm choáng váng, cô cảm thấy khó thở.

Hóa ra, hạnh phúc mà cô nghĩ chỉ giống như ánh trăng soi trên mặt nước, hư ảo và không có thật.

Duyệt Tâm nghiêng rằng, cố gắng kìm nén đau đớn trong lòng, nói với Thẩm Vĩ Vĩ: “Chúng ta đi thôi, mình thấy hơi khó chịu.”

Vĩ Vĩ thấy Cố Nam từ xa, trêu Duyệt Tâm: “Nhìn người đó hơi giống ông xã của cậu.”

“Cậu nhìn nhầm rồi, Cố Nam không như vậy.” Duyệt Tâm từ từ đứng dậy, hai chân dường như không còn sức lực, bước từng bước ra ngoài.

“Thật sự rất giống ông xã cậu, chỉ béo hơn một chút.” Vĩ Vĩ vẫn nhắc đến chủ đề đó.

Duyệt Tâm thật sự không muốn ở lại, nói to: “Ông xã của mình không thể xuất hiện ở đây.”

“Sao thế? Cậu có gì sốt ruột sao?” Vĩ Vĩ đi theo Duyệt Tâm, cẩn thận khoác tay cô, “Đi chậm chậm thôi, cẩn thận không vấp vào bậc thềm.”

Buổi tối về nhà, Duyệt Tâm vứt tấm vé vào cửa cầu lạc bộ đó lên bàn uống nước.

Cố Nam nhìn thấy hỏi cô: “Em đến chỗ này lúc nào?”

“Chiều nay.” Cô không động sắc mặt đợi Cố Nam giải thích.

Nhưng Cố Nam giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, hỏi cô: “Có gì thú vị không? Anh muốn nói bên trong...”

“Đồ rất đắt.” Duyệt Tâm nói, “Nhưng Vĩ Vĩ mời.”

“Ừ” Cố Nam thờ ơ đáp một câu rồi ra ngoài ban công hút thuốc.

Duyệt Tâm đã đi đến câu lạc bộ đó, điều này khiến Cố Nam cảm thấy lo lắng, anh bắt đầu suy nghĩ về việc xảy ra lúc chiều.

Anh không cố ý làm như vậy với Lưu Bảo, chỉ là trong tình huống đó, anh không còn cách nào khác. Anh có nên kể chuyện anh gặp Lưu Bảo với Duyệt Tâm không? Có lẽ cô cũng không biết anh đến câu lạc bộ đó. Có lẽ cô không vào phòng nghe nhạc. Câu lạc bộ đó rộng như thế, có rất nhiều chương trình giải trí, nếu cô không nhìn thấy anh, anh nói với cô chuyện này cũng không hay.

Nhưng, vạn nhất cô nhìn thấy thì sao?

Anh nên giải thích như thế nào? Trùng hợp? Cô sẽ không tin...

Cố Nam đấu tranh hồi lâu, quyết định sẽ không kể chuyện xảy ra lúc chiều cho Duyệt Tâm.

Anh tự nói với mình, anh không làm bất cứ điều gì có lỗi với Duyệt Tâm, ngoài việc để Lưu Bảo ôm hôn anh.

Anh xoa mặt, quay lại nói với Duyệt Tâm, “Em đang mang bầu, sau này nên ít đến những nơi như vậy để tránh gặp phiền phức.”

Còn có điều gì phiền phức hơn anh? Lẽ nào Cố Nam không biết anh chính là nỗi phiền muộn lớn nhất của Duyệt Tâm.

Cả buổi tối, Duyệt Tâm bận làm đồ cho em bé, khâu cái này, cắt cái kia, không còn có thời gian rảnh rỗi. Cô sợ không có việc gì làm cô sẽ suy nghĩ lung tung.

Vì sao cô không trực tiếp hỏi Cố Nam?

Cô cảm thấy hai người ở cùng nhau không nên nói rõ ràng tất cả mọi chuyện, hơn nữa cô cũng không thích những người hỏi rõ đến ngọn ngành. Cô biết có những chuyện nếu Cố Nam muốn nói anh sẽ tự nói, nếu anh không muốn nói, cô hỏi cũng không được.

Vì thế, cô không mở miệng hỏi Cố Nam với Lưu Bảo, cô đợi anh giải thích.

Bên ngoài Cố Nam giả vờ như đang xem ti vi nhưng thật ra anh đang nghĩ đến những hành động gần đây của mình.

Anh không nghi ngờ tình yêu của anh với vợ và với đứa trẻ chưa ra đời. Anh đã hai mươi tuổi, không còn là trẻ con, anh không thể tiếp tục sống đồ hồ nữa. Anh phải sống như một người đàn ông thật sự, gánh vác trách nhiệm của một người chồng, người cha.

Làm thế nào để trở thành một người chồng tốt? Anh nghĩ điều đầu tiên là phải chuyên tâm về tình cảm, không phải anh cũng yêu cầu Duyệt Tâm như vậy sao?

Anh đã nghĩ kỹ, ngày mai anh phải gọi điện cho Lưu Bảo, nói rõ ràng với cô ấy, họ chỉ là bạn học thời phổ thông, ngoài quan hệ này không còn điều gì khác. Trong cuộc sống của anh, những người quan trọng nhất, ngoài bố mẹ, chỉ có Duyệt Tâm.

Hôm đó, Duyệt Tâm đi ngủ sớm hơn thường lệ.

Cố Nam xem ti vi xong đã thấy Duyệt Tâm ngủ say nên nhẹ nhàng nằm xuống cạnh cô, hôn lên môi cô rồi thì thầm bên tai: “Anh yêu em, Duyệt Tâm.”

Thật ra, Duyệt Tâm vẫn tỉnh, cô thấy tủi thân trong lòng, không ngủ được nên thầm nói chuyện với đứa con trong bụng, đến khi thấy Cố Nam bước vào cô mới nhắm mắt lại.

Cô không muốn đối mặt với Cố Nam nên giả vờ đã ngủ say. Cô vẫn nghĩ anh sẽ giải thích chuyện xảy ra lúc chiều, nói anh cũng có nỗi khổ riêng và cô sẽ chọn lựa cách tin tưởng vào anh. Bởi vì như vậy, ít nhất cô cũng cảm thấy anh đang cố gắng vì tình cảm của hai người. Nhưng Cố Nam không nói gì, thậm chí anh không thừa nhận trước mặt cô anh đã đến câu lạc bộ đó. Có vẻ như anh không muốn nói chuyện thẳng thắn với cô.

Cô nghe thấy Cố Nam nói câu: “Anh yêu em” nhưng cô không muốn trả lời.

Lúc Cố Nam nằm bên cạnh cô, cô giả vờ trở mình, muốn rời xa anh hơn một chút.

Anh liền áp sát lưng cô, nhẹ nhàng xoa bụng cô, khẽ nói: “Con ơi, bố cũng yêu con.” Sau đó anh quay người đi rồi ngủ.

Duyệt Tâm nằm trên giường, trở mình liên tục cô nghĩ rất cuộc cô có nên tin vào tình yêu của Cố Nam không?

Cô cảm thấy hoang mang.

Lúc này, Cổ Nam cảm thấy, điều gì mất đi sẽ mãi mãi không bao giờ lấy lại được

Lúc có bầu được ba tháng, Duyệt Tâm bắt đầu muốn ăn nhiều hơn, có lúc chưa đến buổi trưa cô đã thấy đói nên chuẩn bị một số đồ ăn vặt để trên bàn.

Hàn Hiên và mấy cậu thanh niên khác cũng không thấy lạ, ai đói liền lấy ăn rồi mua về đặt lại trên bàn cho cô. Vì thế trên bàn Duyệt Tâm lúc nào cũng có đồ ăn.

Những việc này Viên Nhược Hồng nghe được qua lời kể của thư ký.

Thư ký Vu đã hơn bốn mươi tuổi, rất thích buôn chuyện, luôn luôn được tổng giám đốc Hàn hậu đãi nên rất lưu tâm đến con trai duy nhất của tổng giám đốc Hàn là Hàn Hiên, không có việc gì làm là chạy đến nhóm của cậu.

Viên Nhược Hồng thấy hơi thú vị khi nghe thư ký Vu nói: “Hàn Hiên thích ăn bánh gấu ở Đạo Hương nhất, Duyệt Tâm thích ăn kẹo me nhất, Tiểu Trương thích ăn...”

“Duyệt Tâm còn thích ăn gì nữa?” Anh ngắt lời thư ký Vu.

“Nhiều lắm, bánh quy của hiệu nào đó, sữa chua, hoa quả, nho...Phải rồi, Duyệt Tâm thích ăn nho nhất, Nhưng cô ấy thấy hoa quả rất phiền phức nên thường không ăn.”

Thư ký Vu thật đáng thương, buổi chiều phải một mình vác một thùng nho to thở hổn hển bước vào công ty, hơn nữa còn có trách nhiệm mang lên phòng làm việc của Duyệt Tâm.

Hàn Hiên nhìn thấy, vỗ mạnh vào tay anh cười nói: “Ái chà, anh Vu, anh đúng là người tốt, biết bọn em thích ăn nho.”

“Đi đi, đây là của Duyệt Tâm, người khác đừng nghĩ đến, Viên...” Suýt chút nữa thì anh làm lộ bí mật

Viên Nhược Hồng nói là mua riêng cho Duyệt Tâm ăn nhưng không để anh nói ra.

Thư ký Vu lắp bắp hồi lâu mới nói tiếp: “Viên...Hóa ra nho cũng có hai loại.”

Hàn Hiên bật cười: “Trời lạnh mà anh mua được nho tươi ở đâu thế? Có vẻ như là đồ đông lạnh rồi.” Đương nhiên thư ký Vu không mua nho, mà là Viên Nhược Hồng gọi điện thoại nhờ bạn ở miền nam chuyển nho tới rồi bảo anh đi lấy. Nhưng chuyện này không thể để Duyệt Tâm và Hàn Hiên biết.

Sau đó hàng ngày thư ký Vu đều mang đồ ăn đến phòng làm việc của Duyệt Tâm, không phải đồ ăn vặt thì là hoa quả khiến Duyệt Tâm bắt đầu nghi ngờ: “Thư ký Vu, có phải anh đang theo đuổi Tiểu Trương ở phòng tôi không?”

Thư ký Vu suyết chút nữa thì phì cười: “Tôi là người theo chủ nghĩa độc thân, không theo đuổi bất kỳ ai.”

“Vì sao mấy hôm nay anh lại tặng đồ cho chúng tôi?” Duyệt Tâm là quản lý của phòng, đương nhiên có trách nhiệm làm rõ ý đồ của anh ta.

“Không vì sao cả...Tôi còn có việc phải làm, không nói chuyện này nữa...” Anh chuồn ra khỏi phòng, trong lòng thầm trách tổng giám đốc Viên. Muốn tặng đồ thì tự mình đi tặng, tự nhiên lại bắt anh đi, còn không cho anh nói là ai tặng, hại anh bị hiểu nhầm như thế này.

“Anh đang lăm bằm gì thế?” Không biết từ lúc nào, Hàn Hiên xuất hiện sau lưng anh, đột ngột đập tay lên lưng anh.

Thư ký Vu ôm ngực nói: “Sớm muộn gì cũng bị anh em nhà cậu giày vò đến chết.”

“Những đồ ăn vặt và hoa quả đó là do anh Viên bảo anh mang đến sao?” Nụ cười của Hàn Hiên khiến anh giật mình.

“Phải” Cuối cùng thư ký Vu cũng không buồn giữ bí mật nữa, gật đầu.

Dù sao anh thừa nhận hay không Hàn Hiên cũng có thể đoán ra.

Buổi trưa, Hàn Hiên nói với Viên Nhược Hồng: “Đại ca, anh yêu em thì anh cứ trực tiếp nói, còn bắt thư ký Vu mang nhiều đồ ăn ngon thế đến cho em. Sau này em muốn ăn gì em sẽ tự mua là được, anh không cần phải bận tâm.”

Viên Nhược Hồng thầm đoán ra được ý đồ của Hàn Hiên, không tiện nói chuyện khác, nên giả vờ như không hề có chuyện gì xảy ra: “Được, tùy cậu.”

Gần đây, Hàn Hiên đã gặp cô gái hay đi lại với Viên Nhược Hồng tên là Tô San, rất xinh đẹp nhưng có vẻ quá ngạo ngược, thua xa Duyệt Tâm. Nhưng cho dù lấy ai ra so sánh với Duyệt Tâm, cậu đều cảm thấy Duyệt Tâm tốt hơn. Cô ấy là người sinh ra đã mang đến cho người khác cảm giác ấm áp, trong sáng như nước.

Hàn Hiên không rõ rốt cuộc Viên Nhược Hồng và Duyệt Tâm có quan hệ như thế nào.

Tình cảm nam nữ ám muội? Duyệt Tâm không phải là người tùy tiện như thế;
Quen biết trước đây? Ở công ty Viên Nhược Hồng luôn gọi cô là cô Hà.

Bạn bè? Hầu như Duyệt Tâm không nói chuyện với anh ấy câu nào.

Đều không phải? Phức tạp quá...

Hàn Hiên nghĩ như vậy, bèn nói với Viên Nhược Hồng: “Không phải anh... ” Nói được nửa chừng cặp vôi bịt miệng lại, cặp chưa bao giờ nghĩ đến việc Viên Nhược Hồng thích Duyệt Tâm.

Đến giờ về, Hàn Hiên thấy Duyệt Tâm vẫn đang làm việc bèn gọi cô: “Về thôi, ngày mai làm tiếp.”

Duyệt Tâm từ từ thu dọn đồ đạc, cô không muốn về nhà sớm.

Hàn Hiên không biết suy nghĩ của cô, giúp cô thu dọn giấy tờ trên bàn..., vừa làm vừa nói: “Sau này, cần phải để chị về sớm trước một tiếng để tránh tắc đường giờ cao điểm.”

Đúng lúc đó, Cố Nam gọi điện, anh nói: “Duyệt Tâm, anh đi đón em bây giờ, em xuống tầng đợi anh nhé.”

Nếu Hàn Hiên không có ở đó, có lẽ Duyệt Tâm sẽ nói không cần, nhưng trước mặt Hàn Hiên, cô không tiện nói như vậy vì lo Hàn Hiên biết hai người đang giận dỗi nhau, cô đành nhún vai nói: “Vâng.”

Ở Bắc Kinh, tắc đường là chuyện thường tình, hơn nữa hôm đó Cố Nam không may, anh gặp phải một tai nạn trên đường nên mất đúng một giờ đồng hồ mới tới được công ty của Duyệt Tâm.

Duyệt Tâm đứng đợi anh hơn một tiếng đồng hồ, chân tê nhức, dạ dày cảm thấy khó chịu nên trách móc Cố Nam: “Sao anh đến muộn thế? Nếu như thế này, lần sau không cần đến đón em nữa.” Với thời gian đứng đợi Cố Nam, cô đã về được đến nhà rồi.

Vì tắc đường nên tâm trạng của Cố Nam cũng nôn nóng, thấy Duyệt Tâm nói như thế, anh cảm thấy lòng tốt của mình bị coi thường: “Em nghĩ anh muốn đi đón em sao? Đi từ đường vàng đai phía đông sang đường vành đai phía tây dễ lắm à?”

Duyệt Tâm đang phiền lòng với anh, nghe thấy anh nói thế nên càng hiểu nhầm. Cô biết nếu bình thường, Cố Nam không đi đón cô, chẳng qua là vì cô đang có bầu nên mới kiên trì đi lại như thế này. Cô cố gắng giữ bình tĩnh nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không cam tâm liền nói: “Em không bảo anh phải đến đón em.”

Cố Nam không hiểu được tâm sự của Duyệt Tâm, nghĩ rằng cô đang khiêu khích mình, anh nói: “Sau này anh còn đi đón em nữa anh sẽ không có họ Cố.”

Thấy Cố Nam nổi giận, Duyệt Tâm không nói gì nữa, cô không muốn cãi nhau với anh.

Thật ra mọi lần đều như vậy, những lúc Cố Nam nổi giận cô đều nhường nhịn.

Cố Nam cũng hiểu điều này, vì vậy anh cũng không nói gì nữa. Đến khi về nhà, hai người vẫn giữ im lặng.

Duyệt Tâm vẫn như mọi hôm, rửa rau, nấu cơm, một mình bận rộn trong nhà bếp.

Cố Nam ngồi đọc báo trong phòng khách, anh nghĩ, có lẽ vừa rồi Duyệt Tâm đợi lâu quá sốt ruột nên mới nói như thế. Anh nhớ lại những lời mình đã nói cũng thấy hơi quá đáng, cần phải tự kiểm điểm.

Không phải là anh không muốn đi đón Duyệt Tâm, mặc dù vừa rồi anh đã nói nếu anh còn đi đón cô anh sẽ không có họ Cố, nhưng lần sau nếu có thời gian anh vẫn sẽ đi. Chỉ cần Duyệt Tâm thoải mái hơn, anh có họ Cố hay không cũng không quan trọng.

Cố Nam hy vọng Duyệt Tâm chỉ nhất thời giận dỗi anh, đợi một lát sẽ ổn.

Duyệt Tâm nấu ăn trong bếp, không tìm thấy đường. Cô nhớ lần trước lọ đường bị Cố Nam không cẩn thận làm vỡ, túi đường đặt trên nóc tủ bếp.

Nếu bình thường, chắc chắn cô sẽ nhờ Cố Nam lấy giúp. Nhưng hôm nay giữa hai người có chuyện không vui, cô không muốn mở miệng nên tự bê ghế để lấy.

Tủ bếp hơi cao, Duyệt Tâm phải mất rất nhiều sức lực mới với tới được chiếc túi, có lẽ đứng trên ghế không giữ được thăng bằng nên cô mất trọng tâm và ngã mạnh xuống nền nhà.

Cố Nam nghe thấy tiếng động, nghĩ có đồ gì đó bị vỡ, vừa gọi Duyệt Tâm vừa chạy vào bếp.

Anh sợ hãi khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Duyệt Tâm nằm trên nền nhà, cơ thể co quắp, đường rơi vãi trên mặt đất giống như tuyết.

Duyệt Tâm đang ôm bụng rên rỉ, cô dần dần mất đi ý thức.

Cố Nam lo lắng, anh muốn bế cô đến bệnh viện nhưng toàn thân không còn chút sức lực nào, anh cúi xuống bên cạnh Duyệt Tâm, cố gắng một hồi nhưng không được.

Cánh máu chảy ra thấm vào màu trắng của đường đập vào mắt khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Chân Cổ Nam mềm nhũn đến mức không đứng dậy được nữa, anh bò bên cạnh Duyệt Tâm không ngừng gọi tên cô: “Duyệt Tâm, em không sao, nhất định em không sao.”

Anh cố gắng lết về phòng khách, cầm điện thoại gọi 120, ngón tay không ngừng run rẩy, hồi lâu điện thoại mới được kết nối, anh cầu cứu: “Cầu xin mọi người đến cứu Duyệt Tâm...”

Cảm giác duy nhất của Duyệt Tâm là đau đớn, cô cảm thấy có gì đó đang chạy ra khỏi cơ thể. Cô ôm bụng, muốn giữ lấy đứa trẻ, đó là niềm hy vọng lớn nhất của cô.

Tiếng Cổ Nam nói bên tay cô lúc gần lúc xa, dần dần cô không nghe thấy rõ ràng nữa. Cô chỉ nhớ cô nghe thấy tiếng còi xe cứu thương, ngoài những người mặc áo trắng cô không còn nhìn thấy gì khác.

Lúc tỉnh lại, Duyệt Tâm nghe thấy tiếng người nói:

“Không giữ được đứa trẻ...”

“Đã không nhìn thấy tim thai nữa...”

“Gây tê...đưa thai ra...nữ hộ sinh chuẩn bị...”

Cuối cùng cô hiểu ra mình đang nằm trên bàn phẫu thuật, cô khóc như điên dại: “Buông tôi ra...Cứu con tôi...Tôi muốn con tôi...con tôi...”

Cổ Nam ở bên ngoài phòng phẫu thuật, lòng nóng như lửa đốt.

Anh đã biết không thể cứu được đứa trẻ. Cú ngã đó đã mang đứa trẻ đi. Lòng anh lưu luyến, đó là máu mủ của anh, đó là con của anh và Duyệt Tâm.

Anh đau lòng, không những thương đứa trẻ mà còn thương Duyệt Tâm nhiều hơn.

Cổ Nam không hiểu vì sao Duyệt Tâm phải leo lên chỗ cao như thế. Anh không hiểu vì sao cô bị ngã. Nhưng anh không thể suy nghĩ đến những điều này.

Bây giờ, điều anh lo lắng nhất là Duyệt Tâm, vợ của anh. Cô đang nằm trong phòng phẫu thuật lạnh lẽo, không biết sống chết như thế nào, anh vẫn nhớ lúc bác sĩ cầm tờ giấy cam đoan đồng ý làm phẫu thuật có nói: “Tình trạng này rất nguy hiểm, tâm trạng của cô ấy rất kích động, dễ bị ra nhiều máu.”

Cổ Nam rất sợ, anh sợ đến mức tột độ, anh không biết làm gì, chỉ hỏi đi hỏi lại: “Hà Duyệt Tâm, vì sao em lại không cẩn thận như thế? Vì sao?” Đường như chỉ có như vậy, anh mới tìm được lý do để đẩy trách nhiệm lên cô.

Thì ra, có nhiều lúc, đàn ông còn yếu đuối hơn cả phụ nữ.

Cố Nam bắt lực ngồi sụp xuống bên ngoài cửa phòng phẫu thuật, anh dần dần mất đi lý trí.

Chờ đợi, dường như có một thứ gì đó đang dần gặm mòn tim anh.

“Duyệt Tâm. .” Anh gọi tên cô.

Anh không thể để Duyệt Tâm của anh rời xa anh như thế này, anh không thể, anh lao vào cửa phòng phẫu thuật, khẩn giọng hét.

“Cố Nam, con điên rồi sao?” Có người kéo anh lại từ phía sau, đó là bố anh biết tin nên đến, trong lúc nguy cấp, chỉ có bố mẹ mới giúp được anh.

Anh hoảng loạn kể lại tình hình cho bố mẹ anh nghe, mẹ anh ôm lấy cổ anh, an ủi: “Con ngốc, không sao, đưa thai nhi ra ngoài chỉ là một phẫu thuật nhỏ, không có gì nguy hiểm. Các con còn trẻ, sau này có con cũng không sao.”

“Nhưng...” Đó là một chuyện khác.

Lúc này, Cố Nam cảm thấy, điều gì mất đi sẽ mãi mãi không bao giờ lấy lại được.

“Thôi, con hãy nghỉ thoáng ra.” Bố anh xoa đầu anh, “Chỉ cần con và Duyệt Tâm không sao, bố mẹ cũng không lo không được bế cháu.”

Cố Nam vẫn lo lắng không yên, nhưng bố mẹ đến khiến anh cảm thấy vững tâm hơn.

Duyệt Tâm cảm thấy mình vừa trải qua một cơn ác mộng, lúc tỉnh dậy mọi thứ vẫn như đang hiện lên trước mắt cô.

Cô muốn nấu món sườn chua ngọt mà Cố Nam thích ăn nhưng không tìm thấy đường. Vì thế cô bê ghế lấy túi đường trên nóc tủ, lấy được đường nhưng cô bị ngã.

Cô có sức khỏe, ngã một chút cũng không sao, nhưng cô lo cho đứa trẻ, cô ôm lấy bụng mình, nhẹ nhàng nói: “Con yêu đừng sợ, mẹ sẽ bảo vệ con.”

“Con ơi...” Duyệt Tâm đột nhiên nhớ ra mình không còn đứa con nữa. Cô muốn đi tìm nó nhưng không thể cử động, tay cô bị giữ cô định trên giường, có một thứ chất lỏng lạnh lẽo xuyên qua da đi vào cơ thể cô.

Cô cự mình, không muốn những thứ này làm tổn thương đến con cô.

“Duyệt Tâm, em tỉnh rồi.” Trước mắt cô, khuôn mặt Cố Nam hiện lên nhưng cô không thấy giống.

Gò má Cố Nam không nhô cao như thế, trên mặt Cố Nam không có nhiều râu như thế, quần áo của Cố Nam cũng không thể nhàu nhĩ như thế này. Cố Nam luôn chú trọng hình thức, anh không thể nhếch nhác như vậy.

Vì thế, Duyệt Tâm nghĩ mình đang bị ảo giác. Cô nhắm mắt lại rồi lại mở mắt ra.

Đúng là Cố Nam, anh đã ngồi bên cạnh giường cô suốt sáu bảy tiếng đồng hồ. Cô chưa tỉnh, anh không dám xa cô. Mặc dù bác sĩ nói cô chỉ hơi yếu nhưng anh vẫn không dám lơ là.

Cổ họng Duyệt Tâm nghẹn lại, cô không nói được lời nào. Cô chỉ dùng ánh mắt ra hiệu muốn ngồi dậy.

Cố Nam lắc đầu, giọng khàn khàn: “Bây giờ em đang truyền, truyền xong mới được cử động.”

Mặt Duyệt Tâm tái nhợt không còn một giọt máu, cô mệt mỏi nằm đó, dường như không còn sức sống.

Cố Nam không biết phải làm gì, anh nói: “Duyệt Tâm, em muốn uống nước không?”

Cô lắc đầu.

“Hay là ăn một ít cháo? Anh đi mua”

Cô vẫn lắc đầu. “Vậy em muốn gì?” Cố Nam đã hết cách.

“Con...” Duyệt Tâm nói một câu rồi khóc không thành tiếng.

“Duyệt Tâm, em đừng khóc. Bác sĩ nói bây giờ khóc sẽ làm tổn thương đến mắt.” Anh dỗ dành cô, hy vọng cô không quá đau lòng.

Thật ra, mất đứa trẻ, Cố Nam cũng rất đau lòng. Nhưng anh không muốn khóc trước mặt Duyệt Tâm.

Nhìn thấy Duyệt Tâm buồn bã như thế, Cố Nam cũng không biết phải nói gì, anh sợ lúc anh nói, anh sẽ khóc cùng Duyệt Tâm.

13. Chương 21-22

7

Bỗng nhiên nhớ lại tình yêu đã bay xa

Duyệt Tâm phải nằm bệnh viện, vì đưa thai nhi ra nên mất quá nhiều máu, cô cần ở lại vài ngày để theo dõi.

Bệnh nhân nằm viện rất đông, Cố Nam nhờ cậu tìm ột phòng bệnh đơn, không quá đắt và rất yên tĩnh.

Bố mẹ Cố Nam đến thăm Duyệt Tâm. Mẹ chồng cô mang một ít đường đỏ đến, bà nói: “Uống nhiều nước đường đỏ sẽ khỏi nhanh hơn.”

Nhưng Duyệt Tâm không uống được. cô chảy nước mắt, lắc đầu.

Mẹ chồng không vui nói với Duyệt Tâm: “Sức khỏe đã như vậy, con còn muốn giày vò đến mức nào nữa?”

Duyệt Tâm không muốn giày vò cơ thể mình, nhưng cô nhớ đứa con đã mất. Lẽ ra cô có thể trở thành bà mẹ hạnh phúc, chỉ vì một túi đường đã khiến cho cô mất đi quyền lợi đó, trong lòng cô cảm thấy rất buồn.

“Bố mẹ, cảm ơn bố mẹ đã đến thăm con. Chỉ có điều, bây giờ con muốn yên tĩnh một lát, có được không?”

“Hà Duyệt Tâm, con có thái độ gì thế?” Mẹ chồng bất chấp đang ở bệnh viện, hét to với Duyệt Tâm.

Bố chồng vội nói: “Tâm trạng con đâu không tốt, chúng ta về thôi, lần sau lại tới.”

Sau khi bố mẹ chồng đi rồi, lúc Cố Nam quay lại, Duyệt Tâm vẫn không nói gì, cô giả vờ đang ngủ.

Cố Nam nhìn Duyệt Tâm, ngồi bên cạnh giường giúp cô đắp chăn, cẩn thận dặn cô: “Đừng để bị lạnh.”

Giọng điệu ân cần của Cố Nam khiến Duyệt Tâm cảm thấy đau lòng, cô nhắm mắt khóc thầm.

Mặc dù không nhìn thấy nước mắt của cô nhưng Cố Nam vẫn cảm nhận được sự đau đớn buồn bã của cô.

Duyệt Tâm thu mình, vai không ngừng run rẩy, rõ ràng không phải là đang ngủ.

Anh vuốt lưng cô, nói: “Duyệt Tâm, đừng khóc.”

Ngoài điều đó, anh không biết mình có thể làm điều gì khác.

Lúc thư ký Vu vội vã chạy vào phòng tổng giám đốc, Hàn Hiên đang bàn chuyện công việc với Viên Nhược Hồng.

Thư ký Vu lắp bắp nói: “Duyệt Tâm...sảy...sảy thai rồi, vừa gọi điện...xin nghỉ phép.”

Hàn Hiên hỏi thư ký Vu: “Vì sao thế? Bây giờ Duyệt Tâm đang ở đâu?”

“Bệnh viện, cô ấy phải nhập viện.”

“Anh Vu, anh hỏi xem là bệnh viện nào, buổi chiều chúng ta sẽ đi thăm.” Viên Nhược Hồng bình tĩnh nói.

Hàn Hiên hận rằng không thể mang tất cả đồ dinh dưỡng ở siêu thị cho Duyệt Tâm. Xe đẩy hàng đã đầy mà cậu vẫn không muốn dừng, lấy vài túi đặt vào lòng Viên Nhược Hồng: “Anh cầm giúp em.”

Viên Nhược Hồng nhìn Hàn Hiên như có tâm sự gì đó rồi nói: “Đủ rồi, cô ấy ăn không hết đâu.”

“Để đó ăn dần.” Hàn Hiên lại lấy thêm đồ không đủ chỗ để cậu đành treo trên tay vịn xe đẩy.

Trong phòng bệnh vô cùng yên tĩnh, Cố Nam đi làm, chỉ có Duyệt Tâm nằm trên giường bệnh.

Cô không ngủ được, nhắm mắt là lại gặp ác mộng, trong giấc mơ ác quỷ đuổi theo cô, cướp lấy con cô. Cô không chịu thua, ác quỷ liền dùng một con dao dài kề cổ cô. Cô nhìn thấy con dao đó đâm vào tim gan cô rồi có một màu máu đỏ tràn ngập khắp nơi.

“Duyệt Tâm?” Hàn Hiên đứng ngoài cửa gọi một tiếng nhưng không thấy ai trả lời.

“Duyệt Tâm!” Thư ký Vu gọi một tiếng nữa, Duyệt Tâm mới nghe thấy.

Cô ngồi dậy một cách khó khăn, cô nhìn thấy Viên Nhược Hồng tay cầm hoa, thư ký Vu tay cầm hộp to hộp nhỏ và Hàn Hiên đang cười hi hi.

Duyệt Tâm nở nụ cười yếu ớt, cô hỏi: “Sao mọi người đến được đây?”

Thư ký Vu nhìn Viên Nhược Hồng rồi lại nhìn Hàn Hiên, hai người đều không nói gì nên đành nên tiếng: “Ba chúng tôi đại diện công ty đến thăm cô.”

Duyệt Tâm thở dài: “Thật là làm phiền mọi người quá.” Mắt cô sưng đỏ, giọng nói vô cùng yếu ớt.

Hàn Hiên vội vàng giúp cô nằm xuống rồi nói: “Chị cứ nghỉ đi, bọn em chỉ đến thăm chị thôi.”

Không khí trong phòng vô cùng lạnh lẽo, Duyệt Tâm không nói gì, chỉ có thư ký Vu và Hàn Hiên ngồi trên nhau. Cuối cùng, Viên Nhược Hồng sợ Duyệt Tâm mệt, ngồi một lát rồi kéo họ ra ngoài.

Trên đường về công ty, Hàn Hiên nói một mình: “Vì sao không thấy chồng Duyệt Tâm?”

Cố Nam không ở bệnh viện vì không muốn nhìn thấy Duyệt Tâm khóc.

Chuyện này khiến cô quá đau lòng, chỉ cần nghĩ đến là nước mắt rơi lã chã. Anh không thể chịu đựng được khi nhìn thấy Duyệt Tâm khóc, thấy cô khóc, lòng anh đau quặn và buồn bã cùng cô. Vì thế, anh giả vờ vui vẻ đi làm, không muốn ở bệnh viện với Duyệt Tâm.

Anh nghĩ dù sao ở bệnh viện cũng có bác sĩ và y tá, Duyệt Tâm sẽ an toàn. Hơn nữa, anh ở bên cạnh cô cũng không giúp được gì.

Nhưng anh không biết, cô không cần anh giúp, cô chỉ cần anh ở bên cạnh chia sẻ cảm giác đau khổ với cô là đủ.

Buổi tối đi làm về, Cố Nam cũng không đến bệnh viện, anh nghĩ buổi tối Duyệt Tâm không ở nhà, anh sẽ cảm thấy cô đơn.

Trên tường vẫn treo bức ảnh đứa bé xinh đẹp, nụ cười, dường như đang cười với anh. Nếu họ còn đứa trẻ, có lẽ sau khi ra đời nó cũng xinh đẹp như thế.

Cố Nam vẫy tay với đứa trẻ trong tranh, nói: “Con ơi, xin lỗi con, bố đã không làm tròn trách nhiệm...”

Anh nói rồi nước mắt rơi.

Một mình Duyệt Tâm nằm trong phòng bệnh, cô không ngừng mơ thấy ác mộng. Mồ hôi chảy ra ướt cả chăn, cô không dám động đây, sợ rằng có thể làm thức tỉnh ác quỷ đang ngủ say.

Ban ngày, nữ y tá thực tập đến truyền cho cô kể, tầng cô đang nằm được cải tạo từ phòng phẫu thuật đưa thai nhi ra ngoài, có rất nhiều trẻ bị chết vì thiếu tháng.

Những đứa trẻ đó đã bị ác quỷ cướp đi, thậm chí cô còn nghe thấy tiếng cười độc ác của hắn.

Trong một đêm như thế này, Duyệt Tâm hy vọng Cố Nam có thể ở bên cô, dù sao anh cũng có thể truyền thêm cho cô một chút dũng khí để đấu tranh với ác quỷ.

Nhưng lúc này, Cố Nam không ở bên cô.

Cố Nam thường đến thăm Duyệt Tâm vào buổi sáng, trước khi đi làm anh đến bệnh viện. Một ngày nay, Duyệt Tâm đòi ra viện, Cố Nam nhất quyết không đồng ý: “Bác sĩ đã nói, em phải ở đây theo dõi, về nhà dễ bị ra nhiều máu.”

“Nhưng em không muốn ở lại bệnh viện một giây phút nào nữa.” Nghĩ đến những cơn ác mộng trong đêm, Duyệt Tâm bật khóc, cô chỉ có một mình nên quá sợ hãi.

“Không được, em đừng trẻ con như thế, phải nghe lời.” Cố Nam vuốt tóc cô, thấy cô giống như trẻ con.

Nhắc đến trẻ con, Duyệt Tâm lại càng đau lòng. Đứa con của cô không còn nữa, bây giờ phải nằm bệnh viện, hàng ngày chịu đựng sự giày vò về thể xác, cô đã chịu đựng đủ rồi.

Thấy Duyệt Tâm khóc, Cố Nam buồn bã quay mặt đi, không dám nhìn cô, anh an ủi cô: “Cố gắng kiên trì thêm vài ngày nữa.”

Duyệt Tâm chỉ có thể yên lặng nhưng cô cầu xin Cố Nam, “Tối anh đến ở với em được không?”

Suýt chút nữa Cố Nam đã đồng ý, nhưng anh vẫn lắc đầu. Anh sợ nhìn thấy Duyệt Tâm buồn anh cũng không tránh khỏi đau lòng, cuối cùng hai người sẽ càng đau khổ hơn.

Duyệt Tâm biết không còn hy vọng gì nữa, cô ngoan ngoãn nằm trên giường, nói với Cố Nam: “Làm theo lời bác sĩ vậy.”

Cố Nam lo lắng cho tình trạng của Duyệt Tâm, buổi tối sau khi đi làm về, anh âm thầm đến bệnh viện.

Duyệt Tâm đang đun nước đường đỏ, trong phòng bệnh có nhân viên y tá nói chuyện với cô, anh cảm thấy không sao nên lặng lẽ bỏ đi.

Hôm đó, đúng lúc bạn thừa nhỏ của anh là Vệ Đông cãi nhau với vợ, rủ anh đi uống rượu. Cố Nam đang buồn phiền, anh cũng muốn có cơ hội giải khuây nên hẹn gặp nhau ở quán rượu Sanlitun.

Ma xui quỷ khiến thế nào, Cố Nam lại chọn quán rượu Lưu Bảo đến biểu diễn.

Anh muốn nhân cơ hội này để giải quyết chuyện của anh với Lưu Bảo. Anh hy vọng có thể nói chuyện rõ ràng với Lưu Bảo trước mặt Vệ Đông, họ chỉ là bạn học, không có quan hệ gì khác. .

Cố Nam đến rất sớm, Lưu Bảo vừa hát xong và đang nghỉ, nhìn thấy Cố Nam, cô rất vui mừng nói với anh: “Anh vẫn có thời gian đến thăm chỗ chúng tôi.”

Câu nói này khiến Cố Nam cảm thấy rất ngại. Không phải anh cố tình không đến, chẳng qua vì gần đây có quá nhiều chuyện buồn nên không có thời gian.

Cố Nam không ngờ, anh để cho Lưu Bảo chúc rượu cho đến say. Cho dù như vậy, anh vẫn nhận thức được phải đợi Vệ Đông đến.

Lưu Bảo nghĩ anh say rượu nên nói lung tung, liền hỏi: “Ai là Vệ Đông?”

“Người đó...hồi nhỏ thường lấy van xe đạp của các bạn nữ...” Cố Nam lẩm bẩm.

Lưu Bảo không nhớ ra anh quen người này từ lúc nào nên bật cười, “Anh uống nhiều rượu quá, nằm ra bàn nghỉ một lát đi.”

Cố Nam nằm ra bàn ngủ thật, mấy ngày nay vì Duyệt Tâm, anh lo lắng nên ngủ không ngon. Bây giờ uống chút rượu vào nên say khướt.

Lưu Bảo đang định tiếp tục đi biểu diễn, nghe thấy tiếng chuông điện thoại của Cố Nam vang lên. Cô tò mò mở ra xem, là số điện thoại không có tên, cô lo có người là Vệ Đông gọi điện cho anh nên nghe giúp anh.

Đầu bên kia điện thoại là một giọng nữ rất trầm tĩnh: “Cố Nam...”

Lưu Bảo nhớ giọng nói này là của vợ Cố Nam. Cô vẫn nhớ đó là một phụ nữ xinh đẹp, dịu dàng, cô hơi đổ kỵ nên cố tình hỏi: “Cố Nam ngủ rồi, cô là ai?”

Đầu bên kia điện thoại có tiếng thở dài như tiếng khóc, một lát rồi tắt máy.

Trong lòng Lưu Bảo cảm thấy vui mừng, mặc dù cô không có được tình yêu của Cố Nam, nhưng trong cuộc chiến giữa hai người phụ nữ với nhau, ít nhất cô cũng không bị mất mặt một lần.

Cố Nam lại đến với Lưu Bảo, Duyệt Tâm nghĩ giúp anh hàng trăm lý do nhưng không thể thuyết phục mình.

Cô vẫn nhớ cô gái hấp dẫn và đong đưa đó, họ đã ôm nhau trên sân khấu, họ...

Duyệt Tâm không dám nghĩ tiếp, cô gọi điện thoại cho bạn thân Thẩm Vĩ Vĩ, muốn cô ấy đến với cô một lát, nhưng điện thoại của Vĩ Vĩ có tín hiệu chuyển hướng cuộc gọi.

Cô tuyệt vọng, trong một đêm như thế này, lẽ nào không có ai nói chuyện cùng cô?

Duyệt Tâm ngồi xuống nền nhà, ôm mặt khóc.

Con cô không còn nữa, chồng cô lại đến với người khác, bố mẹ cô ở xa, em trai cô tàn tật, bạn cô...

Lần đầu tiên cô cảm thấy tuyệt vọng với cuộc sống.

Cô càng khóc càng cảm thấy đau lòng, cho đến khi ngón tay không đủ để lau nước mắt, cô buông tay ôm lấy ngực, ở đó có trái tim đau đớn của cô.

Vì sao Viên Nhược Hồng đến bệnh viện anh cũng không biết, anh chỉ cảm thấy Duyệt Tâm có thể cần anh.

Anh đi theo lối lần trước đến phòng bệnh của Duyệt Tâm, nhân viên bảo vệ ngăn anh lại hỏi: “Anh thăm ai?”

“Hà Duyệt Tâm.” Anh nói tên.

Nhân viên bảo vệ nhìn anh rồi hỏi: “Anh là thế nào với cô ấy?”

“Bạn” Anh trả lời không do dự.

Nhân viên bảo vệ nghi hoặc hồi lâu rồi nói “Buổi tối không được thăm bệnh nhân.”

Viên Nhược Hồng gật đầu, cười với nhân viên bảo vệ: “Xin lỗi, tôi đường đột quá.”, rồi quay người bỏ đi.

Nhân viên bảo vệ đuổi theo anh rồi nói: “Hay là anh vào thăm cô ấy, người nhà của Hà Duyệt Tâm đều không ở đây, đi ra đi vào chỉ có một mình rất khổ.”

Ở lối đi, Viên Nhược Hồng nhìn thấy Hà Duyệt Tâm, cô đang ngồi trên nền nhà lạnh lẽo, khóc nức nở. Anh cúi người, lấy khăn tay đưa cho cô.

Duyệt Tâm đang nghĩ mình gặp ảo giác, cô không cầm khăn mà càng khóc rất thảm thương.

Thấy cô như vậy, anh quyết định lau nước mắt cho cô.

“Duyệt Tâm, sao thế?” Giọng của anh trầm âm, mê hoặc lòng người.

Duyệt Tâm dường như bị giọng nói của anh thôi miên, tiếng khóc ngày càng nhỏ, cô nhìn anh hỏi: “Vì sao lại là anh?”

Viên Nhược Hồng mỉm cười: “Vì sao không thể là tôi?” Anh đỡ cô đứng dậy, “Chúng ta đến nơi nào đó ấm áp hơn rồi khóc tiếp có được không?”

Duyệt Tâm được anh đỡ, mơ màng quay về giường. Có lẽ vì khóc nhiều quá nên cô thấy mệt, nằm trên giường toát mồ hôi, cô nhắm mắt lại rồi nói: “Viên Nhược Hồng, anh có thể hát cho tôi nghe một bài không?”

Viên Nhược Hồng đỡ khóc đỡ cười, nhưng anh vẫn nghe lời cô, anh hỏi: “Hát bài gì?”

“Tùy anh.” Duyệt Tâm đã hơi buồn ngủ.

Anh nhìn kỹ khuôn mặt mệt mỏi của cô, nhớ lại một bài hát cũ mà hai người từng thích nghe.

Thời niên thiếu thích đuổi theo giấc mộng, một lòng muốn bay về phía trước. Vượt qua trăm núi ngàn sông, đã đi là không thể quay trở lại. Bỗng nhiên nhớ lại tình yêu đã xa, không muốn nhưng vẫn phải làm, mới hiểu rằng nỗi đau khổ nhất của yêu hận tình thù là hối hận...¹

[1] Trích bài hát Nước quên tình do ca sĩ Lưu Đức Hoa hát

Giọng của anh vốn rất hay, lúc này lại hạ thấp giọng nên giống như một bản nhạc biểu diễn bằng dương cầm.

Duyệt Tâm dần dần chìm vào giấc mộng. Lần này có người ở bên nên cô không còn lo lắng nữa, vì vậy cũng không còn mơ thấy ác mộng, không sợ ác quỷ. Cô thở đều đều, nói mơ khe khẽ rồi ngủ rất say.

Viên Nhược Hồng ngồi bên cạnh cô cho đến khi không thể mở mắt ra được nữa. Anh không muốn rời đi, chỉ muốn nhìn cô, cho dù nhìn thêm một lần nữa cũng được. Cuối cùng, có lẽ quá mệt, anh dựa người vào ghế rồi ngủ quên, tới khi y tá đến kiểm tra phòng vào buổi sáng anh mới bừng tỉnh.

Anh làm động tác ra hiệu cho y tá giữ yên lặng rồi nhanh nhẹn ra về, trước khi đi anh còn dặn dò người đó: “Để cô ấy nghỉ thêm một lát.”

Lúc Cố Nam tỉnh dậy, anh đang nằm trên nền nhà mình, bên cạnh là Vệ Đông. Anh dụi mắt, nhớ ra tối qua Vệ Đông đã đưa anh về nhà.

Anh lấy nước lạnh vỗ lên mặt rồi đã lên người Vệ Đông đang nằm trên nền. “Dậy, đừng để nhiễm lạnh.” Giọng của anh khàn khàn, không khỏe chút nào.

Gặp Viên Nhược Hồng ở cổng bệnh viện, lòng Cố Nam rất hỗn loạn. Anh xoa trán mình đang nóng bừng lên, nhìn anh ta đầy tức giận, nhưng Viên Nhược Hồng không nhìn thấy anh, bình tĩnh đi qua, trên mặt còn nở một nụ cười vui vẻ.

Cố Nam cố gắng tự thôi miên mình: “Cố thể là nhìn nhầm, đừng nghĩ ngợi gì, đừng nghĩ ngợi gì.”

Trong phòng bệnh, Duyệt Tâm vẫn đang ngủ say, anh mở cửa gây tiếng động khiến cô tỉnh giấc. Cô cựa mình nhưng không mở mắt vì khóc nhiều nên mắt sưng đỏ. Cô nghĩ Viên Nhược Hồng vẫn chưa đi liền nói: “Chuyện tối qua, cảm ơn anh.”

Cố Nam bối rối đứng ngoài cửa, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo. Chuyện anh không muốn nhất đã trở thành sự thực hiện lên trước mắt.

8

Cô đang nghĩ vì sao cuộc hôn nhân của mình lại lâm vào tình trạng này?

Đứng một lát, cuối cùng Cố Nam cũng lên tiếng, anh hỏi: “Duyệt Tâm, em đang nói chuyện với ai đấy?”

Nghe thấy giọng Cố Nam, bỗng nhiên Duyệt Tâm không còn mong muốn được nói chuyện, cô ôm lấy chăn, nằm yên như đang ngủ.

Cố Nam không chịu đựng được thái độ lạnh nhạt của Duyệt Tâm, anh tiến lại trước mặt cô, kéo chăn ra, cầm lấy tay cô nói: “Em ngồi dậy cho anh! Nói chuyện!”

Còn có thể nói chuyện gì? Duyệt Tâm không còn gì để nói. Cô không thể chua ngoa hỏi tối qua anh đi đâu, làm gì, cô cũng không thể từ bỏ lòng tự tôn của mình để cầu xin anh ở lại bên cô một lát.

Duyệt Tâm càng yên lặng, Cố Nam càng nôn nóng, anh không thể hiểu cô đang nghĩ gì.

Trong lòng anh bất ngờ bùng lên ngọn lửa tức giận, bắt đầu nói không suy nghĩ: “Hà Duyệt Tâm, em như thế này mà vẫn có thể quyến rũ đàn ông, được lắm!”

Anh làm âm ỉ vô lý như thế phần nhiều là vì muốn Duyệt Tâm có phản ứng với anh, anh không muốn cô giống như một con búp bê không có sự sống.

Duyệt Tâm bị kéo đau cựa mình, muốn thoát khỏi cánh tay của Cố Nam, nhưng anh vẫn dùng lực rất mạnh để giữ chặt cô.

Cô há to miệng cắn anh, Duyệt Tâm đủ sức làm điều này.

Cố Nam bị đau kêu lên một tiếng, cuối cùng cũng buông Duyệt Tâm ra, trên cánh tay vẫn còn in vết răng, thậm chí có chỗ còn rỉ máu.

Cố Nam vung tay về phía Duyệt Tâm. Anh nghĩ Duyệt Tâm sẽ tránh nhưng cô lại không động đậy, đợi đến khi anh muốn thu tay lại thì đã không kịp nữa.

Cả bàn tay anh in lên mặt Duyệt Tâm, trong giây lát, nửa khuôn mặt cô sưng lên, trên đó vẫn còn in dấu ngón tay anh, khóe miệng cô chảy máu.

Bác sĩ và y tá nghe thấy tiếng động vội vàng chạy vào.

Nhân viên y tá hét lên: “Trời ơi, hai người đang làm gì thế, cô ấy vẫn còn đang ở cũ!”

Bác sĩ nói với Cố Nam trước mặt Duyệt Tâm: “Có chuyện gì không thể thương lượng sao? Anh đối xử với cô ấy như thế, sau này để lại di chứng sẽ khổ cả đời!”

Cố Nam ngơ ngẩn, anh nhìn bàn tay, không ngờ mình lại hành động như vậy với Duyệt Tâm, anh hối hận nhìn cô, trong lòng cảm thấy muốn xin lỗi cả ngàn vạn lần.

“Vẫn còn không xin lỗi sao?” Nhân viên y tá kéo Cố Nam đến trước mặt Duyệt Tâm.

Cố Nam nhìn Duyệt Tâm nhưng không thốt lên được lời nào.

Duyệt Tâm nghĩ những ngày này cô đã khốc cạn nước mắt, nhưng chạm lên khóe mắt, cô vẫn thấy ướt. Cô không nói câu nào vì cô đã không còn gì để nói.

Nếu Duyệt Tâm tức giận, Cố Nam nhất thời không biết nên làm thế nào, anh sợ Viên Nhược Hồng sẽ lại đến bệnh viện với Duyệt Tâm nên gọi mẹ đến: “Mẹ, mẹ thay con chăm sóc Duyệt Tâm nhé!”

Mẹ anh không đồng ý: “Chị con đang ở cũ, mẹ phải đi thăm.”

“Không phải chị có mẹ chồng sao?” Cố Nam không vui vì thấy thái độ của mẹ, “Mẹ đến đó, người ta sẽ không thoải mái.”

Bà thấy con trai nổi giận nên đồng ý đến giúp.

Bà đến bệnh viện với Duyệt Tâm, không ngừng kể chuyện tình hình của Cố Nam.

“Con trai của Năm Năm rất bụ bẫm, một ngày phải uống sữa mấy lần...Thằng bé rất giống mẹ nó.”

Người mẹ nào sau khi mất đi đứa con của mình cũng sợ người khác nhắc đến trẻ con trước mặt, Duyệt Tâm buồn bã lắng nghe rồi lặng lẽ khóc, cuối cùng cô không chịu đựng nổi nữa, nói với mẹ chồng: “Mẹ có thời gian hãy đi thăm chị, con không cần người chăm sóc.”

Mẹ chồng cũng chỉ mong cô nói như thế, lúc sắp đi, bà thấy rất nhiều đồ ăn trong phòng liền hỏi: “Dù sao nhiều đồ như thế này con cũng không ăn hết, mẹ lấy một ít mang cho Năm Năm nhé.”

“Con không ăn, mẹ mang hết đi.”

Mẹ chồng lấy một túi to thu tất cả galetine¹ và tổ yến cầm đi.

[1] Galetine là chất béo lấy từ thực vật.

Lúc Thẩm Vĩ Vĩ biết Duyệt Tâm bị sảy thai, cô đã xuất viện.

Duyệt Tâm gọi điện cho cô, Vĩ Vĩ toát mồ hôi lạnh, vội vàng hỏi: “Đang yên lành, vì sao...”

Duyệt Tâm giải thích là chuyện không may, Thẩm Vĩ Vĩ vội vàng xin nghỉ phép đi thăm cô.

Cố Nam không có nhà, anh đi làm.

Thẩm Vĩ Vĩ thấy sắc mặt xanh tái của Duyệt Tâm liền hỏi: “Có ai chăm sóc cậu không?”

Duyệt Tâm nói: “Mình rất khỏe, không sao.”

Vĩ Vĩ bắt bình thay cho bạn: “Cố Nam còn đi làm gì nữa?! Vợ đã như thế này rồi.”

Duyệt Tâm không để ý: “Mình chỉ sảy thai chứ không phải bệnh gì nặng không được cử động.” Cô nhanh nhẹn ngồi dậy, đi rót nước muốn pha trà mời Vĩ Vĩ.

Vĩ Vĩ vội vàng ngăn cô lại: “Được rồi, để mình tự làm, cậu nằm đi.”

Trong phích nước không có giọt nước nóng nào, Vĩ Vĩ không kìm nén được trách móc, “Trời lạnh như thế này, Cố Nam không đun nước nóng cho cậu sao? Anh ấy không biết cậu không được uống nước lạnh sao?”

Duyệt Tâm không biết nên kể cho Vĩ Vĩ mâu thuẫn giữa cô và Cố Nam như thế nào, đành lắc đầu kìm nén cảm giác buồn bã trong lòng: “Mình có thể tự đun nước, không cần đến anh ấy.”

Vĩ Vĩ thẳng thắn nói: “Anh ấy là chồng cậu thì phải có trách nhiệm và nghĩa vụ chăm sóc cậu.”

Duyệt Tâm nghĩ, nếu Cố Nam hiểu thế nào là trách nhiệm và nghĩa vụ, quan hệ giữa họ đã không lâm vào tình trạng này.

Hôm đó ở bệnh viện, không phải Cố Nam thật sự muốn đánh Duyệt Tâm, anh chỉ nhất thời lỡ tay.

Sau chuyện đó, anh xin lỗi cô nhưng Duyệt Tâm không có phản ứng gì.

Hôm Duyệt Tâm xuất viện, Cố Nam đi đón cô, anh gặp đồng nghiệp của cô là Hàn Hiên cũng ở đó.

Hàn Hiên đang nói chuyện gì đó với cô, trên mặt Duyệt Tâm xuất hiện một nụ cười đã từ lâu không thấy.

Cố Nam bước lại chào Hàn Hiên, Duyệt Tâm coi như không nhìn thấy anh.

Hàn Hiên tặng cho Duyệt Tâm một bó hoa to, lúc ra khỏi phòng bệnh, Cố Nam muốn cầm hộ cô nhưng cô không buông tay, anh đành giật lấy.

Lúc về nhà, hoa bị héo, Duyệt Tâm khóc rồi vứt vào thùng rác.

Cố Nam nghĩ cô thích những thứ nhiều cành lá như thế nên đến hàng hoa mua một bó mới, cắm vào lọ hoa trong nhà, nhưng Duyệt Tâm chỉ nhìn qua rồi để mặc cho hoa héo.

Cố Nam hiểu, Duyệt Tâm thích hoa, nhưng cô không thích hoa anh tặng.

Cố Nam nghĩ trăm phương ngàn kế xem phải làm thế nào để Duyệt Tâm không giận anh nữa.

Anh nhớ lúc Duyệt Tâm xuất viện, bác sĩ dặn nên ăn canh gà đen, canh cá chép sẽ giúp hồi phục nhanh hơn. Vì thế, Cố Nam hết giờ làm về đi chợ, mua một con gà đen về nấu canh cho Duyệt Tâm.

Cố Nam chưa bao giờ nấu ăn nên không biết làm thế nào, muốn Duyệt Tâm giúp nhưng thấy cô mệt mỏi nằm trên giường nên tự làm.

Anh lên mạng tìm hiểu cách nấu rồi từ từ làm theo từng bước hướng dẫn trên đó.

Duyệt Tâm ở trong phòng ngủ nghe thấy tiếng động nhưng cô không muốn nhìn thấy anh, cũng không muốn nói chuyện với anh, cô chỉ nằm yên lặng.

Cô đang nghĩ vì sao cuộc hôn nhân của mình lại lâm vào tình trạng này?

Không thể trách cô, cô đã cố gắng hết sức rồi.

Đương nhiên cũng không thể trách Cố Nam, anh ấy luôn là một đứa trẻ chưa trưởng thành, không hiểu về hôn nhân.

Không thể trách bố mẹ chồng, họ chỉ yêu con trai của mình, luôn coi cô như người ngoài.

Có lẽ không thể trách bất kỳ ai.

Cuối cùng, Duyệt Tâm rút ra kết luận: Tình yêu của cô và Cố Nam không đủ sâu nặng, duyên phận quá ngắn ngủi.

Cố Nam không thạo chuyện bếp núc, lúc thì anh không tìm được đồ, lúc thì làm vỡ đĩa, tay chân lóng ngóng. Cũng may trên mạng hướng dẫn chi tiết, nếu không anh sẽ không biết phải làm thế nào.

Canh gà đun rất lâu, trong bếp sực nức hương thơm của thịt gà, Cố Nam ột ít dầu lên trên, giống như đang vá vết rạn nứt tình cảm giữa anh và Duyệt Tâm.

Cuối cùng, anh cẩn thận múc canh ra bát, rắc thêm ít muối và gia vị, anh làm thế là để bày tỏ sự hối lỗi của mình.

Cố Nam nghĩ, có bát canh này, Duyệt Tâm sẽ tha thứ cho anh.

Nhưng anh đã nhầm, Duyệt Tâm không ăn canh gà anh nấu.

Duyệt Tâm nhìn thấy ánh mắt biết lỗi và chờ đợi của anh khi anh mang canh gà đứng ở cửa phòng, không kiềm chế được muốn khóc.

Cô nói: “Cố Nam, thật ra anh không cần làm những việc này cho em, em chưa bao giờ hy vọng anh làm bất kỳ điều gì.”

Cố Nam có một dự cảm không hay, tay cầm bát canh run run, bát canh rơi xuống nền vỡ tan. Anh vội cúi xuống nhặt từng mảnh vỡ, hoảng hốt nói: “Anh đi lấy khăn lau cho sạch.”

“Cố Nam...” Duyệt Tâm muốn nói nhưng không cất lên được thành lời.

14. Chương 23-24

Part IV: Đau đớn đến một mức độ nào đó, cô đã không còn nước mắt nữa

1

Liệu có phải anh quá hà khắc hay không?

Đột nhiên Cố Nam không dám về nhà, anh bắt đầu đến các quán rượu, mượn mượn rượu giúp mình say, nhưng cuối cùng anh nhận ra không có tác dụng, càng uống anh càng tỉnh.

Anh không biết vì sao Duyệt Tâm trở nên như vậy.

Không phải là không còn đứa con nữa sao? Anh không trách cô, dù sao họ vẫn còn trẻ nên còn nhiều cơ hội.

Việc gì anh cũng nghe lời cô. Cô không muốn nói, anh cố gắng tránh xa cô để cô không phiền lòng; buổi tối cô ngủ không ngon giấc, chỉ cần khẽ có tiếng động là tỉnh giấc, anh sợ anh hay trở mình khiến cô không ngủ được nên chủ động chuyển ra ngoài phòng khách.

Anh còn có thể làm như thế nào nữa? Chỉ cần Duyệt Tâm nói ra, chắc chắn anh sẽ làm vừa ý cô. Nhưng anh lại sợ cô nói ra anh không làm được, ví dụ, “ly hôn”, hai chữ đơn giản đó là yếu điểm của anh.

Cố Nam chưa bao giờ mất tự tin về bản thân mình, lúc đối diện với Duyệt Tâm, anh nhận ra cảm giác lo sợ và yếu đuối của mình.

“Duyệt Tâm, rốt cuộc anh phải làm gì?” Anh tự hỏi mình nhưng chỉ có hơi rượu nồng nồng trả lời anh.

Duyệt Tâm thu dọn đồ đạc trong nhà, cầm những chiếc quần áo nhỏ xinh mềm mại chuẩn bị cho đứa trẻ, chúng chứa đựng toàn bộ tình yêu của cô. Nhưng đúng là không có duyên, cô thậm chí không thể tin nổi đứa con đã rời xa cô.

Điện thoại trong nhà vang lên, Duyệt Tâm không muốn nghe. Lúc này, cô không muốn bị ai làm phiền.

Nhưng tiếng chuông vang lên không ngừng.

Cô không biết phải làm thế nào, đành nhấc máy lên nghe. Đầu dây bên kia là một giọng nói lạ đặc khẩu âm của người Đông Bắc: “Có phải nhà của Cố Nam không?”

Mặc dù không đủ tỉnh táo nhưng Cố Nam vẫn biết Duyệt Tâm đưa anh về nhà.

Anh nhờ nhân viên phục vụ ở quán rượu gọi điện để xem Duyệt Tâm có còn quan tâm đến anh không.

Anh rất say, bước đi xiêu vẹo, Duyệt Tâm dìu anh, anh liền dựa đầu lên vai cô, chỉ có lúc này anh mới có thể gần cô. Cố Nam cảm thấy xấu hổ vì việc mình làm.

Duyệt Tâm không trách anh, thậm chí cô không nói gì, cô chỉ giúp anh nằm lên giường, lấy khăn nóng đắp lên trán anh. Cô nhìn anh hồi lâu rồi lặng lẽ chảy nước mắt.

Cố Nam cũng biết điều này nhưng anh không dám ngồi dậy, thậm chí anh không dám mở mắt nhìn cô, anh chỉ giả vờ nó mơ: “Nước...”

Duyệt Tâm đi rót nước cho anh.

Cố Nam thấy khóe mắt mình hơi ướt, anh cảm thấy mình có lỗi với Duyệt Tâm.

Cố Nam mời mãi Vệ Đông mới đến nhà anh.

Cố Nam nói họ đang chiến tranh lạnh, không khí trong nhà không vui, muốn Vệ Đông giúp anh điều chỉnh.

Mấy ngày nay Duyệt Tâm không đi làm, thư ký Vu nói tổng giám đốc Viên đã bàn giao công việc để cô có thêm thời gian nghỉ ngơi.

Trước đây, Cố Nam ăn xong bữa cơm tối mới về. Không biết vì sao hôm nay anh về sớm, thấy Duyệt Tâm nằm trên giường liền hỏi: “Em ăn gì chưa?”

Duyệt Tâm không nói gì.p>

Cố Nam nói: “Để anh nấu cháo cho em.”

Trong lòng Duyệt Tâm cảm thấy chua xót, cô lắc đầu tỏ vẻ không cần.

Cố Nam không nghe lời cô, bước vào trong bếp.

Lúc Vệ Đông đến, Duyệt Tâm vẫn nằm trên giường, Cố Nam đang bận rộn trong bếp.

Cố Nam ra mở cửa, anh ra hiệu bằng tay cho Vệ Đông có ý trách vì sao bây giờ anh mới đến.

Vệ Đông bấu môi, khẽ nói: “Tắc đường.”

Duyệt Tâm nằm trên giường, nghĩ băng quơ, không hiểu vì sao có lúc Cố Nam dịu dàng, có lúc anh lại hách dịch, nhưng dù sao bây giờ cô cũng không để ý nữa.

Cô mãi nghĩ về những chuyện của mình, không nghe thấy tiếng Vệ Đông cho tới khi anh bước vào cười với cô: “Ồ, Duyệt Tâm, lâu rồi không gặp.”

Cô giật mình. Duyệt Tâm biết Vệ Đông, lúc Duyệt Tâm kết hôn với Cố Nam, anh làm phù rể.

Lúc đó, anh vẫn còn trêu cô: “Không được có tình ý với phù rể.” Hồi ấy, cô vẫn kiên định sẽ đi cùng Cố Nam đến hết cuộc đời.

Nhưng, đời người có quá nhiều thay đổi, cuộc đời quá dài, liệu ai có thể bảo đảm mình sẽ đi tiếp mà không quay đầu lại.

Nhà có khách nên Duyệt Tâm đành ra phòng khách ngồi.

Trước mặt Duyệt Tâm, Vệ Đông trêu Cố Nam: “Cậu thay đổi thật rồi, bỗng nhiên lại biết nấu ăn?” rồi không quên chúc mừng Duyệt Tâm: “Đều nhờ Duyệt Tâm dạy chồng giỏi.”

Duyệt Tâm mỉm cười không nói gì.

Cố Nam ra hiệu bằng ấy mắt cho Vệ Đông rồi nói: “Hôm nay ở lại ăn cơm với hai vợ chồng mình nhé.”

Vệ Đông tỏ vẻ đồng ý rồi nói: “Ăn gì?”

Cố Nam chỉ nấu một ít cháo, đương nhiên không đủ ăn rồi nên hỏi Duyệt Tâm: “Đồ ăn ở nhà hàng Đậu Hoa Trang ở đường Tây cũng ngon phải không, hay là chúng ta đến đó ăn?”

Duyệt Tâm bình tĩnh nói: “Anh đưa Vệ Đông đi ăn, em hơi mệt nên không muốn đi.” Nói xong, cô gật đầu xin lỗi Vệ Đông rồi bước về phòng ngủ.

Cố Nam không biết phải làm gì, nhún vai với Vệ Đông: “Thấy chưa? Chẳng có cách nào.”

Cố Nam đưa Vệ Đông ra ngoài kiếm tạm một chỗ ăn tối.

Vệ Đông nói: “Cố Nam, Duyệt Tâm nhà cậu rất lạ, chắc chắn cậu đã làm việc gì đó có lỗi với cô ấy!”

Cố Nam nghĩ ngợi một lát, thấy mình không làm gì, lúc nào anh cũng nghĩ đến Duyệt Tâm. Nếu sai thì chỉ có lần anh đánh cô. Nhưng anh không cố ý và cũng đã xin lỗi rồi. Đương nhiên có nhiều chuyện Cố Nam không tiện kể cho Vệ Đông nghe.

Anh buồn bã uống bia, nghe Vệ Đông kể chuyện vợ cậu ta.

Đến khi ăn xong, Cố Nam mới tổng kết chính sách Vệ Đông áp dụng với vợ là mềm mỏng, đánh không được đánh lại, chửi không được chửi lại, bị đá cũng phải vỗ tay...

Cố Nam hỏi: “Vợ của cậu lợi hại như vậy thật sao?”

Vệ Đông đặt đĩa xuống bàn: “Cậu từng này tuổi rồi mà không biết, có người phụ nữ nào không lợi hại? Mục tiêu phấn đấu của họ là: Quản lý tốt túi và thắt lưng của chồng. Ở ngoài họ làm bộ trưởng ngoại trưởng, về nhà họ làm thủ tướng, đối xử với bố mẹ chồng theo chủ nghĩa đế quốc Nhật, động một tý là lời hai chữ ly hôn ra dọa cậu, cậu không biết...Duyệt Tâm nhà cậu rõ ràng là hiếm có trên đời!”

Nhìn thấy Vệ Đông nổi giận như thế, Cố Nam mới cảm thấy mình đang được hưởng phúc mà không biết. Thậm chí anh còn không nghĩ đến việc Duyệt Tâm đã âm thầm làm bao nhiêu điều cho anh sau lưng anh.

Lúc Cố Nam đi ăn về đã nửa đêm, anh cố tình nằm trên ghế sofa ngoài phòng khách, hy vọng lúc đêm Duyệt Tâm không ngủ được sẽ đi ra khỏi phòng ngủ và nhìn thấy anh.

Nếu cô nhìn thấy anh, chắc chắn cô sẽ mang chăn đắp cho anh hoặc đánh thức anh rồi bảo anh vào phòng ngủ nằm.

Chỉ cần cô bước lại gần, anh sẽ ôm chặt lấy cô, cho dù thế nào anh cũng sẽ nói với cô, trước đây anh làm sai nhiều điều, hy vọng cô tha thứ cho anh, hy vọng hai người có thể bắt đầu lại từ đầu.

Nhưng tối hôm đó Duyệt Tâm không ra khỏi phòng ngủ, cô không nhìn thấy Cố Nam đang nằm trên ghế sofa, cô càng không biết rằng để đợi cô ra, cả đêm anh không chợp mắt.

Duyệt Tâm nghỉ ngơi một thời gian rồi bắt đầu đi làm.

Tranh thủ lúc Duyệt Tâm đến phòng tài vụ. Hàn Hiên nói với mọi người trong phòng: “Đừng ai nhắc đến chuyện trẻ con trước mặt Duyệt Tâm khiến chị ấy đau lòng.”

Mọi người đều hiểu, cố gắng tìm những chủ đề khác để trêu cho Duyệt Tâm vui.

Vì thế, ở công ty tâm trạng của Duyệt Tâm khá tốt.p>

Chỉ có lúc về nhà, cô không muốn đối mặt với Cố Nam.

Cố Nam cũng bắt đầu thận trọng trước mặt Duyệt Tâm giống như đang đi trên một lớp băng mỏng.

Lúc đi làm, anh gọi điện cho cô, cô không nghe hoặc nếu nghe cô cũng chỉ nói ngắn gọn vài câu, nói mình bận, nếu không có chuyện gì thì tắt máy. Ở nhà cô cũng tránh xa anh, thường đóng cửa nhốt mình trong phòng.

Thứ bảy con Cố Nam đầy tháng, tổ chức một bữa tiệc ở nhà hàng Vương Phủ.

Cố Nam nghĩ đây là một cơ hội tốt để giảng hòa với Duyệt Tâm, trước mặt mọi người cô không thể lạnh lùng với anh nên anh nói với cô: “Thứ bảy này nhà mình tổ chức tiệc cho con trai chị gái đầy tháng tuổi, em sắp xếp thời gian đừng bận việc gì nhé.”

Duyệt Tâm đang thu dọn quần áo cũ, nghe thấy Cố Nam nói thế liền dừng lại, cúi đầu chậm rãi nói: “Thứ bảy em bận, anh đi một mình đi.”

Anh tự cười mình: “Hà Duyệt Tâm, em không thể giữ thể diện cho anh thì cũng giữ thể diện cho chị gái anh chứ.”

Thái độ của Duyệt Tâm rất bình tĩnh: “Em không phải không giữ thể diện cho ai, em bận việc thật.”

Một người cố chấp và trẻ con như Cố Nam nghĩ Duyệt Tâm cố tình làm như vậy, anh không hỏi cô rốt cuộc là cô bận chuyện gì.

Sáng thứ bảy, mẹ Cố Nam gọi điện: “Cố Nam, con mau đón bố mẹ đến chỗ chị gái con sớm.”

Thấy mẹ không nhắc đến Duyệt Tâm, Cố Nam không vui nói: “Hôm nay Duyệt Tâm nói có việc bận, có lẽ không đi cùng được.” Anh hy vọng mẹ sẽ đích thân nói chuyện với Duyệt Tâm để cô thay đổi quyết định.

Bà hiềm khi đồng tình với Duyệt Tâm: “Không đi thì không đi, trời lạnh, nó không nên ra khỏi cửa.”

Cố Nam ngạc nhiên, sao mẹ không chịu hiểu ý của anh?

Nghe điện thoại xong, Cố Nam nhìn Duyệt Tâm, cô đang sắp xếp đồ chuẩn bị ra ngoài.

Hôm nay Duyệt Tâm trang điểm rất xinh đẹp, cô đánh phấn hồng, làm bóng mắt, và thoa một lớp son môi hồng.

Đã lâu rồi cô không trang điểm, có lẽ cô sắp đến một nơi khá quan trọng.

Lòng Cố Nam đả động, anh ngưỡng mộ người mà Duyệt Tâm sắp gặp.

Lúc Duyệt Tâm ra khỏi nhà, Cố Nam không nói gì.

Anh có thể đưa cô đi để cô không phải đi xe buýt, dù sao buổi sáng anh cũng không vội. Nhưng anh giận dỗi nghĩ, cô trang điểm đẹp như thế, nếu đi gặp một người đàn ông khác, vì sao anh phải giả vờ độ lượng để đưa cô đi

Đúng là Duyệt Tâm đi gặp một người đàn ông nhưng không hề như Cố Nam tưởng tượng.

Cô sắp xếp thời gian để em trai Duyệt Thanh đến Bắc Kinh chữa bệnh, cô đã gọi điện hẹn thời gian với cậu. Thật ra, Duyệt Thanh đã nên đi kiểm tra lại từ lâu, nhưng vì cô bị sảy thai nên mới lùi thời gian lại.

Bến xe có rất nhiều người, Duyệt Tâm không tìm thấy em trai, lòng nóng như lửa đốt.

Cô đi rất nhiều vòng mới thấy Duyệt Thanh đang ngồi xe lăn, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Duyệt Thanh cười chỉ người cảnh sát phía sau: “Họ giúp em xuống xe và cùng em đợi chị đến.”

Duyệt Tâm cảm kích nhìn người lạ mặt, mắt long lanh nước.

Duyệt Thanh vội vàng lấy khăn giấy đưa cho Duyệt Tâm: “Chị sao chị lại khóc?” Cậu nhìn quanh rồi hỏi: “Sao anh rể không đến?”

Duyệt Tâm lau nước mắt, vừa đẩy xe cho Duyệt Thanh vừa hàm hồ nói: “Anh ấy có việc bận nên không đến được.”

Duyệt Thanh ngoan ngoãn “vâng” một tiếng rồi nói: “Chị đang mang bầu, đừng đẩy cho em không mệt, em có thể tự đi được.”

Một lần nữa nước mắt Duyệt Tâm lại rơi xuống, cô không kể cho bố mẹ và Duyệt Thanh nghe chuyện cô bị sảy thai vì sợ họ buồn.

Cô cố gắng để nước mắt chảy vào trong, bật cười, tiếp tục đẩy xe lăn tiến về phía trước: “Không sao, chị rất khỏe.”

Ở bệnh viện cũng đông người không kém ở bến xe, ồn ào chật chội.

Bất giác Duyệt Tâm cảm thấy mắt mình tối sầm lại, từng cơn lạnh khiến cô run rẩy. Cô lo mình bị cảm nên gọi điện thoại cho Vĩ Vĩ: “Mình dẫn em trai đến bệnh viện Đệ Tam khám bệnh, bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, Vĩ Vĩ, cậu đến giúp mình một lát.”

Rất trùng hợp, Vĩ Vĩ đang ở bên cạnh Viên Nhược Hồng.

Viên Nhược Hồng không chịu được Tô San diễn một vở kịch với Vĩ Vĩ khiến Tô San tức giận bỏ đi.

Lúc Vĩ Vĩ nhận được điện thoại của Duyệt Tâm, hai người đang uống cà phê với nhau, Vĩ Vĩ rất lo lắng, không nói với Viên Nhược Hồng có chuyện gì xảy ra đã đi ngay.

Viên Nhược Hồng nghe thấy giọng của Duyệt Tâm, không yên tâm nên đề nghị đưa Vĩ Vĩ đi.

Trên đường, Vĩ Vĩ nói Duyệt Tâm thấy không khỏe, nhờ cô đến giúp.

Viên Nhược Hồng đến bệnh viện, tìm được Duyệt Tâm, cô đang ngồi trên ghế dài ngoài hành lang, bên cạnh còn có một cậu bé nét mặt thanh tú, không ngừng hỏi: “Chị, chị sao thế?”

Duyệt Thanh biết Vĩ Vĩ, nhìn thấy cô từ xa liền gọi to: “Chị Vĩ Vĩ, bọn em ở đây.”

Vĩ Vĩ đỡ dành Duyệt Thanh rồi hỏi: “Đã lấy số thứ tự chưa? Xếp hàng nào?”

“Hàng sau, sắp tới rồi.” Duyệt Thanh không yên tâm với sức khỏe của Duyệt Tâm nên không muốn đi xếp hàng.

Ngón tay lạnh lạnh của Viên Nhược Hồng chạm lên trán Duyệt Tâm, hỏi cô: “Nhiễm lạnh phải không? Trán nóng quá, cô không biết sao?”

Thấy Viên Nhược Hồng nói thế, Duyệt Thanh mới hiểu vì sao chị mình lại trang điểm, hóa ra là vì muốn che giấu những vết đỏ bất thường trên mặt.

Vĩ Vĩ đẩy Duyệt Thanh đi xếp hàng ở cửa phòng khám, để Viên Nhược Hồng đưa Duyệt Tâm đi khám.

Anh dìu cô, vừa đi vừa cẩn thận hỏi: “Buổi sáng cô có ăn không? Thấy khó chịu từ lúc nào? Đã uống thuốc chưa?”

Duyệt Tâm cảm thấy mình mất dần ý thức, dường như cô nhìn thấy khuôn mặt Viên Nhược Hồng biến thành Cố Nam, nhưng giọng nói không hề thay đổi, vẫn trầm ấm và quyến rũ như thế.

Cổ họng cô khô khốc, muốn nói nhưng không cất lên được thành tiếng.

Cô mệt, từ từ nhắm mắt lại rồi dựa vào lòng anh, cô không muốn xác định rốt cuộc người ở bên cạnh mình là ai.

Hai người có gì không giống nhau? Cô chỉ cần một bờ vai vững chắc để dựa vào.

Duyệt Tâm bị cảm lạnh, sau khi tiêm, cơn sốt lui dần.

Cô ngồi trên ghế ngoài hành lang, nhìn Viên Nhược Hồng đang ngồi bên cạnh. Hóa ra vừa rồi anh luôn ở bên cô. Cô nở một nụ cười yếu ớt với Viên Nhược Hồng rồi đợi Vĩ Vĩ đưa Duyệt Thanh ra.

Viên Nhược Hồng yên lặng ngồi bên cô, anh cảm thấy rất bình yên. Điều anh muốn chỉ là được ở bên cạnh cô, có thể nhìn thấy cô cười, có thể nhìn thấy cô khỏe mạnh vui vẻ là anh mãn nguyện.

Tay anh khẽ chạm vào cô, muốn truyền hơi ấm từ lòng bàn tay mình cho cô nhưng Duyệt Tâm khẽ tránh đi.

Trong giây lát, ánh mắt cô để lộ tâm trạng phức tạp, nhưng sau đó lại trở về trong suốt và sâu thẳm như nước.

Viên Nhược Hồng hiểu sự từ chối của cô, nhưng anh cũng càng hiểu rõ tình cảm của mình hơn.

Lúc Vĩ Vĩ đưa Duyệt Thanh bước ra khỏi phòng khám, nét mặt hai người rất phấn khích.

Duyệt Thanh nói: “Chị, bác sĩ nói chân của em tốt hơn lần trước nhiều, lần sau là có thể cử động được.”

Có lẽ vì vui mừng quá nên Duyệt Tâm lao đến xe lăn của Duyệt Thanh, ôm lấy cậu bật khóc, cô không ngừng nói: “Tốt quá, tốt quá...”

Cơn sốt của cô vừa lui, Viên Nhược Hồng lo tâm trạng của cô quá kích động sẽ không tốt nên kéo cô lại rồi nói: “Chuyện vui như vậy, đừng khóc nữa.”

Ra khỏi bệnh viện, Duyệt Thanh muốn đi chuyển tàu buổi chiều để về nhà.

Vĩ Vĩ nhất định không chịu: “Em vừa đến, vẫn chưa có thời gian chơi với chị, không được.”

Duyệt Thanh nhìn Duyệt Tâm rồi nói: “Chị, mẹ nói, sau khi em khám xong lấy thuốc là phải về ngay, không làm phiền đến chị và anh rể.”

Vĩ Vĩ gõ lên trán Duyệt Thanh: “Nói gì thế? Ai làm phiền ai? Em đến chỗ chị ở, để họ đến làm phiền em.”

Duyệt Tâm nhìn em trai, càng lúc càng vui mừng: “Không sao, em ở lại hai hôm, về chị sẽ gọi ẹ nói hộ em.”

Hôm đó Duyệt Thanh không về nhà, cậu đến nhà Vĩ Vĩ ở theo yêu cầu khẩn thiết của cô, Viên Nhược Hồng đích thân đưa cậu về.

Trên đường, Viên Nhược Hồng nói chuyện với Duyệt Thanh, anh nói đến chủ đề phần cứng, phần mềm máy tính, Duyệt Thanh nói với vẻ rất hiểu biết khiến Viên Nhược Hồng vô cùng ngạc nhiên. Hai người nói chuyện rất hợp nhau khiến Vĩ Vĩ không thể nói xen vào, cuối cùng cô quyết định ngồi ghé sau cùng Duyệt Tâm nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lúc Duyệt Thanh đã ngủ rồi, Duyệt Tâm bước ra khỏi nhà Vĩ Vĩ, Viên Nhược Hồng vội đi theo cô, hai người sánh vai đi cùng nhau.

Duyệt Tâm nghĩ, nếu hôm nay không có anh giúp đỡ, cô không biết sẽ hoảng hốt như thế nào, cô trịnh trọng nói lời cảm ơn anh.

Viên Nhược Hồng lắc đầu: “Duyệt Tâm, đừng khách sáo với tôi như thế, được không? Dường như cô coi tôi là người xa lạ vậy.”

Duyệt Tâm không biết nên trả lời anh như thế nào, đối với cô anh đã trở thành người xa lạ từ lâu. Chỉ vì gần đây, anh dần dần trở nên thân thiết nên khiến cô cảm thấy vô cùng cảm kích.

Viên Nhược Hồng đưa cho cô vài hộp thuốc hạ sốt: “Cầm lấy, buổi tối uống thêm một lần nữa, nhớ uống nhiều nước và chăm sóc tốt cho bản thân.”

Còn có thể nói gì nữa? Cô chỉ có thể gật đầu.

15. Chương 25-26

3

“Cố Nam, em đã từng yêu anh, chưa bao giờ làm điều gì có lỗi với anh...”

Cố Nam đi dự bữa tiệc đầy tháng con chị gái, nhìn thấy đứa bé bụ bẫm, mặc dù anh rất vui mừng nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái. Lẽ ra đứa con của anh và Duyệt Tâm cũng sẽ đáng yêu như thế này, chỉ vì không may mà làm mất.

Bà Cố ôm cháu ngoại không muốn rời tay, liên miêng gọi cháu.

Ăn xong, bà nói với Cố Nam: “Đều tại vợ con không ra gì, có bầu rồi còn không giữ được...”

Cố Nam ngắt lời bà: “Không thể trách Duyệt Tâm được.”

Bà nhìn vẻ ảo não của con trai, hỏi: “Sao thế? Lại cãi nhau à?”

Bà nghe xong lo lắng: “Sao thế được? Dựa vào đâu mà bắt con ngủ ở phòng khách? Dù sao đó cũng là nhà con, nó là gì?”

Cố Nam không quên bảo vệ Duyệt Tâm: “Mẹ, mẹ đừng nói Duyệt Tâm như thế, đó cũng là nhà cô ấy.”

Bà hừ một tiếng rồi đề nghị với con trai: “Hay là mẹ đến đó ở hai ngày, nó sẽ không thể giận đối con nữa.” Cố Nam nghe thấy cách này hay, mẹ đến ở, không phải là anh có cơ hội vào phòng ngủ ngủ sao?

Anh không nghĩ đến hậu quả nên đồng ý.

Mẹ chồng không mời mà tự nhiên đến khiến Duyệt Tâm cảm thấy rất lạ, cô vội vàng thu dọn quần áo bẩn Cố Nam vứt trên ghế sofa.

Mẹ chồng thấy Duyệt Tâm bận rộn liền nói: “Mấy hôm nay sửa nhà, ảm ỉ quá nên mẹ chuyển đến chỗ các con ở vài ngày.”

Duyệt Tâm còn có thể nói gì hơn, muốn ở thì ở. Cô mang đồ của Cố Nam chuyển vào phòng ngủ, thay ẹ chồng chăn mới.

Mẹ chồng hiềm khi hài lòng như thế, bà nói: “Duyệt Tâm, con đừng động tay vào, mẹ tự làm là được.”

Cố Nam ở bên cạnh Duyệt Tâm, trong lòng đang nghĩ cuối cùng buổi tối cũng có thể ngủ cùng cô. Không khí lạnh nhạt giữa hai người sẽ biến mất, anh có thể cùng cô sống vui vẻ như trước đây.

Đợi đến hơn chín giờ, mẹ anh xem ti vi một lát rồi giả vờ ngáp: “Mẹ đi ngủ trước, các con cũng ngủ sớm đi.”

Cố Nam vội vàng kéo Duyệt Tâm về phòng.

Nhưng Duyệt Tâm không định đi ngủ, cô thay quần áo rồi nói: “Duyệt Thanh đang ở chỗ Vĩ Vĩ, một lát nữa em cũng tới đó.”

Cố Nam không hiểu, anh vẫn nghĩ âm mưu của mình sẽ thành công, nhưng bây giờ bỗng nhiên trở nên công cốc. Anh hơi hụt hẫng nhưng vẫn hỏi: “Có cần anh đưa đi không?”

“Không cần. Anh nghỉ sớm đi.” Cô cầm áo khoác bước ra khỏi cửa, không nói một lời tạm biệt.

Sáng hôm sau, mẹ Cố Nam nhìn thấy anh từ trong phòng ngủ bước ra liền hỏi: “Sao rồi, tốt đẹp chưa?”

Cố Nam lắc đầu: “Tối qua Duyệt Tâm ra ngoài.”

Bà lo lắng: “Tối muộn còn đi đâu?”

Cố Nam thở dài nói: “Mẹ, hay là mẹ về nhà ở, chuyện giữa con và Duyệt Tâm, chúng con sẽ tự giải quyết.”

Bà trợn mắt nhìn con trai: “Con có thắng được nó không? Đừng quên, gừng càng già càng cay.”

Tối hôm sau, bà gợi ý cho Cố Nam: “Vợ con không về, con đi đón ẹ!”

Cố Nam tìm đến nhà Thẩm Vĩ Vĩ, cửa không khóa, anh bước vào, nhìn thấy Duyệt Thanh đang ngồi trên xe lăn.

Duyệt Thanh trông thấy Cố Nam, mặc dù là anh rể nhưng cậu chỉ gặp Cố Nam vài lần, cậu hơi ngạc nhiên nhìn anh: “Chị em ra ngoài mua thức ăn, chị Vĩ Vĩ muốn ăn thịt dê cuộn.”

“Duyệt Thanh, ai đấy?” Viên Nhược Hồng đang xào nấu trong bếp, nghe thấy tiếng nói thò đầu ra hỏi.

Sở dĩ Duyệt Tâm đồng ý mời Viên Nhược Hồng đến là vì Duyệt Thanh thích anh.

Duyệt Thanh nói cậu thấy anh Viên rất hòa nhã, hài hước, phong độ, quan trọng nhất là có thể nói chuyện với cậu. Từ nhỏ đến lớn Duyệt Thanh quá cô đơn, cậu không thể đi học và kết bạn như những đứa trẻ bình thường, vì thế, cậu coi Viên Nhược Hồng như một người bạn.

Duyệt Tâm hiểu tâm trạng của em trai nên khi Vĩ Vĩ đề nghị mời Viên Nhược Hồng đến ăn, cô không phản đối.

“Anh rể em.” Duyệt Thanh còn cảm thấy gần gũi với Viên Nhược Hồng hơn Cố Nam.

Nếu ở nơi khác, nhìn thấy Viên Nhược Hồng mặc vest xào rau trong bếp, Cố Nam sẽ cảm thấy rất thú vị. Nhưng gặp anh ở đây, Cố Nam lại cảm thấy khó chịu, anh chau mày hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

Không đợi Viên Nhược Hồng lên tiếng, Duyệt Thanh đã tranh lời nói: “Anh Viên đến tặng sách cho em, anh rể xem, đều là về máy tính...”

Không đợi Duyệt Thanh nói hết, Cố Nam giật lấy số sách đó vứt tung tóe khắp nền nhà.

Duyệt Tâm đang xách rất nhiều đồ ăn bước vào nhà, cô nhìn thấy sách rải khắp nền, Viên Nhược Hồng đang nắm chặt tay lại, thái độ sợ hãi của Duyệt Thanh khiến cô run rẩy: “Cố Nam, sao anh lại đến đây?”

“Anh không đến, không phải là bỏ lỡ màn kịch hay sao?” Cố Nam cười lạnh lùng.

Chiếc túi trong tay Duyệt Tâm rơi xuống đất, rau từ bên trong rơi ra, cô cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

“Đi, về nhà.” Cố Nam lôi Duyệt Tâm ra ngoài.

“Đứng lại!” Viên Nhược Hồng đứng chặn trước mặt anh, “Anh không thể đối xử với Duyệt Tâm như thế.”

“Duyệt Tâm?” Mắt Cố Nam đỏ vằn lên nhìn Viên Nhược Hồng, đầy nghiến: “Anh được phép gọi cô ấy là Duyệt Tâm sao? Anh là gì?”

Thấy Cố Nam đối xử với Duyệt Tâm như thế, Duyệt Thanh lo lắng muốn đứng dậy bảo vệ chị: “Anh buông chị em ra.” Cậu không đứng vững được, ngã xuống đất, cánh tay chảy máu.

Duyệt Tâm không thể nhìn thấy Duyệt Thanh chịu áp lực như thế, cô nhìn Viên Nhược Hồng như cầu xin: “Giúp tôi chăm sóc Duyệt Thanh.” Sau đó, cô gạt tay Cố Nam, không biết lấy sức mạnh từ đâu, cô kéo anh đi: “Cố Nam, chúng ta đi.”

Trên đường, Cố Nam kéo vạt áo Duyệt Tâm không chịu buông tay, về đến nhà, anh đẩy Duyệt Tâm vào trong phòng ngủ rồi khóa trái cửa lại.

Duyệt Tâm lo lắng không yên: “Cố Nam, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Cố Nam dường như đang phát điên, anh cởi quần áo Duyệt Tâm: “Làm gì? Làm em!”

Anh hoàn toàn mất đi lý trí, giống như bị thứ gì đó che mờ hai mắt: “Chẳng trách không ngủ ở nhà, hóa ra là đi gặp người đàn ông khác!”

Lời anh nói càng lúc càng khó nghe, Duyệt Tâm ngạc nhiên đến thần thờ, cô không ngờ có một ngày Cố Nam có thể nhục mạ và giày vò cô như thế.

Cô nằm trên giường bất động, không suy nghĩ được điều gì, để mặc cho Cố Nam thỏa mãn dục vọng cầm thú của mình.

Đau đớn đến mức độ nào đó, cô đã không còn nước mắt nữa.

Cô cắn môi, bỗng nhiên nhớ đến ánh mắt sợ hãi của Duyệt Thanh.

Sau khi được giải tỏa, Cố Nam bình tĩnh lại, anh nằm trên người Duyệt Tâm thở dốc, nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Duyệt Tâm, trong lòng anh cảm thấy hơi sợ hãi.

Anh xoa những vết bầm tím trên người cô, thành khẩn xin lỗi: “Duyệt Tâm, anh xin lỗi.”

Duyệt Tâm không thêm để tâm đến lời xin lỗi của anh, cô gạt tay anh ra: “Cố Nam, anh là đồ cầm thú!” Đây là câu chữ tục nhất mà cô có thể nghĩ ra.

Cố Nam không chịu nhẫn nhịn: “Hà Duyệt Tâm, em đừng quên, kẻ cầm thú này là do em chọn.”

Những lời này khiến lòng Duyệt Tâm cảm thấy đau đớn. Hồi đó, cô nghĩ Cố Nam là người có tính cách đơn giản, lương thiện, anh chăm sóc cô một cách vô điều kiện, giúp đỡ cô, anh vui vẻ, hướng ngoại, sáng sủa, là một người đàn ông tốt, có thể tin tưởng cả đời. Vì thế, lúc anh cầu hôn cô, cô đồng ý không hề do dự.

Hồi đó...

Bây giờ, Duyệt Tâm cảm thấy hối hận!

“Phải, em chọn.” Duyệt Tâm cười khổ sở, “Vì thế, anh không nhận ra, bây giờ em chỉ hận em thôi sao?”

Duyệt Tâm nói cô hận mình khiến Cố Nam cảm thấy buồn hơn cả cô hận anh.

Duyệt Tâm mặc quần áo, cảm thấy mình chỉ là một thứ đồ chơi, cô tự nói với mình: “Em đã từng thích Viên Nhược Hồng, vậy thì sao? Ai nói một cô gái nghèo không thể thích quyền lực của một người giàu có? Nhưng sau đó em nhận ra, em không thích anh ấy nữa...Cho dù bây giờ gặp lại anh ấy, em cũng không bao giờ phản bội lời thề của mình. Vì sao anh luôn không bỏ qua cho anh ấy? Cố Nam, em đã từng yêu anh, chưa bao giờ làm điều gì có lỗi với anh...”

Cô nói rất khẽ, dường như chỉ để một mình cô nghe.

Cô nói đã từng yêu, không phải là đang yêu.

Cố Nam bị suy sụp hoàn toàn, anh ngã xuống đất, không biết điều gì đang chờ đợi anh.

Đau thương hơn cả chết.

Cả buổi tối, Duyệt Tâm không nói gì nữa, cô cũng không bộc lộ bất kỳ thái độ nào.

Cô thu mình ở đầu giường, mắt mở to trống rỗng, dường như không nhìn vào bất kỳ vật gì. Cô rất mệt mỏi nhưng không sao ngủ được.

p>

Cô nhớ lại những cơn ác mộng đã qua, ác quỷ cướp lấy đứa con của cô, xuyên dao lạnh lẽo vào trái tim cô, cô cảm thấy mình đã chết, giờ chỉ còn thân xác mà thôi.

Nhìn thấy Duyệt Tâm như vậy, trong lòng Cố Nam bị một cảm giác vô cùng sợ hãi xâm chiếm.

Anh muốn gọi cô để cô nhìn anh, nhưng cho dù anh nói như thế nào cũng không có tác dụng.

Cố Nam không biết phải làm gì, anh chỉ có thể tự thôi miên mình: “Đừng nghĩ nhiều quá, có lẽ ngày mai Duyệt Tâm sẽ ổn.”

Duyệt Tâm không sao, sáng sớm Cố Nam đã thấy Duyệt Tâm ngồi trước máy tính, anh lại gần muốn biết Duyệt Tâm đang đọc gì.

Trải qua nhiều cuộc cãi vã, Cố Nam không lạ với chuyện ly hôn. Nhưng khi anh thấy dòng chữ “Đơn xin ly hôn”, anh đứng bất động, dường như có một thứ gì đó lạnh lẽo chạy khắp cơ thể khiến anh lạnh cả xương.

“Không được!” Anh cướp chuột, tắt tất cả các trang web.

Duyệt Tâm đau đớn nhìn anh: “Cố Nam, anh lý trí hơn một chút được không? Dù sao tàn cục cũng cần được thu dọn.”

Nếu đây là cách duy nhất để Duyệt Tâm thu dọn tàn cục thì anh tình nguyện ở trong tình trạng như thế này suốt cuộc đời. Anh không muốn ly hôn, anh không muốn. Anh đã không giữ bình tĩnh được nữa, không biết làm thế nào để đối mặt với quyết định của Duyệt Tâm.

Cố Nam xách cặp bước ra ngoài: “Duyệt Tâm, bây giờ chúng ta không nói chuyện này nữa, được không? Anh sắp muộn giờ làm rồi.”

Duyệt Tâm nhìn đồng hồ, mới sáu giờ, dù đi bộ đến công ty cũng không muộn. Nhưng Cố Nam đã không còn tìm được lý do nào khác để từ chối.

Buổi sáng sáu giờ, anh bước ra ngoài đường, vắng vẻ, lạnh lẽo, trong lòng cảm thấy bất lực và hoảng loạn.

4

Ly hôn, hai người đi theo hai hướng ngược nhau, không biết kết cục này là may mắn hay bất hạnh?

Duyệt Tâm in đơn ly hôn, ký tên mình rồi đặt ở đầu giường, sau đó cô thu dọn vài bộ quần áo thường mặc và chuyển đến nhà Vĩ Vĩ.

Cô tự chế giễu mình: “Cậu nói đúng, lúc mình cãi nhau với Cố Nam, có thêm một nơi để đến.”

“Không chỉ đơn giản là cãi nhau đúng không?” Vĩ Vĩ cảm nhận được điều gì đó, cô rất nhạy cảm khi nhìn thấy vết bầm tím trên cổ Duyệt Tâm.

Duyệt Thanh nhìn chị, cảm thấy đau lòng, giận rằng mình không đủ sức mạnh để có thể bảo vệ cô, cậu dò hỏi: “Anh ấy đánh chị à?”

Duyệt Tâm lắc đầu để em trai yên tâm, “Cố Nam thà tự đánh anh ấy chứ không đánh chị.” Nhưng muốn nói dối cũng phải khéo léo, Duyệt Tâm quay mặt đi nghĩ.

Thật sự trong lòng Cố Nam thà làm tổn thương đến bản thân còn hơn tới Duyệt Tâm.

Anh không hiểu vì sao cuối cùng cô vẫn đề nghị ly hôn.

Cố Nam nhìn căn phòng bừa bộn, lạnh lẽo, anh không thể diễn tả bằng lời cảm giác đau lòng của mình. Không có Duyệt Tâm, đây không giống một cái nhà.

Trên tủ ở đầu giường có đặt vài trang giấy, trên đó có ghi tên của Duyệt Tâm.

Cố Nam chạm lên những dòng chữ đó như đang chạm lên da của Duyệt Tâm, nhưng ở đó không hề có hơi ấm.

Anh dụi mắt cay xè, tìm bật lửa khắp nơi, anh muốn thiêu hủy tất cả mọi bằng chứng về chuyện Duyệt Tâm sắp rời xa anh.

Bình hoa trên đầu giường bị anh không cẩn thận làm rơi xuống nền vỡ tan.

Đây là bình hoa Duyệt Tâm thích nhất, Cố Nam sợ cô không vui, vội vàng nhặt từng mảnh vỡ rồi tìm keo nước, anh muốn dán lại bình hoa như cũ.

Nhưng anh tốn rất nhiều sức lực cũng không thể gắn lại.

Anh nằm trên nền nhà, bật khóc. Anh sợ mình và Duyệt Tâm cũng sẽ giống như bình hoa này, một khi vỡ vụn sẽ không thể lành lại như ban đầu.

Duyệt Tâm!

Nghĩ đến Duyệt Tâm, Cố Nam vội vàng gọi điện thoại cho cô nhưng không ai nghe máy.

Hôm nay cô không về nhà sao? Hay là sau này cũng không quay lại nữa? Cố Nam không dám nghĩ tiếp.

Anh đứng dậy, thay một bộ đồ sạch và lịch sự nhất, đến thẳng nhà Thẩm Vĩ Vĩ. Anh biết đây là nơi duy nhất Duyệt Tâm có thể trốn anh.

Cửa khóa, anh dùng tay đập lên tấm sắt, nôn nóng gọi: “Duyệt Tâm, anh biết em ở đó, mở cửa.”

Không có ai ra mở cửa, hàng xóm bên cạnh nghe thấy tiếng gọi lớ đầu ra, chửi anh bị bệnh thần kinh.

Cố Nam không để ý đến việc người khác nghĩ gì, anh chỉ hy vọng Duyệt Tâm sẽ ra. Anh muốn nói chuyện với cô, muốn xin cô đừng ly hôn, anh muốn nói với cô anh luôn luôn yêu cô.

Duyệt Tâm không ra ngoài, cô nói với Cố Nam qua tấm cửa lớn: “Cố Nam, anh về đi, em cần yên tĩnh.”

Cố Nam không làm âm ỉ lên nữa, Duyệt Tâm muốn yên tĩnh anh sẽ để cô được yên tĩnh. Anh đứng ngoài cửa, đau khổ nói: “Anh sẽ đợi em.”

Cuộc hôn nhân với Cố Nam khiến Duyệt Tâm rơi vào trạng thái phiền muộn.

Cô suy nghĩ, không hiểu vì sao cuộc hôn nhân của cô đang tốt đẹp lại trở nên như thế.

Cố Nam yêu cô, điều này cô có thể hiểu. Nhưng anh cũng làm tổn thương cô sâu sắc khiến cô không thể bỏ qua.

Ly hôn, đó là cách duy nhất cô có thể lựa chọn khi không còn cách nào khác.

Cô đã từng yêu Cố Nam, lúc đó, anh mang đến cho cô sự yên bình và một lời thề, giúp cô có khát vọng đổi mới cuộc sống.

Cô đã từng hận Cố Nam vì anh đã hứa đem lại tương lai tốt đẹp cho cô nhưng không thực hiện, anh không để tâm đến cảm xúc của cô, anh thiếu niềm tin vào cô, anh không đủ quan tâm đến cô...

Mặc dù cô chưa bao giờ trách móc anh, nhưng không có nghĩa là cô không bận tâm. Một người chồng như thế khiến cô không thể chịu đựng thêm được nữa.

Nhưng Cố Nam không phải là hoàn toàn là người không tốt. Anh có tình cảm với cô, lúc dịu dàng anh khiến người khác cảm thấy chua xót, anh theo chủ nghĩa đại trượng phu, luôn nói muốn nuôi cô, có lúc anh cũng ấu trĩ trẻ con khiến cô dễ khóc dễ cười...

Đầu óc rối tung, khi làm việc khó tránh khỏi sai sót.

p>

Duyệt Tâm để hai bản thiết kế khác nhau vào chung một túi hồ sơ rồi tìm bản còn lại khắp nơi.

Tay cô cảm thức nhưng vẫn hỏi Hàn Hiên nhìn thấy thước của cô đâu không? Hàn Hiên ngạc nhiên hỏi: “Chị có điều gì đó không thoải mái phải không?”

Duyệt Thanh đã về nhà, lúc đi, cậu mới biết chuyện Duyệt Tâm sảy thai.

Cậu khóc trước mặt chị gái.

Duyệt Tâm dặn đi dặn lại cậu không được nói với bố mẹ.

Duyệt Thanh biết suy nghĩ hơn cô nghĩ: “Đương nhiên, để bố mẹ biết đau lòng càng không hay.”

Lúc đi, Duyệt Thanh cầm tay Duyệt Tâm nói: “Chị, nếu chị không hạnh phúc, hãy ly hôn...Anh Viên rất tốt.”

Duyệt Tâm đập tay lên đầu cậu, giả vờ tức giận: “Em nói gì thế, thằng quỷ nhỏ.”

Duyệt Thanh bĩu môi nói: “Em không còn nhỏ nữa, chuyện gì em cũng hiểu.”

Hôm Duyệt Thanh về, Viên Nhược Hồng đưa cậu ra bến xe. Hai người nói chuyện với nhau suốt dọc đường, lúc chia tay còn lưu luyến không rời.

Duyệt Tâm còn phải giục vài lần: “Đi thôi, tàu sắp chạy rồi.” Viên Nhược Hồng mới bước xuống xe.

Lúc ra khỏi bến xe, Viên Nhược Hồng nói: “Em trai của cô khiến mọi người đều yêu mến.”

Duyệt Tâm rất vui, tươi cười nói lời cảm ơn Viên Nhược Hồng. Mấy ngày nay, anh giúp cô chăm sóc Duyệt Thanh, nói chuyện với cậu, mua sách cho cậu đọc, tốn không ít công sức.

p>

Thời gian này không nhìn thấy Duyệt Tâm cười thoải mái như thế, cô cười tí mắt, đầu hơi nghiêng, tóc cô bay trong gió nhẹ, ánh nắng nhuộm một màu hồng lên khuôn mặt trắng trẻo của cô...

Viên Nhược Hồng bất giác thất thần nhìn cô.

Cố Nam sống trong lo lắng không yên.

Duyệt Tâm nói muốn được yên tĩnh nên anh không dám tùy tiện đến làm phiền cô, nhưng anh lo lắng nếu tiếp tục như thế này anh sẽ mất cô.

Không có Duyệt Tâm ở bên, anh cảm thấy tim mình khuyết đi một góc. Mỗi tối, anh nằm một mình trên chiếc giường lớn không sao ngủ được, mong chờ Duyệt Tâm quay về. Anh ôm gối của Duyệt Tâm, tưởng tượng như cô đang ở bên. Anh nói chuyện rất nhiều với cái gối cho đến khi mệt quá thiếp đi, nhưng chỉ ngủ được một lát anh lại tỉnh.

Hết giờ làm, Duyệt Tâm nhìn thấy Cố Nam đang ở cửa công ty, tâm trạng của cô rất phức tạp.

Một người vốn phong độ như Cố Nam mặc chiếc áo sơ mi nhàu nhĩ, đeo một chiếc cà vạt không phù hợp xuất hiện trước mặt cô, tinh thần anh xuống dốc, mệt mỏi nhưng vẫn cố gắng nở một nụ cười với cô: “Hi, Duyệt Tâm.”

Duyệt Tâm không nở nhìn thấy Cố Nam như vậy, anh không biết cách chăm sóc bản thân, cô rất muốn vuốt nếp nhăn trên áo anh, chỉnh lại cà vạt cho anh, nhưng cuối cùng cô không làm gì, cô nhìn anh, hỏi anh như với một người xa lạ: “Có chuyện gì?”

Cố Nam cắn môi nói: “Đi ăn cơm nhé, chúng ta cùng nói chuyện.”

Duyệt Tâm hiểu sớm muộn cũng phải đối diện với điều này, cô không thể trốn tránh nên đồng ý: “Được”, rồi ngồi lên xe của Cố Nam, cô thấy anh lái xe ra khu ngoại ô.

Duyệt Tâm nhắc anh: “Chỉ là một bữa cơm, nói chuyện một lát, không cần phải đi xa như thế.”

Cố Nam dường như không nghe thấy, chăm chú lái xe.

Duyệt Tâm vẫn nhớ nhà hàng đó, ngày trước hai người đã từng đến đây du xuân. Tường, nền nhà và bàn ghế của nhà hàng được làm bằng trúc khiến cô nhớ đến một câu nói của người xưa, “Thà ăn cơm không có thịt chứ không ở nhà không có trúc.”

Lúc đó, cô đã khen nhà hàng trang trí rất có cá tính. Cố Nam nói: “Nếu em thích, lần sau mình lại đến đây ăn.” Duyệt Tâm đâu dám xa xỉ như thế nên không bao giờ quay lại.

Hôm nay Cố Nam đưa cô đến đây nên cô không thể không nhớ lại chuyện cũ.

Cố Nam gọi những món mà Duyệt Tâm thích ăn. Bình thường Duyệt Tâm gọi món, cô thường gọi các món anh thích.

Duyệt Tâm luôn tiết kiệm nên nói với Cố Nam: “Đủ rồi, ăn không hết thì lãng phí.”

Cô nói như vậy khiến Cố Nam vui trong lòng, có vẻ như cô vẫn còn nghĩ tới anh, lo anh tốn nhiều tiền.

Thức ăn từng món được mang lên, đĩa ăn màu trắng, rất tinh tế.

Duyệt Tâm chỉ nhìn, cô không muốn ăn.

Cố Nam thấy cô không ăn, gấp rất nhiều món vào đĩa của cô: “Không phải em thích ăn đồ ăn ở đây sao? Ăn nhiều một chút.” Anh giống như một đứa trẻ, giả vờ như giữa hai người không hề có chuyện gì xảy ra.

Nhìn thấy Cố Nam như thế, Duyệt Tâm cảm thấy buồn bã. Cô muốn giả vờ bình tĩnh, giả vờ điềm nhiên nhưng cuối cùng không thể cố gắng kiên trì thêm được nữa.

Cô đan mười ngón tay vào nhau, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Cố Nam, về chuyện ly...”

Cố Nam sững người, suýt chút nữa cắn vào đầu lưỡi, anh vội vàng cúi đầu, vừa ăn vừa ngắt lời Duyệt Tâm: “Ăn cơm đã, có chuyện gì ăn xong rồi nói.”

Anh luôn dùng cách như vậy để lãng tránh vấn đề. Nhưng hôm nay, có rất nhiều mâu thuẫn nên không thể dùng cách đó để giải quyết.

Duyệt Tâm kiên nhẫn đợi anh ăn xong, không hề động đũa.

Một bữa cơm yên lặng và kéo dài.

Cố Nam ăn hết tất cả các món. Cho dù đó là món anh thích ăn hay không.

Sau đó, Cố Nam còn vẫy tay với nhân viên phục vụ gọi thêm hai món.

Duyệt Tâm không thể tiếp tục ngồi nhìn như vậy liền nói: “Cố Nam, anh không thể ăn nhiều như thế.”

Cuối cùng Cố Nam cũng đặt đũa xuống, mắt anh hơi đỏ nhìn Duyệt Tâm: “Em vẫn quan tâm đến anh sao?”

Duyệt Tâm không muốn nhìn đôi mắt như vừa khóc của anh, cúi đầu dằn dò Cố Nam: “Sau này, anh phải chăm sóc mình thật tốt...”

Cố Nam bắt cô phải nhìn anh: “Không được! Anh cần em chăm sóc, không phải em đã nói sẽ nấu cơm cho anh ăn suốt đời sao? Vì sao em lại thay đổi? Hà Duyệt Tâm, em không thể nói mà không suy nghĩ.”

Duyệt Tâm để mặc cho Cố Nam cầm tay mình: “Hai người không còn yêu nhau không thể ở bên nhau nữa. Nếu không sẽ chỉ làm tổn thương cho nhau.”

“Không, Duyệt Tâm. Anh thật sự yêu em, không tin em hãy chạm lên tim anh.” Cố Nam lấy tay Duyệt Tâm đặt lên trước ngực mình, tim anh đập rất mạnh, anh tin, trái tim mình luôn đập vì Duyệt Tâm.

Nhưng Duyệt Tâm đã không còn tình cảm gì nữa, cô nói: “Cố Nam, em đã không còn yêu anh nữa. Vì thế, chúng ta phải chia tay.”

“Anh không muốn chia tay.” Cố Nam lao lên phía trước ôm chặt lấy Duyệt Tâm. Cô là toàn bộ thế giới của anh, anh không thể không có cô.

Trên đời này chỉ có một loại phụ nữ, lúc bạn làm tổn thương cô ấy, cô ấy không phản kháng cũng không kêu đau. Nhưng, một khi đã kêu đau rồi thì đó là giới hạn cuối cùng có thể chịu đựng.

Duyệt Tâm là một người như thế.

Bước ra khỏi nhà hàng, trước mắt là một khung cảnh mờ lung mờ mịt, chỉ có vài ngọn đèn đường vàng leo lét.

Duyệt Tâm đứng dưới ánh đèn, nói lời tạm biệt: “Chắc anh cũng nhìn thấy hợp đồng ly hôn rồi, anh ký tên, hôm nào chúng ta đến ủy ban làm thủ tục, chúng ta sẽ không còn quan hệ gì nữa.”

Cô nói rất nhẹ nhàng nhưng Cố Nam cảm thấy đầu óc chao đảo.

Anh hét lên sau lưng cô: “Duyệt Tâm, sao em có thể bỏ rơi anh như thế này? Sao em có thể không cần anh nữa?”

Duyệt Tâm khẽ nói: “Cố Nam, luôn luôn là anh tự ra đi...” Cô nói rất nhỏ, có lẽ Cố Nam không nghe thấy.

Anh vẫn cố chấp nghĩ rằng, ly hôn là lựa chọn mà Duyệt Tâm tình nguyện.

Cố Nam quy kết nguyên nhân Duyệt Tâm muốn ly hôn là vì Viên Nhược Hồng.

Trước khi Viên Nhược Hồng đến, cuộc sống giữa anh và Duyệt Tâm rất tốt. Nhưng bắt đầu từ khi anh ta xuất hiện, các vấn đề nảy sinh giữa anh và Duyệt Tâm ngày càng nhiều, mâu thuẫn ngày càng trở nên sâu sắc. Anh cảm thấy Viên Nhược Hồng đã mang phiền phức đến cho cuộc sống hôn nhân của anh, vì thế anh mới có kết cục ngày hôm nay, anh phải đi tìm Viên Nhược Hồng để tính sổ.

Cố Nam không lạ gì công ty của Duyệt Tâm, anh hỏi bảo vệ phòng làm việc của Viên Nhược Hồng rồi bước vào.

Viên Nhược Hồng đang suy nghĩ về vấn đề của mình và Duyệt Tâm. Anh cảm thấy gần đây cô có mâu thuẫn với Cố Nam, mặc dù anh không hiểu Cố Nam là người như thế nào, nhưng thấy mức độ căng thẳng của anh ta với Duyệt Tâm, anh cũng có thể nhận ra anh ta yêu Duyệt Tâm.

Mặc dù anh cũng thích Duyệt Tâm, nhưng nếu cuộc sống của cô hạnh phúc, anh không được xen ngang cuộc hôn nhân của cô. Không phải anh luôn mong cô vui vẻ sao?

Nhưng cô có vui vẻ thật không? Vì sao càng ngày cô càng hay chau mày? Vì sao nụ cười của cô trở nên gượng gạo? Vì sao có lúc cô lại một mình thở dài?

Những điều này, anh nhìn thấy nhưng không có quyền hỏi cô. Rốt cuộc anh phải làm thế nào?

Cuộc đến thăm của Cố Nam khiến Viên Nhược Hồng ngạc nhiên.

Anh nghĩ là vì Duyệt Tâm nên gọi điện bảo thư ký Vu mời cô Hà lên phòng.

Cố Nam không biết Viên Nhược Hồng gọi Duyệt Tâm đến, anh chỉ muốn một mình tính sổ với Viên Nhược Hồng.

Ánh mắt căm thù của anh khiến Viên Nhược Hồng cảnh giác: “Anh muốn làm gì?”

Cố Nam giận dữ nhìn khuôn mặt nho nhã lịch thiệp của Viên Nhược Hồng: “Chỉ vì anh mà Duyệt Tâm muốn ly hôn với tôi.” Anh giơ nắm đấm lao về phía Viên Nhược Hồng.

Duyệt Tâm vì anh mà ly hôn? Viên Nhược Hồng không rõ tình hình nhưng anh rất nhanh hiểu ra vấn đề.

Cú đâm đầu tiên của Cố Nam, Viên Nhược Hồng không tránh, dù sao anh cũng là người sai. Anh không nên ôm bất kỳ hy vọng nào với Duyệt Tâm, bây giờ anh nên bị đánh.

Cú đâm thứ hai của Cố Nam, Viên Nhược Hồng không có thời gian tránh, vì anh vẫn đang đắm chìm trong những suy nghĩ của mình, phân vân với tin vui này, Duyệt Tâm muốn ly hôn với Cố Nam, như vậy, anh có thể có một tia hy vọng không?

Cú đâm thứ ba của Cố Nam, Viên Nhược Hồng chuẩn bị tư thế tấn công, anh không phải là người dễ cho ai cũng có thể bắt nạt, anh hoàn toàn có thể khống chế Cố Nam. Nhưng lúc đó anh nhìn thấy có người lao vào phòng, anh thu tay lại, chịu đựng cú đâm của Cố Nam.

Viên Nhược Hồng tin lúc này mặt mình chắc chắn trông rất kinh khủng, nếu không Duyệt Tâm đã không hét lên và chạy lại, giống như gà mẹ đứng chắn cho anh: “Cố Nam, anh dừng tay!”

Duyệt Tâm giận dữ nhìn Cố Nam: “Anh dựa vào đâu mà đánh người?”

“Anh muốn đánh anh ta, vậy thì sao?” Cố Nam nắm chặt tay lại tiếp tục tiến lên phía trước, anh giơ cánh tay hướng về phía Viên Nhược Hồng, không ngờ Duyệt Tâm ngăn anh lại: “Anh có nghĩ đến hậu quả không?” Cô nghiêm khắc nhìn anh: “Cố Nam, vì sao anh luôn ấu trĩ như thế?”

Cố Nam bật cười: “Anh ấu trĩ? Được, anh ta trưởng thành sao? Anh ta hại em và anh ly hôn, như vậy là đủ trưởng thành rồi!” Anh giận dữ nhìn Viên Nhược Hồng như thể anh là kẻ thù truyền kiếp.

Trong hoàn cảnh này, Cố Nam vì chuyện ly hôn mà chửi mắng người khác! Điều đó khiến Duyệt Tâm cảm thấy rõ ràng sự yếu đuối và ích kỷ của anh.

Cô nói: “Cố Nam, trước đây lúc nói ly hôn với anh em vẫn còn do dự, nhưng bây giờ, em không còn một chút do dự nào nữa.”

Trên mặt Duyệt Tâm thể hiện rõ sự tuyệt vọng, không điều gì có thể khiến cô thay đổi quyết định.

Người Cố Nam đông cứng, dường như anh đang rơi xuống vực thẳm. Anh muốn sống, ngọn cỏ duy nhất anh có thể nắm được dường như chỉ có Duyệt Tâm.

Anh quỳ trước cô, nước mắt chảy khắp mặt: “Duyệt Tâm, em hãy tha thứ cho anh!... Nếu điều gì anh làm không tốt, chỉ cần em nói ra, anh sẽ sửa...Chúng ta không thể ly hôn, anh không thể không có em.”

Anh đã vứt bỏ tất cả lòng tự trọng của một người đàn ông, cầu xin cô, anh nghĩ, người có lòng dạ sắt đá cũng phải động lòng.

Nhưng Duyệt Tâm đã bị tổn thương đến mức không còn lòng dạ nào...

Thủ tục ly hôn rất đơn giản.

Sau khi ly hôn, Duyệt Tâm chuyển ra khỏi nhà, toàn bộ tài sản của hai vợ chồng thuộc về Cố Nam, cô không cần thứ gì.

Có lẽ, bố mẹ Cố Nam cũng đã đoán trước sẽ có ngày này nên lúc mua nhà kiên quyết chỉ viết tên Cố Nam.

Sau khi họ kết hôn, tài sản chung quý giá nhất là chiếc xe Duyệt Tâm đã mượn bốn mươi nghìn để mua, đến giờ mới trả được một nửa, Duyệt Tâm tình nguyện trả nốt số nợ còn lại một mình, không còn bất kỳ quan hệ nào với Cố Nam nữa.

Cố Nam muốn bồi thường về kinh tế cho Duyệt Tâm.p>

Anh muốn bán chiếc xe để đưa tiền cho Duyệt Tâm. Nhưng cuối cùng anh không nỡ, dù sao đây cũng là đồ hai người mua chung, trong đó có tâm huyết của cả hai người, nếu bán đi sẽ rất tiếc.

Duyệt Tâm cũng biết anh thích chiếc xe nên nói: “Anh để xe mà đi.”

Cố Nam nghĩ chiếc xe sẽ trở thành cầu nối giữa hai người: “Duyệt Tâm, sau này có chuyện gì, em có thể tùy ý dùng xe, dù sao một nửa chiếc xe này cũng là của em.”

Cố Nam không có nhiều tiền, anh xin ứng ba mươi nghìn ở công ty đưa cho Duyệt Tâm rồi dặn dò cô: “Em sống ở bên ngoài tốn nhiều chi phí, em cầm lấy để tiêu. ”

Nói thế nào Duyệt Tâm cũng không nhận số tiền đó, cô biết Cố Nam không giàu có.

Cô vẫn còn để một ít quần áo và đồ ở nhà.

Cố Nam hỏi Duyệt Tâm: “Lúc nào em về lấy đồ? Nói với anh một tiếng.”

Vì chìa khóa nhà Duyệt Tâm đã trả cho Cố Nam, anh lo lúc cô về anh không ở nhà. Anh muốn cô giữ một chùm chìa khóa nhưng Duyệt Tâm không cần. Cô nói: “Lỡ ngày nào đó nhà bị mất trộm, không phải là em sẽ trở thành nghi phạm chính sao?”

Hầu hết những quần áo của Duyệt Tâm đã lỗi thời, không có nhiều giá trị, thứ duy nhất cô muốn là đồ cô chuẩn bị cho đứa con và gửi gắm tình yêu của mình vào đó nên không nỡ vứt đi.

Vì thế, cô nói với Cố Nam: “Anh giúp em thu dọn đồ trong ngăn kéo ở dưới đáy tủ rồi đóng hộp gửi chuyển phát nhanh cho em, nhớ ghi là người nhận trả phí.”

Cố Nam không biết đồ để trong ngăn kéo tủ là thứ gì nên đồng ý.

Ngày làm thủ tục ly hôn, Cố Nam vẫn không muốn nhưng anh hiểu, chỉ có tôn trọng quyết định của Duyệt Tâm anh mới có cơ hội được cô tha thứ.

Trước khi làm thủ tục, Cố Nam trịnh trọng hỏi Duyệt Tâm: “Em đã từng yêu anh phải không?”

Duyệt Tâm ngạc nhiên giây lát, không biết nên trả lời thế nào. Đương nhiên cô đã từng yêu anh, nếu không cô đã không cưới anh, không nhường nhịn anh, không nghĩ đến viễn cảnh sẽ sống cùng anh đến đầu bạc răng long, không...

Cô thở dài, hỏi ngược lại: “Còn có ý nghĩa sao?”

Cố Nam không chịu thôi: “Có ý nghĩa đối với anh.”

Duyệt Tâm gật đầu.

Họ ly hôn như vậy, không níu kéo, rất đơn giản.

Lúc ra khỏi ủy ban, Cố Nam đề nghị đưa Duyệt Tâm về, Duyệt Tâm nói: “Em và anh đi theo hai hướng ngược nhau, không thuận đường.”

Ly hôn, hai người đi theo hai hướng ngược nhau, không biết kết cục này là may mắn hay bất hạnh?

16. Chương 27-28

5

Cô cảm thấy nhẹ lòng, nhưng cũng rất mệt mỏi

Lúc Duyệt Tâm buồn bã thông báo tin này cho Vĩ Vĩ, Vĩ Vĩ sụt chút nữa nhảy bật ra khỏi ghế: “Duyệt Tâm, cậu nhắc lại một lần nữa đi.”

“Mình ly hôn rồi, mình muốn sau này sống cùng cậu, trả một nửa tiền nhà. Nếu cậu không tiện, mình sẽ tìm chỗ khác.” Cô chậm rãi nói một lần nữa.

“Hai người...nhanh thế...” Mặc dù Vĩ Vĩ biết chuyện tình cảm của họ có vấn đề nhưng vẫn nghĩ rằng có thể giải quyết, không ngờ họ ly hôn thật.

“Nhận ra hai người không hợp đâu cần phải có quá nhiều thời gian.” Duyệt Tâm phân tích một cách lý trí.

Họ ly hôn không liên quan đến chuyện cãi cọ, nguyên nhân chính là vì tính cách không hợp nhau.

Duyệt Tâm thở dài: “Thời gian trước, cậu cũng thấy, bọn mình thận trọng cố gắng duy trì cuộc hôn nhân này, hai người giống như đang bước trên một lớp băng mỏng. Nhưng thật đáng tiếc là không thành công.”

“Vậy sau này cậu làm thế nào?” Vĩ Vĩ lo lắng hỏi.

Duyệt Tâm giả vờ như đang cảm thấy rất thoải mái: “Đi làm, kiếm tiền, thuê nhà, mua nhà, rồi cưới ai đó!” Có lẽ đây là suy nghĩ của tất cả các cô gái sau khi ly hôn.

Vĩ Vĩ nghĩ một lát rồi tổng kết: “Mình cảm thấy, Cố Nam cũng không đến mức tồi tệ như thế!” Thật sự cô không muốn Duyệt Tâm ly hôn.

Duyệt Tâm chỉ hơi nhếch môi, không nói gì.

Cuộc sống vẫn tiếp diễn, ly hôn không có nghĩa là tận thế. Có lẽ, lạc quan mà nói, hai người đang bị giày vò đều được giải thoát.

Duyệt Tâm bước vào giữa dòng người, bỗng nhiên cảm thấy con đường trước mắt vô cùng mờ mịt.

Cô không phải là người ly hôn vì ly hôn, cô chỉ cảm thấy không thể tiếp tục kiên trì được nữa nên mới đành phải làm như thế. Cô không có đường lui, cũng không có dự định nào tiếp theo, cô chỉ cảm thấy sau khi ly hôn, cô sẽ không còn phải khổ sở trong chiếc lồng hôn nhân nữa.

Cô cảm thấy nhẹ lòng, nhưng cũng rất mệt mỏi. Cô giống như một con tàu nhỏ không có cánh buồm, lúc này chỉ muốn tìm bến đỗ để dựa vào rồi tiếp tục một hành trình mới.

Duyệt Tâm nghĩ đến Cố Nam, không biết anh có giống cô không, cảm thấy nhẹ nhõm vì không còn phải mệt mỏi với những nghi ngờ, những giày vò về quá khứ trong cuộc sống hôn nhân nữa.

Bên đường, có một đôi vợ chồng dắt con đi chơi, đứa trẻ một tay cầm tay bố, một tay cầm tay mẹ, người vợ trẻ vừa đi vừa nói chuyện với chồng, người chồng nôn nóng hôn lên má vợ, người vợ xấu hổ nhìn chồng rồi nở một nụ cười rất tươi.

Một gia đình thật hạnh phúc!

Lẽ ra cô và Cố Nam cũng có thể hạnh phúc như thế, vậy ai đã cướp mất hạnh phúc của họ?

Duyệt Tâm cảm thấy mình là người phụ nữ thất bại, trong hôn nhân, cô không biết đầu tư, cũng không giỏi kinh doanh, làm mất đứa con, làm mất Cố Nam, làm mất cả gia đình.

Cô tự trách mình, oán hận mình nhưng không thể lấy lại tất cả những gì cô đã làm mất. Có lẽ, vận mệnh đã sắp đặt cô phải chịu khổ suốt cuộc đời.

Vĩ Vĩ vẫn chưa về nhà, một mình Duyệt Tâm đi đi lại lại trong căn nhà rộng, không biết phải làm gì. Cuối cùng, cô quyết định nằm trên giường đọc tiểu thuyết để giết thời gian. Trước đây, cô chưa bao giờ nhàn rỗi như thế nên cảm thấy không quen.

Chuông cửa vang lên, Duyệt Tâm nghĩ ngay rằng Vĩ Vĩ về, cô mặc áo ngủ rộng thùng thình ra mở cửa.

Nhưng người đứng bên ngoài cửa là Viên Nhược Hồng.

Anh nhìn áo ngủ của cô rồi chỉ lên vai cô nói: “Vẫn chưa thắt dây.”

Bỗng nhiên, sắc mặt Duyệt Tâm đỏ bừng lên.

Cô đóng sập cửa, vội vàng chạy vào trong phòng mình, một hồi lâu mới thay xong quần áo.

Viên Nhược Hồng vẫn đứng bên ngoài cửa, làm như không hề có chuyện gì xảy ra: “Tôi đi qua, tiện đường ghé vào thăm Vĩ Vĩ...và cô.”

Trên mặt anh vẫn còn vết bầm tím, có vẻ như Cố Nam hôm đó đã đánh anh không nương tay.

Duyệt Tâm pha trà cho anh, ngồi xuống ghế đối diện rồi hỏi: “Anh không đau nữa chứ?”

Viên Nhược Hồng cười thành tiếng: “Xin hỏi, cô Hà, cô đang quan tâm đến tôi sao?”

Duyệt Tâm lắc đầu, nói với vẻ có lỗi: “Tôi thay mặt Cố Nam xin lỗi anh.”

“Không cần”, Viên Nhược Hồng xua tay, “Nếu cô thật sự có lòng thì đừng khách sáo với tôi như thế.”

Cô khách sáo sao? Hay là cô không thể không cố ý kéo dài khoảng cách giữa hai người...

Mặc dù cô đã ly hôn với Cố Nam nhưng không có nghĩa là cô sẽ tìm ngay một người đàn ông khác để thay thế, cho dù có như vậy cô cũng sẽ không chọn anh.

Viên Nhược Hồng ngồi một lát, nói chuyện thường ngày với Duyệt Tâm. Cuối cùng, anh không thể không nhắc đến Cố Nam: “Hai người...”

Duyệt Tâm tỏ ra bình thản dù đó chỉ là bề ngoài mà thôi, cô nhấn mạnh từng chữ: “Ly hôn rồi.”

Viên Nhược Hồng không biết cảm giác của mình là ngạc nhiên hay vui mừng. Anh nhìn thấy trong mắt cô độn đỏ một tia hy vọng.

“Duyệt Tâm, hôn nhân không phải trò chơi...”

Duyệt Tâm gật đầu, cô hiểu hơn bất kỳ ai khác hôn nhân quan trọng như thế nào, nhưng thà rằng không có hôn nhân, cô không muốn bắt mình phải luôn sống buồn bã như thế.

Tiếng lành đồn gần tiếng dữ đồn xa, tin Duyệt Tâm ly hôn rất nhanh lan truyền trong công ty, thậm chí có người nói Duyệt Tâm bị chồng đuổi ra khỏi nhà.

Nghe thấy mọi người đồn thổi như thế, Duyệt Tâm chỉ điềm nhiên cười. Sự thật đã phơi bày, người khác nói gì đâu quan trọng?

Hàn Hiên cũng biết chuyện cô ly hôn, cậu không quên an ủi cô: “Bây giờ ly hôn là chuyện bình thường, dù sao ly hôn cũng là lựa chọn hợp lý, chị đừng quá buồn lòng!”

Lúc chưa ly hôn đã đau thấu tận tim,, bây giờ muốn đau cũng không đau được nữa.

Duyệt Tâm cười buồn bã: “Tôi hiểu.”

Hàn Hiên cố tình nháy mắt cười nói: “À, Duyệt Tâm, sau này nếu chị không tìm được người nào tốt, có thể xem xét đến em...”

Duyệt Tâm cầm một tập hồ sơ dày đưa cho cậu, “Mau làm việc đi.”

Nhờ Hàn Hiên, cô có thể nhẹ nhàng thoát khỏi cảm giác buồn bã trong lòng.

Sau khi ly hôn, đến giờ về, Cố Nam thường muốn gọi điện cho Duyệt Tâm, nói với cô anh phải tiếp khách nên về muộn, anh ẩn số điện thoại của cô rồi vội vàng tắt đi.

Anh cảm thấy mất mát khi nhận ra rằng họ đã ly hôn, Duyệt Tâm không còn sống ở nhà nữa, nếu anh mạo muội gọi điện thoại sẽ làm phiền cô.

Anh vẫn nhớ lúc ly hôn, cô nói: “Sau này, nếu không có chuyện gì không cần liên lạc.”

Cố Nam đi ăn cùng khách rồi đi hát.

Anh cố gắng chào mọi người để rời khỏi cuộc vui rồi vào phòng vệ sinh hút thuốc. Một cô gái mặt bự phần kéo người anh, nở một nụ cười rồi hỏi: “Anh có cần nước không?”

Cố Nam trừng mắt nhìn cô ta: “Nước chưa ai uống, cô có không?”

Cô gái đột nhiên biến sắc mặt, giận dữ mắng: “Tìm gái còn đòi trẻ? Nằm mơ à?”

Cố Nam không thèm để ý đến cô ta, tiếp tục hút thuốc.

Lúc này, anh đang nghĩ tới Duyệt Tâm, không biết giờ này cô đang làm gì? Không biết cô có cô đơn buồn bã như anh không?

Trước đây ra ngoài tiếp khách, anh cũng nghĩ đến cô. Lúc đó, anh cảm thấy cô là hậu phương lớn của anh, anh có thể yên tâm tụ tập cùng mọi người.

Nhưng bây giờ, Duyệt Tâm ở đâu?

Cố Nam thở dài, nôn nóng vứt đầu mẩu thuốc.

Người quản lý của công ty thấy tinh thần Cố Nam sa sút bèn nói: “Cố Nam, nếu cậu có việc thì về trước, một mình tôi ở đây được rồi.”

Sao có thể bỏ đi trước mặt người quản lý như vậy trừ khi anh không muốn làm việc ở công ty nữa?

Cố Nam vội vàng mỉm cười, xua tay nói: “Không có gì! Chỉ là không có thuốc nên hơi thèm thôi.”

Người quản lý nghe thấy liền rút từ trong túi ra một bao thuốc đưa cho anh: “Cậu cầm hút tạm, lúc nào về công ty tôi sẽ cho cậu hai hộp.”

Người quản lý luôn coi trọng Cố Nam, cảm thấy anh là người nhanh nhẹn, giỏi nghiệp vụ và làm việc rất chắc chắn.

Lúc anh về đến nhà, trời đã tảng sáng.

Cố Nam vẫn rất tỉnh táo, hai chai Swellfun đối với anh chỉ là tầm thường.

Anh hướng về phía cửa phòng ngủ gọi: “Duyệt Tâm, anh về rồi!”

Trong phòng trống vắng không có ai thừa, giữa đêm yên tĩnh, anh nghe rất rõ hơi thở của mình.

Anh xoa huyết thái dương rồi gục đầu lên ghế sofa. Rốt cuộc anh cũng hiểu, Duyệt Tâm không còn ở đây nữa.

Có vài lần, anh thức dậy giữa đêm, anh gọi tên Duyệt Tâm, nhưng cô không trả lời.

Anh thử nói chuyện với cô qua tấm ảnh của cô. Anh muốn nói với cô anh rất nhớ cô. Anh cũng nói với cô, anh đã làm nhiều chuyện sai trong quá khứ, anh muốn cô tha thứ. Nhưng trong tấm ảnh, Duyệt Tâm không để ý đến anh, cô chỉ yên lặng nhìn anh mỉm cười.

Anh không chịu đựng được cảm giác cô đơn, nửa đêm gọi điện cho cô.

Lần đầu tiên, cô nghe máy rồi lo lắng hỏi: “Cố Nam, có chuyện gì thế?” Nghe thấy giọng cô anh không nói lên được thành lời. Trong điện thoại chỉ có tiếng thở của hai người nhưng không cùng một nhịp. Cuối cùng, Duyệt Tâm tắt điện thoại.

Sau đó, anh tiếp tục gọi cho cô, cô đã tắt máy.

Anh nhớ lúc ly hôn Duyệt Tâm đã nhờ anh thu dọn đồ trong ngăn kéo dưới đáy tủ rồi gửi cho cô. Anh không ngủ được nên mở tủ thu xếp đồ.

Phải cúi người xuống mới có thể mở được ngăn kéo dưới tủ, lúc Cố Nam cúi người anh thấy rất khó chịu nên quyết định nằm bò ra nền nhà.

Tay cầm ngăn kéo có thắt một bông hoa, anh vẫn nhận ra đó là do Duyệt Tâm tự tay làm bằng tơ tằm lấy từ chiếc khăn cũ.

Hồi đó, cuối tuần không có việc gì, hai người đi xe đạp đến bách hóa Tân Hoa, Cố Nam nhìn thấy chiếc khăn nhỏ này nhưng Duyệt Tâm nói cô không dùng nên không cho anh mua. Cố Nam biết cô lo anh tiêu tiền hoang phí nên chọn mua một chiếc rẻ nhất.

Sau đó, chiếc khăn cũ đi, Duyệt Tâm không nỡ vứt bỏ nên thắt hoa buộc lên ngăn kéo.

Cố Nam cẩn thận tháo bông hoa ra rồi mới mở ngăn kéo.

Có rất nhiều quần áo nhỏ sửa từ quần áo cũ, có cả áo bông mỏng thêu hoa và rất nhiều tất, giày, nổi bật nhất là chiếc áo len nhỏ có thêu hoa văn giống hệt chiếc áo của Cố Nam, chỉ có điều nhỏ hơn chiếc áo của anh rất nhiều.

Những đồ này đều do Duyệt Tâm tự tay chuẩn bị cho đứa trẻ, cô đã lặng lẽ dùng thời gian rảnh rỗi để làm, nhưng tất cả đều trở nên vô ích.

Cuối cùng anh hiểu được tâm trạng khi Duyệt Tâm mất đi đứa trẻ, đó là cảm giác vô cùng tuyệt vọng, đang vui sướng bỗng nhiên rơi xuống vực thẳm của đau thương.

Cố Nam cẩn thận lấy những đồ đó ra khỏi ngăn kéo, vừa cầm đồ trên tay vừa khóc.

Anh ôm chiếc áo len nhỏ vào lòng, nhớ đến dáng vẻ của Duyệt Tâm khi làm nó, anh nằm ra nền nhà và khóc đầy đau khổ.

Cố Nam không làm theo lời Duyệt Tâm gửi chuyển phát nhanh mà đích thân mang đến chỗ Duyệt Tâm và Vĩ Vĩ lúc đi làm về.

Hôm đó, Duyệt Tâm và Vĩ Vĩ đều ở nhà.

Duyệt Tâm nhìn thấy Cố Nam, trên mặt không bộc lộ thái độ gì, người khác rất khó nhận ra cảm giác đau đớn trong lòng cô.

Vĩ Vĩ khách sáo với anh, vừa mời anh ngồi vừa pha trà, dáng vẻ rất bận rộn.

Cố Nam đặt đồ xuống, nhìn Duyệt Tâm rồi nói: “Anh làm một thứ đồ chơi để trong đó, coi như một chút lòng.”

Duyệt Tâm mở ra trước mặt mọi người, trong đó có một chiếc cung mà các bé trai rất thích.

Đó là một thanh gỗ có đục hai lỗ, buộc một miếng da mềm và hai sợi dây căng. Hình như miếng da được cắt ra từ chiếc túi da đắt nhất của Cố Nam, nhập khẩu từ Ý, có giá vài ngàn tệ.

Duyệt Tâm chạm tay lên miếng da mềm, cảm ơn Cố Nam rồi không nói gì nữa. Cô nhẹ nhàng gói lại, đặt vào một góc va li rồi quay về phòng.

Thấy Duyệt Tâm quay vào phòng không ra nữa, Cố Nam đặt cốc nước xuống rồi nói: “Thôi, tôi không làm phiền nữa.”

Cố Nam quyết định tạm thời chuyển về nhà bố mẹ ở, có người chăm sóc, buổi tối anh không chỉ có một mình nên sẽ không suy nghĩ lung tung nữa.

Biết anh ly hôn với Duyệt Tâm, bố anh giận mấy ngày không nói gì, “Duyệt Tâm tốt như thế, con biết tìm được người như nó ở đâu? Vì sao nói ly hôn là ly hôn? Con sai rồi, đợi ngày nào đó hối hận sẽ không biết khóc cùng ai.”

Cố Nam cũng không muốn ly hôn, nhưng Duyệt Tâm kiên quyết không sống cùng anh nữa, anh có thể làm thế nào? Anh đã không biết khóc cùng ai lâu rồi, trong lòng cũng đau khổ không kém ai.

Mẹ anh vẫn biết cách an ủi anh: “Thôi nào, con trai, ly hôn thì ly hôn. Điều kiện của con tốt như thế, tìm một người có điều kiện tốt hơn cũng đơn giản, để mai mẹ bảo cô Hồ ở nhà đối diện giới thiệu cho con một người.”

“Được rồi, mẹ, mẹ bảo người ta thôi đi!” Anh đang sốt ruột, không thềm để tâm đến thái độ của mẹ, quay về phòng.

Về chuyện ly hôn, Cố Nam cảm thấy duy nhất một người anh có thể nói chuyện là Vệ Đông.

Buổi tối không có việc gì, hai người gặp nhau uống rượu với lạc dưới gốc cây quế già.

Vệ Đông hỏi: “Vì sao nói ly hôn là ly hôn?”

Cố Nam đang ăn lạc, suýt nữa cắn vào lưỡi, nói với giọng hối hận: “Mình cũng không muốn đến nước này.”

Vệ Đông chỉ có thể an ủi anh: “Nếu cậu hối hận, sau này hãy cố gắng thể hiện. Có lẽ một thời gian nữa, Duyệt Tâm sẽ nghĩ thông, cậu vẫn còn có cơ hội.”

“Thật sao?” Cuối cùng Cố Nam cũng lấy lại tinh thần, bán tín bán nghi hỏi.

Thấy Cố Nam như vậy, Vệ Đông không nỡ đá kích anh, gật đầu: “Nào, người anh em, uống thôi!”

Cố Nam uống nhiều rượu nên lúc anh xiêu vẹo trở về nhà, bố mẹ đã ngủ say.

Anh nhìn vào phòng khách gọi to: “Duyệt Tâm, rót cho anh cốc nước, à...nước ấm nhé.”

Xung quanh yên lặng không có ai trả lời. Cố Nam nhận ra mình lỡ lời, anh yên lặng.

Anh lảo đảo bước vào bếp, tìm phích nước khắp nơi. Bình thường phích nước vẫn để ở góc tủ bếp nhưng hôm nay Cố Nam không thấy đâu. Anh dựa vào tủ bếp, cảm thấy khó chịu liền mở vòi nước máy để thứ nước lạnh đó chảy vào cổ.

Anh mệt, đứng dựa vào tủ nói một mình hồi lâu rồi gục đầu ngủ mất.

Sáng sớm, bà Cố thấy con trai ngủ trong nhà bếp, kêu thất thanh.

Cố Nam dụi mắt hỏi: “Máy giờ rồi?”

Bà đưa tay sờ lên trán anh, thấy nóng bèn hỏi: “Con ngủ ở đây cả đêm sao?”

Anh gạt tay mẹ ra, tiếp tục hỏi: “Máy giờ rồi? Hôm nay công ty có cuộc họp buổi sáng...”

Cố Nam đau đầu, anh thử áo sơ mi kết hợp với cà vạt nhưng đều cảm thấy không hợp.

Mẹ anh ở bên nhìn rồi góp ý kiến: “Chiếc áo màu tro này kết hợp với cà vạt màu đỏ sẽ đẹp.”

Cố Nam lắc đầu, thở dài nói: “Duyệt Tâm nói màu tro kết hợp với màu đỏ rất nhà quê, không thích hợp cho cuộc họp buổi sáng.”

Mẹ anh trợn mắt nhìn Cố Nam trong gương: “Đừng có mở miệng là nhắc đến Duyệt Tâm, đã ly hôn rồi, con nên ít nhắc đến nó.”

Cố Nam bực bội tháo cà vạt, bỗng nhiên cảm thấy không còn sức lực: “Được rồi, không thay nữa, cứ để thế.”

Cuộc họp này rất quan trọng với Cố Nam bởi người quản lý luôn cảm thấy Cố Nam là người có thể bồi dưỡng, muốn cho anh một cơ hội để rèn luyện, đề đạt anh với tổng công ty để anh một mình lên kế hoạch làm đại lý một sản phẩm. Công việc lần này chỉ là một lần kiểm tra, nếu Cố Nam có thể làm việc độc lập, người quản lý sẽ để anh tiếp nhận công việc quản lý bộ phận bán hàng.

Dù sao Cố Nam cũng không thể mãi mãi làm nhân viên cấp dưới kiêm phiên dịch.

Cố Nam cũng đã từng nói, nếu có cơ hội, anh muốn được phát triển lên. Bây giờ cơ hội đã đến, người quản lý bộ phận bán hàng bị công ty dồn vào góc tường, công ty đang thiếu một người tiếp nhận công việc vừa có nghiệp vụ vừa biết ngoại ngữ.

Trong cuộc họp, Cố Nam phát biểu cảm tưởng của mình đối với đại lý sản phẩm mới. Mặc dù anh bị đau đầu vì say rượu nhưng vẫn kiên trì hoàn thành bài diễn thuyết kéo dài gần một tiếng đồng hồ.

Sau khi trình bày, anh chỉ cảm thấy mệt mỏi, đầu nặng trĩu, chân nhẹ bồng, vội vàng nói với mọi người lời xin lỗi rồi ngã xuống ghế.

Lãnh đạo công ty nghĩ tối qua anh làm thêm giờ quá khuya, rất hài lòng với anh, liên tục nói công ty cần một người có tinh thần như vậy.

Người quản lý vỗ vai Cố Nam nói: “Chịu khó làm, tương lai rất có tiền đồ.”

Cố Nam cảm thấy mọi thứ nhòa đi, đất trời đảo lộn, anh thở gấp.

Tiền đồ - anh luôn khát vọng điều đó, bây giờ sắp thực hiện được rồi nhưng anh lại không hề thấy vui vẻ.

Thật ra vui vẻ là một điều xa xỉ khó có được! Trên đời này liệu có ai thực sự vui vẻ không?

Cố Nam không vui, Duyệt Tâm cũng không vui.

Ly hôn là một sự giải thoát. Nhưng trên thực tế, sâu thẳm trong lòng Duyệt Tâm luôn cảm thấy tự ti, cô tự trách mình, cảm thấy mình là một người phụ nữ vô cùng thất bại. Cô không thể trốn tránh những chuyện đã xảy ra, mặc dù cô vẫn cười nhưng không thể xóa nhòa đi những đau đớn trong lòng.

Ban ngày đi làm, cô nỗ lực làm việc, muốn mượn công việc để quên đi mọi phiền muộn về cuộc hôn nhân của mình. Buổi tối về nhà, cô không ngừng làm việc nhà, nói chuyện với Vĩ Vĩ, đọc sách, xem ti vi để giết thời gian. Cô không muốn nhớ đến bất kỳ chi tiết nào trong cuộc hôn nhân thất bại của mình bởi vì những điều đó là những vết thương mãi mãi không thể lành trong lòng cô.

Cô giả vờ bận rộn, nỗ lực sống, bề ngoài cô bình tĩnh thản nhiên nhưng trong lòng lại vô cùng cô độc và cay đắng.

Vĩ Vĩ thấy cô buồn nên luôn cố gắng làm cô vui.

“Duyệt Tâm, buổi tối đi mua sắm với mình, mình muốn mua bộ quần áo đẹp đã thích từ lâu.” Vĩ Vĩ đề nghị.

Duyệt Tâm gật đầu, làm ra vẻ thoải mái: “Vậy đi làm về mình sẽ đợi cậu ở cửa ga tàu. Nhưng cậu phải cải trang cho tốt, đừng để người ta nhận ra người dẫn chương trình các tiết mục giải trí, nếu không cậu sẽ bị bao vây.”

Vĩ Vĩ thở dài rồi thay đổi ý kiến: “Được rồi, hay là lần sau đi, tối nay mình sẽ xem phim tám giờ cùng cậu.” Thật ra Duyệt Tâm không biết tám giờ tối có chương trình gì. Rất nhiều lần, cô xem ti vi nhưng tâm hồn lại bay đến tận Thái Bình Dương.

Sinh nhật Vĩ Vĩ vào đúng thứ bảy. Cô nói với Duyệt Tâm, mấy năm rồi không tổ chức sinh nhật, lần này nhất định phải làm một bữa ăn mừng. Vì thế, Duyệt Tâm nấu một bàn thức ăn cho cô, đều là các món cô thích.

Hương thơm của các món ăn bay khắp phòng, Vĩ Vĩ hít một hơi thật sâu rồi khen: “Rất thơm!”

“Vậy thì ăn thôi!” Duyệt Tâm sắp xếp bát đĩa, mở sâm panh rồi ngồi xuống đợi.

Hôm nay Vĩ Vĩ mặc một chiếc áo len dài màu đỏ rất nổi bật. Cô vốn xinh đẹp giờ lại càng trở nên yêu kiều hơn.

Duyệt Tâm gọi vài tiếng nhưng Vĩ Vĩ không động đậy. Cô đứng dựa vào cửa, không ngừng nhìn đồng hồ. Vài phút sau, cô bắt đầu đi đi lại lại trong phòng không ngừng. Tới khi chuông cửa vang lên, cô mới tươi cười chạy ra mở cửa.

Người đứng ngoài cửa khiến Duyệt Tâm chau mày.

Anh nho nhã và lịch sự, tay cầm hoa tươi và bánh sinh nhật, mỉm cười. Đối với cô, nụ cười đó vừa quen thuộc vừa lạ lẫm.

“Viên Nhược Hồng?” Cô không ngờ anh lại xuất hiện vào lúc này.

“Không phải anh đi Hạ Môn sao?” Ở công ty cô muốn gặp anh báo cáo công việc, thư ký Vu nói anh đi công tác ở Hạ Môn.

“Vừa về.” Trên mặt anh không có vẻ bận rộn mà rất nhàn nhã. “Vĩ Vĩ tổ chức sinh nhật, có ý mời tôi đến, sao tôi có thể không đến được?” Anh nhìn Vĩ Vĩ, rồi nhìn Duyệt Tâm và đặt bánh ga tô lên bàn.

Vĩ Vĩ vui vẻ hô to: “Mau ăn cơm thôi, đói chết mất.”

Duyệt Tâm ăn vài miếng rồi không muốn ăn nữa. Thấy Vĩ Vĩ và Viên Nhược Hồng ngồi ăn rất vui vẻ, cô rót trà rồi nhấp từng ngụm.

Viên Nhược Hồng nhận ra cô hơi lạ, vội vàng nói: “Các món hôm nay đều rất ngon.” Nói xong anh còn khoa trương gấp một miếng to đặt vào đĩa của mình.

Vĩ Vĩ nói tiếp như đang diễn kịch: “Đều do Duyệt Tâm nấu, về tài nghệ nấu nướng, cô ấy là số một.”

Viên Nhược Hồng gạt đầu tỏ vẻ tán thành rồi ngẩng đầu lên vô tình nói: “Không ngờ đã nhiều năm trôi qua vẫn có thể ăn món mà cô ấy tự tay nấu.”

Vĩ Vĩ nghe thấy anh nói vậy bật cười: “Nếu muốn ăn, sau này anh hãy thường xuyên đến chỗ chúng tôi ăn, dù sao ngày nào Duyệt Tâm cũng nấu cơm.”

Duyệt Tâm bối rối ho một tiếng, ngắt lời Vĩ Vĩ: “Mau ăn đi, thức ăn nguội rồi.”

Ăn cơm xong, ba người bắt đầu tấn công bánh ga tô.

“Nhìn đã thấy chảy nước miếng, mau cắt ra ăn thôi, không đợi được nữa.” Vĩ Vĩ một hơi thổi nén sinh nhật, đưa dao cho Viên Nhược Hồng.

Anh nhẹ nhàng cắt bánh từ giữa ra thành ba miếng nhỏ, đưa ổi người một đĩa. Lúc đưa cho Duyệt Tâm, anh do dự một lát rồi nói khẽ: “Hy vọng cô có thể vui vẻ!”

Thấy Duyệt Tâm ăn bánh như không cảm thấy mùi vị gì, Vĩ Vĩ nảy ra một ý định, cô lấy kem ở đĩa bánh bôi lên mặt Duyệt Tâm.

Bị cô bôi lên mặt, Duyệt Tâm không chịu thua, cũng bôi kem lên mặt Vĩ Vĩ.

Vĩ Vĩ vừa lau mặt vừa nhìn Viên Nhược Hồng, lấy kem màu bôi lên mặt anh. Bỗng nhiên, mặt ba người trông giống như mặt nạ được bôi màu.

Vĩ Vĩ ôm bụng cười, Duyệt Tâm chỉ mím môi, nhếch khóe miệng.

Viên Nhược Hồng cười đẹp như ngọc, ánh mắt anh dừng lại trên mặt Duyệt Tâm, dịu dàng và ấm áp.

Nhìn thấy ánh mắt đó của anh, lòng Duyệt Tâm hơi bị xao động. Nhìn Vĩ Vĩ, cô thấy đôi mắt Vĩ Vĩ đang nhìn Viên Nhược Hồng với vẻ bơ vơ lạc lõng.

Bỗng nhiên Duyệt Tâm cảm thấy buồn, cô quay mặt đi cắn môi.

Nhiều năm đã qua, cô nghĩ rằng tất cả đã thay đổi, nhưng bây giờ nhìn lại, tất cả lại quay về điểm ban đầu.

Anh chỉ đến để bàn một vụ làm ăn, hoàn toàn không liên quan đến chuyện tình cảm

Cố Nam không giỏi lên kế hoạch quảng cáo sản phẩm, người duy nhất anh nghĩ có thể nhờ tư vấn là Duyệt Tâm.

Anh do dự hồi lâu rồi mới gọi điện thoại cho cô.

Giọng của Duyệt Tâm vẫn dịu dàng như mọi khi: “A lô? Tôi là Hà Duyệt Tâm, xin hỏi ai đấy?”

Cố Nam dùng điện thoại cố định ở văn phòng gọi cho cô, có lẽ vì nhớ sự dịu dàng của cô, anh cảm ổng nghe chân chữ không lên tiếng.

Duyệt Tâm hỏi lại một lần nữa, anh vẫn không có đủ dũng cảm để nói nên vội vàng tắt máy.

Cố Nam có thể tưởng tượng ra khóe miệng cô hơi cong lên khi nói chuyện điện thoại, yên bình như hoa hải đường nở giữa mùa xuân.

Cố Nam tìm Lưu Bảo vì anh đã giành được thành công khi lên kế hoạch làm đại lý sản phẩm mới.

Lãnh đạo công ty đã đích thân gặp anh nói chuyện, bảo anh trực tiếp nhận vị trí quản lý bộ phận bán hàng. Một chuyện tốt đẹp như thế, anh cảm thấy không phải là sự thật nên vội vàng tìm một người để kiểm chứng.

Thấy Cố Nam, Lưu Bảo hơi ngạc nhiên và vui mừng, cô uống rượu với Cố Nam, hai người chuyện trò cười nói.

Sau đó Lưu Bảo mời Cố Nam hát cùng cô, Cố Nam hát thật. Anh hát to vào micro: “Trong cuộc đời chỉ cần có em, việc gì cũng có thể...”

Lưu Bảo hỏi bên tai anh: “Bài hát bày anh hát về tôi phải không?”

Bỗng nhiên Cố Nam không biết phải trả lời như thế nào, anh không muốn nói dối lòng mình, nhưng cũng sợ tình cảm của mình bị giẫm đạp, không được đáp trả, vì thế, anh nói đúng như vậy.

Mặc dù vui chơi cười nói suốt nửa đêm, Cố Nam vẫn cảm thấy đó không phải là sự thật, anh không thể phủ nhận thành công của mình chỉ có thể chia sẻ với một người, đó chính là Duyệt Tâm, nhưng lúc này, cô không ở bên cạnh anh.

Cố Nam cảm thấy mình rất đáng xấu hổ, lúc cô đơn không có Duyệt Tâm bên cạnh bèn lợi dụng Lưu Bảo.

Anh biết rõ Lưu Bảo có tình cảm với mình, chỉ cần anh vẫy tay cô sẽ chủ động theo anh, anh kể với Lưu Bảo chuyện anh ly hôn và để lộ cảm giác đau khổ vô vọng trước mặt cô.

Lưu Bảo ôm chặt lấy người anh, cô nói: “Không có gì phải quá đau khổ, không phải là anh đã ly hôn rồi sao?”

Cố Nam tưởng tượng ra sự dễ dãi trong lời nói của cô, anh căm ghét sự yếu đuối và tâm lý trốn chạy của mình. Anh gạt ngón tay Lưu Bảo, cố gắng tránh xa sự ấm áp của cô: “Cô đừng quan tâm đến tôi, tôi không yêu cô!”

Sắc mặt Lưu Bảo xanh tái, cô tát anh một cái rất mạnh rồi quay đầu bỏ đi.

Cố Nam xoa gò má tê cứng của mình, bỗng nhiên không còn có cảm giác đau.

Anh cũng đã từng đánh Duyệt Tâm, trên khuôn mặt nhỏ của Duyệt Tâm xuất hiện rõ vết ngón tay anh. Đừng nói đến mặt cô, ngay cả tay anh cũng cảm thấy đau. Lúc đó, anh còn buồn hơn cô, những bây giờ, vì sao anh không có cảm giác gì với Lưu Bảo?

Lưu Bảo bỏ đi một lát rồi quay lại, thở gấp.

Cô lao vào lòng Cố Nam, giọng nức nhen: “Tôi không quan tâm...Tôi không quan tâm anh có yêu tôi không...Tôi chỉ cảm thấy cuộc sống quá cô đơn, chúng ta giống như hai con chuột không được người ta ngó ngang, hãy ở bên nhau để có được cảm giác ấm áp!”

Lúc này Cố Nam mới cảm thấy đau. Hóa ra, cảm giác đau đớn không phải xuất phát từ việc bị đánh mà từ trong lòng.

Anh không thể biết được lúc đó Duyệt Tâm có buồn như anh hay không, anh chỉ cảm thấy nếu không có gì chống đỡ, anh sẽ suy sụp.

Sáng sớm ngày hôm sau, Cố Nam thức dậy trên giường của Lưu Bảo.

Cho dù đêm qua anh không làm gì, nhưng anh vẫn giống như một người chồng vừa làm chuyện không hay, cảm thấy có lỗi với Duyệt Tâm.

Lưu Bảo chuẩn bị bữa sáng, mặc dù không thịnh soạn nhưng cũng đủ để anh ăn no. Cô ôm lấy cổ Cố Nam, thân mật hỏi: “Anh có cảm thấy khá hơn không?”

Cố Nam thấy lạ, lúc ở bên Lưu Bảo, anh không có cảm giác gì phức tạp, trái tim không hề rung động.

Anh vội vàng đi làm rồi dặn Lưu Bảo: “Cô ngủ thêm một lát đi.”

Không ai biết Cố Nam trở thành một người điên cuồng làm việc từ lúc nào nhưng mọi người đều nhận ra, một Cố Nam phong độ lịch lãm trước đây đã biến mất, anh không còn chú ý đến hình ảnh của mình, anh trở nên cô độc và ít nói.

Trong công việc, anh làm rất tốt, hàng ngày anh làm thêm giờ đến đêm khuya. Lãnh đạo thấy anh miệt mài như vậy nên tăng lương cho anh.

Lúc anh cầm tiền lương lên đến chục ngàn đồng, bỗng nhiên anh nhớ tới lời nói của mình với Duyệt Tâm trước đây: “Sau này, anh sẽ nuôi em!”

Những lời nói đó dường như vẫn đang vang lên bên tai, nhưng Duyệt Tâm đã ở rất xa anh. Anh bất giác nhớ đến nụ cười của cô, ánh mắt của cô lúc cô e lệ, thậm chí vẻ dịu dàng của cô khi cúi đầu cũng khiến anh bồi hồi xúc động.

Một người đàn ông đã ly hôn mà vẫn còn nhớ nhung vợ cũ của mình đến như vậy, anh cảm thấy vừa buồn bã vừa xấu hổ.

Duyệt Tâm hắt hơi, nghi ngờ có người nào đó đang nhớ cô, tự nói với mình: “Có lẽ mẹ nhớ mình.”

Hàn Hiên cười hi hi lại gần cô: “Trò này cũng linh nghiệm sao?”

Duyệt Tâm gật đầu rất nghiêm túc.

Hàn Hiên bật cười, tiếp tục hỏi: “Vậy buổi tối trước khi đi ngủ chắc chị bận lắm nhỉ?”

Duyệt Tâm thấy thái độ kỳ lạ của Hàn Hiên, nghiêm mặt hỏi: “Nếu cậu còn trêu tôi, tôi sẽ buồn đấy.”

Hàn Hiên sợ cô buồn thật nên vội vàng giơ tay đầu hàng: “Em chỉ không tin vào suy nghĩ mê tín của chị mà thôi.”

Duyệt Tâm yên lặng ngồi trước bàn làm việc, không để tâm đến cậu nữa.

Hàn Hiên buồn bã bỏ đi, vừa đi vừa than thở: “Rõ ràng là mê tín, hắt xì...lẽ nào cũng có người nhớ đến mình sao?”

Lần này, Duyệt Tâm bật cười thành tiếng, các đồng nghiệp bên cạnh cũng cười. Bỗng chốc, không khí trong phòng làm việc trở nên vui vẻ.

Viên Nhược Hồng thích nhìn thấy Duyệt Tâm cười, lúc này, anh đang đứng ngoài cửa phòng làm việc.

Anh không nhớ mình đã nhìn cô như vậy bao nhiêu lần, anh không muốn làm phiền cô, anh đã từng nói chỉ cần nhìn thấy cô cười là đủ. Có lẽ nói “đủ” ở đây chỉ là chiều lệ.

Lúc còn trẻ, anh không hiểu về tình yêu, đó là khoảng thời gian anh dồn tâm huyết vào công việc, thậm chí cho đến bây giờ anh cũng không thể nói rõ ràng tình yêu là gì.

Anh giống một chàng trai trẻ mới yêu lần đầu, lâu lâu không nhìn thấy Duyệt Tâm, anh cảm thấy nhớ nhung trong lòng, giống như có một thứ mật ngọt đang kết tinh trong lòng anh.

Duyệt Tâm nhìn thấy Viên Nhược Hồng đứng ngoài cửa, cô không cười với mọi người nữa mà yên lặng đứng dậy, chào anh với vẻ khách sáo: “Tổng giám đốc Viên, chào anh. ”

Trong lòng Viên Nhược Hồng dường như cảm thấy đang mất mát điều gì đó nhưng anh vẫn bình tĩnh hỏi: “Nếu không bận, cô có thể đi cùng tôi tới Hằng Trí không? Bên đó có một dự án cần bàn bạc, đúng lúc thư ký Vu không có mặt.”

Nghe đến hai chữ Hằng Trí, Duyệt Tâm ngạc nhiên đến mức không phản ứng được gì.

Hằng Trí chính là công ty Cổ Nam làm việc.

Viên Nhược Hồng đã sớm dự đoán được thái độ này của cô, anh vội vàng nói: “Nếu cô không muốn đi thì thôi, dù sao đây cũng không thuộc phạm vi công việc của cô.”

Tổng giám đốc đã yêu cầu như vậy, Duyệt Tâm không muốn thể hiện điều gì bất thường trước mặt đồng nghiệp, hơn nữa đó là công ty của Cổ Nam thì sao? Họ đã ly hôn rồi, cô không thể sống suốt đời trong nỗi ám ảnh đó.

Vì thế, do dự một lát, cô đồng ý.

Lần này, đến lượt Viên Nhược Hồng không hiểu, anh chỉ dò hỏi cô, muốn xem thái độ phản ứng của cô, không ngờ cô lại quyết định nhanh như thế.

Trên đường đến Hằng Trí, Viên Nhược Hồng và Duyệt Tâm đều ngồi ở ghế sau, có lẽ vì có mặt lái xe nên hai người đều không nói gì.

Trời âm u báo hiệu một ngày mưa gió.

Duyệt Tâm nhìn ra ngoài qua cửa kính của xe, cảm thấy hơi lo lắng, đường khó đi nên xe hơi chao đảo, sắc mặt cô để lộ một chút lo lắng và mệt mỏi.

Dáng vẻ của cô không lọt qua mắt của Viên Nhược Hồng, anh dặn lái xe: “Đi chậm lại một chút rồi dừng xe ở chỗ ngoặt, tôi với cô Hà đi bộ một lát là được.”

Người lái xe chưa gặp chuyện này bao giờ, quay lại nhìn anh với vẻ mặt hơi hoảng hốt.

Viên Nhược Hồng lo người lái xe trẻ tuổi suy nghĩ lung tung, vội vàng giải thích: “Cô Hà say xe.”

Một câu nói đơn giản nhưng khiến Duyệt Tâm cảm thấy ấm áp, cô khẽ gật đầu rồi mỉm cười với anh.

Đường không xa, cô không có thời gian để nghĩ lung tung thì đã đến Hằng Trí.

Giám đốc phụ trách dự án nói với hai người các vấn đề mấu chốt rồi ời quản lý dự án này đến.

Trong lúc chờ đợi, Viên Nhược Hồng không ngừng nói chuyện với giám đốc, Duyệt Tâm tranh thủ thời gian làm việc gì đó thú vị hơn, cô chơi trò chơi điền ô chữ trong “Thời báo Kinh Hoa.”

Đây là lần đầu tiên cô điền ô chữ mà không suy nghĩ, cảm tờ báo lật đi lật lại.

Cô cúi đầu rất chăm chú, không để ý đến Cố Nam đang đứng ngoài cửa kính.

Cố Nam đã nhìn thấy Duyệt Tâm từ trước, anh phân vân đứng ngoài cửa bất động, sợ rằng cảnh tượng trước mặt chỉ là ảo giác.

Duyệt Tâm gầy hơn, hai gò má cô hõm xuống nhưng lại trông giống như có má lúm đồng tiền rất duyên. Cô có dáng vẻ đang rất thích thú giở trang báo, thái độ vui vẻ và hài lòng.

Trước đây anh chưa bao giờ để ý đến dáng vẻ của cô lúc cô vui vẻ, trông cô rất đẹp. Cố Nam không thể tin người phụ nữ khiến anh say mê lại có thể rời xa anh. Cô không còn là vợ, người bạn đời của anh nữa, từ lúc đó, anh chỉ có thể ngắm nhìn cô từ xa, không được lại gần cô. Điều này đối với anh thực sự là một sự mất mát và đáng tiếc nuôi.

Anh không dám nhìn sang hướng khác, sợ rằng chỉ nhắm mắt lại là cảnh trước mặt sẽ tan biến như giấc mộng.

Nhưng nằm mơ mãi cũng phải tỉnh dậy.

Duyệt Tâm vô tình ngẩng đầu lên, đột nhiên bốn mắt gặp nhau, hai người đều cảm thấy bị sốc.

Vị giám đốc không biết chuyện nên cẩn thận giới thiệu: “Vào đây, quản lý Cố, tôi sẽ giới thiệu mọi người. Vị này là tổng giám đốc Viên sắp hợp tác làm việc cùng chúng ta, vị này là cô Hà.”

Cố Nam nhìn thấy Viên Nhược Hồng, không còn thái độ thù địch và căm hận như nhìn thấy kẻ thù nữa, hơn nữa anh còn cảm thấy mình đã thua trong tay người đàn ông này, anh hơi tự ti và không cam lòng.

Anh chậm rãi bắt tay Viên Nhược Hồng rồi chìa tay về phía Duyệt Tâm. Anh cần cô cho anh một chút tự tin và ấm áp, nếu không, trái tim anh sẽ tê cứng.

Duyệt Tâm do dự rồi lùi lại phía sau, cô không thể học cách tỏ thái độ điềm nhiên của Viên Nhược Hồng càng không thể giữ bình tĩnh như anh, tim cô loạn nhịp, không phải vì sợ hãi, cũng không phải vì căng thẳng mà vì một cảm giác kinh ngạc không biết từ đâu.

Giọng của Cố Nam như đang khóc, dội lên màng nhĩ của cô: “Duyệt Tâm, em có khỏe không?”

Cô không khỏe, cô luôn luôn không khỏe, đáng tiếc là anh không biết. Bây giờ cô cũng không quan tâm anh có biết hay không vì đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Cô khẽ đáp một tiếng: “Quản lý Cố.”

Mọi người ngồi xuống bàn chuyện công việc. Trong tình thế này, Duyệt Tâm cảm thấy bối rối, cô uống cà phê để che giấu tâm trạng lo lắng của mình.

Thật ra, người cảm thấy bất an hơn cô là Cố Nam.

Anh nghĩ đến quan hệ của mình với Lưu Bảo, cảm thấy rõ ràng là không trong sáng, anh không xứng đáng để được ngồi với Duyệt Tâm. Anh hận mình đã phóng túng, càng hận mình vì sao không thể từ bỏ, không thể quên người phụ nữ tên là Duyệt Tâm để sống cùng người khác suốt cuộc đời.

Cố Nam thở dài một tiếng rồi muốn tắt mình hai cái để tỉnh táo lại, nhưng người đang ngồi đối diện anh là Duyệt Tâm, làm sao anh có thể tỉnh táo được?

Cô không ngừng uống cà phê, Cố Nam lo cô uống nhiều sẽ mất ngủ nên không kiềm chế được khuyên cô: “Duyệt Tâm, em nên uống thứ đồ đó ít thôi.”

Trước đây, cô cũng từng uống cà phê vào buổi chiều, buổi tối rất tỉnh táo nên ngủ không ngon. Lúc đó, cô ôm cánh tay anh, trở mình liên tục, kể chuyện thời bé với anh khiến anh mãi nghe cũng không ngủ đủ giấc.

Duyệt Tâm nghe thấy Cố Nam nói thế hơi ngạc nhiên, cầm cốc nhưng không uống.

Thấy cô không cử động, Cố Nam rất tự nhiên đứng dậy cầm lấy cốc cà phê của cô.

Không ngờ, Duyệt Tâm cầm chặt quá nên Cố Nam không cầm được cốc, còn làm đổ lên người cô, thứ nước màu nâu thấm vào chiếc váy trắng của cô thành một vết loang lổ.

Duyệt Tâm vội vàng cầm giấy ăn để lau nhưng không có tác dụng.

Cố Nam thấy vậy rất lo lắng, lấy hộp giấy ăn trên bàn hộp đặt lên chân cô.

Duyệt Tâm muốn tránh anh nên vội nói: “Để em làm, em tự làm được.”

Viên Nhược Hồng nhìn Cố Nam rồi lịch sự kéo Duyệt Tâm về phía mình rồi nói: “Chuyện của cô Hà không phiền đến quản lý Cố phải bận tâm.”

Cố Nam chưa từng trải nên suýt chút nữa lật mặt ngay tại đó, anh nắm chặt tay lại, giận dữ nói: “Chuyện của Duyệt Tâm mãi mãi là chuyện của tôi.”

Anh không hiểu vì sao anh lại quan tâm đến Duyệt Tâm như thế, nhưng anh rất rõ anh không muốn cô yêu người khác, đặc biệt là Viên Nhược Hồng, đồng thời, Cố Nam cũng không muốn người khác yêu cô, ví dụ như Viên Nhược Hồng.

Cấp trên của Cố Nam nhẹ nhàng nhắc nhở anh: “Quản lý Cố, tổng giám đốc Viên là đối tác quan trọng nhất của chúng ta, sau này, hai bên sẽ có rất nhiều dự án trên nhiều lĩnh vực.”

Thái độ của Cố Nam trở nên hòa nhã hơn.

Phong cách nho nhã, lịch sự, điềm tĩnh của Viên Nhược Hồng có ưu thế rất lớn so với thái độ lưỡng lự của Cố Nam, hợp đồng được thống nhất rất nhanh, Hằng Trí không nhận được lợi ích thực sự nào, Viên Nhược Hồng vừa chiếm được lòng người, vừa kiếm được một khoản tiền lớn.

Viên Nhược Hồng bước ra khỏi phòng họp với tư thế của người chiến thắng, anh vừa đi vừa nói với Duyệt Tâm: “Cũng may có cô đi cùng.”

Duyệt Tâm không muốn ở lại đó thêm một phút nào nữa, vội vàng cùng Viên Nhược Hồng bước ra ngoài, cô vẫn còn nghe thấy vị giám đốc của Hằng Trí nói với Cố Nam: “Hôm nay cậu nên tự kiểm điểm thái độ của mình...”

Cố Nam đuổi theo gọi tên Duyệt Tâm nhưng cô không quay đầu lại.

Bên ngoài, trời bắt đầu mưa. Hai người đều không mang ô nên đành đứng đợi lái xe đến đón ở cổng lớn.

Sắc mặt của Duyệt Tâm còn xấu hơn cả màu trời, cô khẽ hỏi Viên Nhược Hồng: “Anh biết là sẽ gặp anh ấy phải không?”

Viên Nhược Hồng không thể phủ nhận.

Có lẽ anh đã linh cảm được, lần này đến có thể gặp Cố Nam, nhưng không ngờ lại ở trong tình trạng đánh giáp lá cà như thế này. Anh đưa Duyệt Tâm đi cùng không phải là vì muốn cô làm ảnh hưởng đến tâm trạng của Cố Nam, anh chỉ đến để bàn một vụ làm ăn, hoàn toàn không liên quan đến chuyện tình cảm.

Nhưng đã gặp nhau rồi thì không thể tránh né được nữa.

Viên Nhược Hồng nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Duyệt Tâm, anh sợ cô hiểu lầm nên vội vàng giải thích: “Tôi không...” nhưng bỗng nhiên anh không biết nên nói thế nào nữa, anh lo giải thích quá nhiều sẽ chỉ là biện hộ.

Mưa càng lúc càng to, lái xe dừng xe trước cổng lớn, đột nhiên Duyệt Tâm nói: “Dù sao cũng đến giờ nghỉ, tôi không về công ty nữa.”

Viên Nhược Hồng biết cô hiểu nhầm anh.

Duyệt Tâm dùng áo khoác che đầu rồi cười và nói với Viên Nhược Hồng: “Tạm biệt.”

Viên Nhược Hồng giữ cô lại, kiên quyết nói: “Để lái xe đưa cô về, tôi cũng không về công ty nữa.”

Cô không chống lại được sức mạnh của anh, nên bị anh đẩy vào trong xe, cửa xe đóng lại, Duyệt Tâm không còn thời gian để kịp phản ứng, lái xe đã lái xe ra khỏi con đường đó.

Nhìn qua kính hậu dưới màn mưa, Duyệt Tâm nhìn thấy Viên Nhược Hồng đang cô đơn đứng ở góc ngoặt đầu đường, anh đứng trong màn mưa nhạt nhòa, để mặc cho nước mưa rơi ướt người.

17. Chương 29

7

Có một số điều không phải không nợ nhau là kết thúc, ví dụ như tình cảm

Lúc Thẩm Vĩ Vĩ về đến nhà, cô ướt như chuột lột, cô liên tục chửi: “Cái thời tiết quỷ quái này, trời mưa mà không dự báo trước một tiếng, hại bà không mang ô.”

Duyệt Tâm vội vàng đưa khăn khô cho cô rồi giúp cô lấy quần áo mặc ở nhà.

Thẩm Vĩ Vĩ nhìn Duyệt Tâm rồi nói: “Cũng may cậu về sớm, nếu không bây giờ không thể bắt được xe trên đường, nước đã ngập bắp chân rồi, bão to lắm.”

Duyệt Tâm nhìn ra ngoài cửa kính, mưa密密 mù trời đất.

Cô hỏi Vĩ Vĩ: “Mưa như thế này đến bao giờ?”

Vĩ Vĩ lắc đầu nói: “Dự báo thời tiết không thông báo.”

Thấy Duyệt Tâm nhìn ra ngoài trời, nét mặt đầy lo lắng, Vĩ Vĩ hỏi: “Sao thế? Không phải cậu đa sầu đa cảm vì trời mưa chứ?”

Duyệt Tâm khẽ cười, tiện tay thu dọn quần áo trên ghế sofa: “Không phải, mình đang nghĩ tối nay chúng ta sẽ ăn gì?”

Nấu cơm xong, Duyệt Tâm bước tới ban công nhìn ra ngoài, trời vẫn mưa. Cô thở dài rồi gọi Vĩ Vĩ ăn cơm.

Vĩ Vĩ ngồi cạnh bàn ăn, hỏi Duyệt Tâm: “Có chuyện gì cậu không nói được sao? Nhìn tinh thần cậu có vẻ bất an!”

Duyệt Tâm nói: “Viên Nhược Hồng...”

Đang nói được nửa câu, thấy nét mặt chăm chú của Vĩ Vĩ, cô dừng lại, chỉ ra ngoài trời: “Sao mưa mãi không ngừng? Đúng là làm người ta buồn phiền!”

Hai người vừa ăn cơm vừa xem ti vi, nhưng vì thái độ lo lắng rõ rệt của Duyệt Tâm nên Vĩ Vĩ xem phim cũng không tập trung.

Chuông cửa đột ngột vang lên, Duyệt Tâm lao ra cửa, Vĩ Vĩ cũng không chậm hơn cô, tay của hai người đồng thời chạm vào tay cầm.

Lúc cửa được mở ra, thái độ của hai người không giống nhau.

Duyệt Tâm rất ngạc nhiên còn Vĩ Vĩ lại vui mừng, cô cười và chào: “Cố Nam, lâu rồi không gặp.”

Quần áo trên người Cố Nam ướt sũng, nước nhỏ giọt trên tóc anh, anh cầm ô đứng ở ngoài cửa, nhìn Duyệt Tâm không chớp mắt.

Duyệt Tâm không thể hiểu vì sao Cố Nam có thể lờ thôi như thế đứng ở đó, vì vậy, cô nhìn anh yên lặng không nói gì.

Chỉ có Vĩ Vĩ vội vàng đưa anh vào nhà: “Mưa to như thế, Cố Nam, sao anh lại đến đây? Anh mau lau nước trên người đi.” Vĩ Vĩ cầm chiếc khăn Duyệt Tâm lấy lúc trước đưa cho Cố Nam rồi về phòng.

Cố Nam không động đậy, anh chỉ nhìn Duyệt Tâm rồi hỏi: “Lúc về em không bị mưa ướt chứ?”

Duyệt Tâm cảm thấy câu hỏi này rất buồn cười. Lúc hai người chưa ly hôn, anh luôn gây phiền phức cho cô, không quan tâm đến cô ảm hay lạnh như thế nào. Bây giờ ly hôn rồi, anh lại đội mưa to gió lớn đến hỏi cô có bị ướt hay không?

Mặc dù trong lòng không vui nhưng Duyệt Tâm vẫn pha cho Cố Nam một cốc trà gừng nóng, cô lạnh nhạt nói: “Anh uống chút trà nóng, cẩn thận không bị cảm lạnh bị sốt.”

Cốc trà gừng vừa ngọt vừa cay, hơi nước bay lên uốn lượn trong không khí.

Cố Nam cầm cốc trà, vài lần định nói gì đó nhưng không cất lên được thành lời.

Uống hết cốc trà, Cố Nam chào ra về, Duyệt Tâm cũng không giữ, cô giúp anh lấy ô rồi nói: “Sau này, không có chuyện gì đặc biệt, anh không cần đến đây nữa.”

Cố Nam hoảng hốt, biết sự việc trầm trọng đến mức này là do anh tự làm tự chịu. Lúc sắp đi, anh nói một câu: “Duyệt Tâm, anh xin lỗi!”

Duyệt Tâm không tiễn Cố Nam, cô đóng cửa.

Sau đó, cô dựa vào cửa thở gấp, cô cũng rất buồn, cảm thấy một góc nào đó trong tim mình đau đớn.

Vĩ Vĩ bước ra khỏi phòng, thấy trong phòng khách chỉ còn lại Duyệt Tâm, cô vội vàng hỏi: “Cố Nam đâu?”

“Đi rồi.”

Vĩ Vĩ ngạc nhiên hét lên: “Trời ơi, Hà Duyệt Tâm, bên ngoài trời mưa to như thế, cậu bảo anh ấy đi thế nào?”

“Đến thế nào thì đi như thế.” Duyệt Tâm hồ hững nói.

Vĩ Vĩ ngạc nhiên nhìn Duyệt Tâm bình tĩnh thu dọn bát đĩa, lắc đầu nói: “Thật khó tin. Duyệt Tâm, sao bỗng nhiên cậu lại trở thành một người có máu lạnh như thế?”

Duyệt Tâm không phủ nhận lời nói của Vĩ Vĩ, cũng không giải thích ình, cô chỉ yên lặng, lấy nước rửa bát rửa đi rửa lại nhiều lần.

Cố Nam hy vọng Duyệt Tâm có thể nói một tiếng: “Anh ở lại trú mưa đã!” nhưng cô không nói, anh chỉ có thể yên lặng và buồn bã bước ra khỏi tầm nhìn của cô.

Ngoài trời mưa vẫn rất to, những giọt mưa rơi xuống người như dội lên trái tim anh.

Một mình Cố Nam bước ra đường, anh bị bao vây bởi màn mưa dày đặc, không biết một giây nữa mình sẽ bước theo hướng nào. Thế giới rộng lớn như vậy, anh không biết phải đi đâu. Anh không biết ở nơi nào mới không có Duyệt Tâm, ở nơi nào mới có trời nắng. Anh vớt chiếc ô cầm trong tay, cởi áo khoác ngoài đã ướt sũng, hai tay ôm đầu đứng gào thét dưới mưa. Anh gọi tên Duyệt Tâm nhưng anh biết cô không nghe thấy.

Cố Nam khóc dưới mưa, chỉ có như vậy người khác mới không nhìn thấy nước mắt và vết thương trong lòng anh.

Anh từ từ khụy xuống, quỳ dưới vệ đường ngập nước mưa...

Ngày hôm đó, mưa rơi không dứt suốt cả đêm.

Duyệt Tâm ngủ mơ màng, cả đêm nằm mơ.

Trong giấc mơ, có nụ cười rạng rỡ của Cố Nam, vui vẻ nói với cô: “Cả cuộc đời anh sẽ đối xử tốt với em, anh nuôi em.”

Trong giấc mơ, có ánh mắt sâu thẳm của Viên Nhược Hồng, tay cầm một bó hoa loa kèn đứng trước mặt cô, nhìn vào mắt cô và nói: “Đây là hoa thủy vu nở hàng năm...”

Cô không ngủ được nữa, đứng dậy pha ình một cốc sữa nóng, từ từ uống từng ngụm nhỏ.

Sáng hôm sau, cuối cùng mưa cũng tạnh, trời hừng nắng.

Duyệt Tâm đi làm sớm, gặp thư ký Vu ngoài cửa, cô chúc anh một buổi sáng tốt lành.

Thư ký Vu ngáp dài rồi nói với cô: “Tốt lành gì? Tổng giám đốc Viên ốm rồi, sốt cao suốt đêm, tôi phải chăm sóc anh ấy.”

Ngón tay Duyệt Tâm cầm chặt lấy khóa túi xách, hơi cúi đầu hỏi một câu: “Thế giờ đã khỏe hơn chưa?”

Thư ký Vu lắc đầu nói: “Khỏe gì, sốt cao lắm, liên tục nói mê...”, vừa nói vừa nhìn Duyệt Tâm như đang muốn quan sát phản ứng của cô.

Duyệt Tâm cắn môi không nói gì, vội vàng vào phòng làm việc của mình.

Tổng giám đốc không có mặt, thư ký Vu trở thành người tự do, anh vào phòng làm việc của Duyệt Tâm tán phét hồi lâu, gần đến buổi trưa mới đột ngột vỗ tay lên trán nói: “Nguy rồi, tôi quên không làm gì cho tổng giám đốc Viên của chúng ta ăn.”

Hàn Hiên nói: “Hôm nay anh Viên của em không đến sao?”

Thư ký Vu giải thích: “Không biết vì sao hôm qua ngấm nước mưa nên sốt cao rồi!”

Duyệt Tâm nghĩ lúc anh để lái xe đưa cô về, anh không có ô, đứng trong mưa nhìn cô đi xa dần nên tâm trạng của cô trở nên rất phức tạp.

Thư ký Vu không dám chậm trễ, kéo Duyệt Tâm đi cùng: “Cô phải mua cơm cho tổng giám đốc Viên với tôi.”

Duyệt Tâm nhìn đồng giắc tờ trên bàn làm việc thở dài: “Để Hàn Hiên đi cùng anh.”

Hàn Hiên rất tích cực, cầm chìa khóa xe nói: “Cũng tiện, để em đi thăm anh ấy.”

Thư ký Vu đẩy Hàn Hiên ra, kiên quyết nói với Duyệt Tâm: “Lựa chọn đúng khẩu vị cho người ốm, phụ nữ các cô hiểu hơn đàn ông chúng tôi, để Hàn Hiên ở lại làm đỡ việc giúp cô đi.”

Duyệt Tâm không biết phải làm thế nào, suy nghĩ một lát rồi nói: “Được, để tôi đi, chúng ta đi sớm về sớm.”

Đã lâu rồi Viên Nhược Hồng không ốm.

Sức khỏe của anh không tồi, ngấm nước mưa không là gì. Nhưng tâm trạng của anh không tốt, một khi đã bị ốm thì ốm rất nặng.

Lúc từ Hằng Trí quay về, anh nhìn thấy rất rõ sự nghi ngờ và từ chối trong ánh mắt của Duyệt Tâm. Anh hiểu cô nghi ngờ anh lợi dụng mối quan hệ giữa cô và Cố Nam để làm ảnh hưởng tới tâm trạng của Cố Nam nhằm xúc tiến chuyện làm ăn của anh.

Anh biết rõ Cố Nam làm việc ở công ty đó, cũng biết anh ấy có thể quản lý dự án này, đúng lúc thư ký Vu không có mặt nên đưa cô đi cùng...Sự trùng hợp này khiến Viên Nhược Hồng không có cách nào để biện hộ.

Anh muốn giải thích nhưng trong tình hình đó, anh không thể nói rõ ràng anh không hề có ý đồ như vậy.

Trước đây, Duyệt Tâm cũng đã từng từ chối anh, anh cảm thấy là vì Cố Nam và cuộc hôn nhân của họ. Nhưng bây giờ họ đã chia tay, quan hệ hôn nhân không còn tồn tại nữa, cô vẫn từ chối anh, hơn nữa còn kiên quyết hơn. Điều này khiến anh không hiểu và càng khổ não. Anh không biết rốt cuộc là vì điều gì?

Đứng giữa trời mưa to không thể cho anh câu trả lời, hơn nữa khiến anh càng khổ sở.

Lần đầu tiên anh cảm nhận được rằng: Tình yêu khiến cho người ta không thể tự quyết định, lực bất tòng tâm.

Duyệt Tâm đi cùng thư ký Vu mua cháo gà và vài món ăn nhẹ rồi đưa cho anh và nói: “Anh mang đến cho tổng giám đốc Viên, tôi về công ty tiếp tục làm việc.”

Thư ký Vu không đồng ý, lắc đầu nói: “Phải nói tổng giám đốc Viên của chúng ta đối xử với cô không tồi, vì sao cô không thể tốt hơn với anh ấy?”

Duyệt Tâm cúi đầu không nói gì.

Thư ký Vu đưa cháo và đồ ăn cho Duyệt Tâm: “Tôi còn có việc, cô đi thay tôi một chuyến!”

Duyệt Tâm chưa kịp nói lời từ chối, thư ký Vu đã vẫy xe taxi rồi đẩy Duyệt Tâm lên xe, nói với lái xe địa chỉ và cho Duyệt Tâm biết số phòng của Viên Nhược Hồng.

Duyệt Tâm không muốn một mình gặp Viên Nhược Hồng, dù sao mọi chuyện cũng đã trở thành quá khứ. Cô nghĩ nên coi quá khứ như một áng mây trôi qua, không cần đuối theo và lưu luyến, mọi người không còn gì liên quan đến nhau nữa, đó là một cách giải thoát. Cuối cùng, không ai nợ ai là tốt nhất.

Nhưng lúc ngồi trên xe, nhớ đến chuyện hôm qua, Viên Nhược Hồng bảo lái xe đưa cô về còn anh cô đơn đứng giữa màn mưa, Duyệt Tâm không thể không suy nghĩ.

Có một số điều không phải không nợ nhau là kết thúc, ví dụ như tình cảm. Đó là ngàn vạn sợi tơ ràng buộc lẫn nhau, yêu rồi tan, ly rồi hợp...Tóm lại, không thể xóa nhòa những dấu tích đó, giống như một hạt giống đang ngủ say, gặp mưa xuân lại nảy mầm vươn mình lên khỏi mặt đất.

Duyệt Tâm đi theo con đường mà thư ký Vu đã chỉ tìm đến chỗ ở của Viên Nhược Hồng, cô đứng ở dưới nhà nhấn điện thoại trên cửa chống trộm hồi lâu nhưng không có ai trả lời. Sau đó, có người cầm chìa khóa mở cửa, Duyệt Tâm đi cùng vào thang máy.

Cô vừa ra khỏi thang máy vừa nghĩ, không chắc chắn Viên Nhược Hồng có nhà hay không, nếu không có, cô sẽ quay về công ty làm việc tiếp. CASE của Hằng Trí được giao cho cô làm, cô cần nhanh chóng lên phương án.

Viên Nhược Hồng uống thuốc hạ sốt xong, anh toát mồ hôi khắp người, cảm thấy mệt mỏi, mơ màng nhắm mắt. Hình như nghe thấy tiếng chuông cửa, vài phút sau anh mới mặc áo khoác ra mở cửa.

Duyệt Tâm đứng ở ngoài, bởi đi một đoạn đường xa nên mặt cô đỏ hồng, lấm tấm mồ hôi, cô lấy ngón tay vén tóc, lau mồ hôi trên trán.

Đối với một người đang sốt cao như Viên Nhược Hồng, người phụ nữ này giống như một dòng suối mát lành.

Anh cầm lấy cánh tay cô, ôm cô vào lòng rồi đóng cửa lại.

Duyệt Tâm chống cự trong vòng tay rắn chắc của anh kêu lên: “Viên Nhược Hồng, anh làm gì thế?”

Thật ra anh không thể nói rõ anh muốn làm gì, anh chỉ muốn ôm cô vào lòng để cảm nhận được đây là sự thật.

Anh không muốn cô hét to như vậy, điều đó khiến anh cảm thấy có lỗi và xấu hổ, vì thế, anh dùng môi chặn miệng cô, dường như có lửa đốt, máu trong người anh nóng lên.

Vì thế, anh ép người cô sát vào cửa, cô hét không thành tiếng.

Duyệt Tâm lo lắng, cô làm rơi hết túi đồ ăn đang cầm trong tay, đưa tay lên tát Viên Nhược Hồng, tiếng động khiến hai người bừng tỉnh.

Viên Nhược Hồng lấy lại được tỉnh táo, anh hồi lỗi nhìn Duyệt Tâm, trong ánh mắt có vô vàn điều muốn nói.

Duyệt Tâm lấy tay ôm ngực, cố gắng giữ bình tĩnh.

“Tôi xin lỗi.” Anh nói.

Viên Nhược Hồng không biết vì sao mình lại xin lỗi cô, anh cảm thấy chỉ nói ba tiếng đó mới có thể biện minh cho hành động mất kiểm soát của mình.

Nhưng lúc nói ra rồi, anh lại hối hận. Biện minh như thế sẽ khiến cho anh không còn cảm thấy hành động vừa rồi là tự nhiên, không còn cảm thấy Duyệt Tâm không giữ khoảng cách với anh, nói lời xin lỗi cho thấy anh quá lo lắng và thận trọng.

Cuối cùng Duyệt Tâm không còn nhìn anh với ánh mắt oán giận nữa, cô thu dọn các túi đồ trên đất, bên trong là hộp cháo và đồ ăn cho anh.

Cô lần lượt giúp anh đặt lên bàn ăn, giả vờ bình tĩnh nói: “Anh ốm rồi, nên ăn đồ ăn nhẹ!”

Viên Nhược Hồng không muốn ăn, anh toát mồ hôi khắp sống lưng, mệt mỏi ngồi lên ghế sofa. Anh thấy mắt mình hoa lên: “Cô có thể giúp tôi lấy khăn không?”

Duyệt Tâm gật đầu đi tìm khăn, làm ướt bằng nước ấm rồi đưa cho anh: “Ồm thì phải đến bệnh viện chứ!” Cô nhắc anh.

Viên Nhược Hồng lắc đầu, nói khẽ: “Chỉ bị nhiễm lạnh một chút, không thể coi là bệnh được.”

Anh mệt mỏi dựa lên ghế sofa, nhìn cô bận rộn giúp anh dọn dẹp đồ ăn trên bàn ăn, cô là một người không thích nhàn rỗi và rất giỏi chăm lo cho cuộc sống.

Trong lúc anh dường như đang bị thôi miên, Duyệt Tâm đột ngột quay đầu lại hỏi: “Lò vi sóng ở đâu? Tôi muốn hâm nóng lại cháo.”

Anh vội vàng che giấu ánh mắt của mình, cúi đầu chỉ vào góc bếp.

Duyệt Tâm không nhìn thấy sự bất thường của anh, cầm bát cháo vào bếp.

“Tôi đun nước rồi, đợi lát nữa anh ăn cháo xong rồi uống thuốc, hy vọng tới chiều anh sẽ khỏe hơn.”

Cô nhanh nhẹn sắp xếp mọi việc rồi cầm túi của mình định đi về.

Viên Nhược Hồng kéo cô lại, anh nói: “Đợi tôi ăn xong cô hãy đi.” Giọng nói của anh có vẻ như đang cầu khẩn.

Duyệt Tâm không nhần tâm, cô chỉ có thể thở dài, ngồi cách xa anh và chờ đợi.

Ăn được vài miếng, Viên Nhược Hồng không muốn động đũa, để mặc cho Duyệt Tâm khuyên nhủ anh nhưng cũng không hiệu quả.

Duyệt Tâm đành lấy cho anh một cốc nước rồi dặn anh: “Nhớ phải uống thuốc.”

Viên Nhược Hồng chau mày nhìn đồ ăn trên bàn: “Tôi vẫn chưa ăn xong.”

Duyệt Tâm đành tiếp tục đợi.

Mặt anh đỏ lên, dáng vẻ rất mệt mỏi: “Tôi muốn ngủ một lát...”

Duyệt Tâm nhìn anh dở khóc dở cười.

Viên Nhược Hồng không muốn vào phòng ngủ, anh lấy thảm lông rồi nằm trên ghế sofa, nhắm mắt rồi nói Duyệt Tâm: “Cô đợi tôi một lát, tôi tỉnh ngủ rồi hãy đi.”

Duyệt Tâm không nói gì, ngồi đó nhìn nửa khuôn mặt nghiêng nghiêng với những đường nét rất đẹp của anh.

Đã bao lâu rồi, trước đây cô cũng yên lặng nhìn anh như thế?

Lúc đó, trong lòng cô vẫn còn ôm một giấc mộng đẹp. Sau khi tỉnh giấc, cô gặp Cố Nam rồi kết hôn với anh. Cô đã từng một lòng một dạ yêu Cố Nam, thậm chí chưa bao giờ nhớ đến mối tình giấu kín tận đáy lòng với Viên Nhược Hồng.

Cô luôn cảm thấy cả cuộc đời họ sẽ không thể gặp lại nhau, cho dù gặp nhau cũng không đi chung một con đường. Nhưng vận mệnh đã đùa cợt với cô, khiến cô và Viên Nhược Hồng gặp lại nhau và cuộc hôn nhân với Cố Nam đổ vỡ.

Cuối cùng Viên Nhược Hồng không nói gì nữa. Cô nghĩ anh đã ngủ nên định ra về.

Nhưng bỗng nhiên, anh mở mắt, mơ màng nhìn quanh phòng rồi gọi: “Duyệt Tâm.”

Duyệt Tâm đứng ở đó, người không động đậy.

Viên Nhược Hồng nói với giọng như đang mơ ngủ: “Duyệt Tâm, tôi không lợi dụng quan hệ giữa cô và Cố Nam để làm bất kỳ điều gì khiến cô buồn mà có lợi cho tôi, nếu như vậy tôi sẽ buồn hơn cô.” Nói xong, anh trở mình và chìm vào giấc ngủ.

Buổi chiều hôm đó Duyệt Tâm không về công ty mà đi uống cà phê cùng với Thẩm Vĩ Vĩ.

Vĩ Vĩ vui vẻ lao vào Starbucks hỏi Duyệt Tâm: “Có chuyện gì vui mà phải đến đây nói thế?”

Duyệt Tâm gọi cho Vĩ Vĩ cà phê Capuchino mà cô thích rồi nói khẽ: “Không có gì, bỗng nhiên nhớ cậu nên gọi điện thoại cho cậu.”

Vĩ Vĩ bĩu môi với vẻ không tin rồi nói: “Giả tạo! Cậu vẫn nghĩ là mình không nhận ra điều gì sao?”

Duyệt Tâm uống cà phê rồi hỏi: “Nhận ra gì?”

Vĩ Vĩ cười một cách tinh quái: “Nhận ra trong lòng cậu đang có một người! Là ai? Mau nói thật đi...”

Duyệt Tâm không nói gì để mặc cô trêu, một lát sau, Vĩ Vĩ hoảng hốt hỏi: “Đồng nghiệp ở công ty? Là anh chàng họ Hàn đó sao?” Bình thường ở nhà, Vĩ Vĩ thấy Duyệt Tâm nói chuyện trên MSN với cậu ta, hơn nữa cô cũng biết, sau khi đi làm về cậu ta thường gọi điện cho Duyệt Tâm.

Cuối cùng Duyệt Tâm bật cười, xua tay: “Cậu đừng nghĩ lung tung!”

18. Chương 30-31

Part V: Anh chỉ tiếc không thể ở bên em đến khi đầu bạc

1

Tình yêu của anh luôn để trong lòng

Cố Nam ngồi trên ghế sofa trong phòng khách nhà bố mẹ, chân đặt lên bàn uống nước, trên tay vẫn cầm điếu thuốc lá đã hút chỉ còn một phần ba, buồn chán nhìn lên màn hình tivi.

Gần đây, anh không biết làm gì để giết thời gian dài dằng dặc sau khi hết giờ làm việc.

Lưu Bảo vài lần gọi điện cho anh mời anh đi ăn cơm nhưng anh mềm mỏng từ chối.

Ở bên Lưu Bảo một thời gian dài, anh càng cảm thấy mình cô đơn hơn. Cảm giác này khiến anh không ngừng nhớ đến Duyệt Tâm, trong lòng anh trống rỗng không có cách nào để bù đắp.

Bố anh pha một cốc trà, ngồi xuống cạnh anh rồi hỏi: “Vừa rồi Vệ Đông có tìm con không?”

Cố Nam lắc đầu. Bây giờ anh không muốn nói gì, đặc biệt là với người nhà.

Bố anh thở dài, từ từ uống một ngụm trà rồi không nói gì nữa, yên lặng ngồi bên cạnh xem ti vi cùng con trai.

Thật ra tâm hồn Cố Nam đang trôi đi đâu đó. Trên ti vi đang có chương trình quảng cáo, anh giả vờ xem nhưng không có gì lọt vào mắt anh.

Đến quảng cáo xe hơi mới thu hút được sự chú ý của anh. Trong quảng cáo, cô gái có khuôn mặt nhìn nghiêng trông rất giống Duyệt Tâm, tóc dài duyên dáng, vui vẻ ngồi trong xe. Không biết từ lúc nào, anh tưởng tượng ra cảnh cô đang ngồi trong xe của anh, cười một cách hài lòng...

Anh không tự chủ được gọi khẽ: “Duyệt Tâm!”

Bố anh ngồi bên cạnh nghe không rõ liền hỏi: “Gì thế?”

Cố Nam không kìm nén được cảm giác buồn bã, cúi đầu che giấu: “Không có gì!” Trong lúc bối rối anh cầm cốc trà của bố uống một ngụm to, “Trà gì mà thơm thế?”

Bố anh thấy hành động bất thường của anh rồi thở dài, nói với giọng già nua: “Long Tĩnh, là trà lần trước Duyệt Tâm mua đến.”

Hai chữ “Duyệt Tâm” trở thành một tấm lưới vô hình trong lòng Cố Nam, anh bị nhốt chặt trong đó, không còn nơi nào để chạy trốn.

Lúc Cố Nam gọi điện cho Duyệt Tâm, cô đang cùng Viên Nhược Hồng đợi người đến thảo luận kế hoạch quảng cáo cho Hằng Trí.

Nghe thấy giọng nói của Cố Nam, Duyệt Tâm rất ngạc nhiên rồi quay sang nói với Viên Nhược Hồng: “Xin lỗi, tổng giám đốc Viên, tôi ra ngoài nghe điện thoại một lát.”

Viên Nhược Hồng làm động tác tay ra hiệu đồng ý, Duyệt Tâm cảm thấy nhẹ người.

Trong điện thoại, nghe thấy Duyệt Tâm nói chuyện với Viên Nhược Hồng, Cố Nam cảm thấy khó chịu trong lòng, anh hỏi Duyệt Tâm: “Muộn rồi sao em chưa về nhà?”

Duyệt Tâm kiên nhẫn giải thích cô đang làm thêm giờ, nói xong mới cảm thấy mình nói thừa, cô tự cười mình: “Những chuyện này không cần anh phải bận tâm.”

Cố Nam nói chuyện lung tung, mặc dù mấy lần Duyệt Tâm hỏi anh tìm cô có việc gì nhưng Cố Nam vẫn hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Duyệt Tâm không quen như vậy nên nói: “Xin lỗi anh, em rất bận”, rồi muốn tắt điện thoại.

Đúng lúc đó, đột nhiên Cố Nam nói một câu: “Duyệt Tâm, anh nhớ em.” Giọng nói trầm trầm như thể anh đang nói với chính mình.

Cố Nam không bao giờ nghĩ có một ngày anh nói như vậy với Duyệt Tâm.

Anh luôn rất ngại bộc lộ tình cảm với cô, cho dù chỉ là một ánh mắt, một hành động, anh đều cố gắng che giấu.

Anh yêu Duyệt Tâm, tình yêu của anh luôn để trong lòng, không để cho ai nhận thấy, thậm chí ngay cả chính bản thân anh. Nhưng bây giờ, anh đem tình cảm của mình đặt trước mặt hai người.

Cố Nam cảm thấy khổ sở vì câu nói của mình, anh không ngừng hít thở thật sâu nhưng anh cũng vui mừng vì rốt cuộc anh đã có thể nói ra.

Từ trước đến giờ, anh không giỏi biểu đạt trước mặt Duyệt Tâm, điều đó biến thành một nút thắt không thể mở giữa hai người.

Duyệt Tâm cầm điện thoại mà không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ sững sờ đứng ở hành lang, nhìn lên ánh đèn trên tường đang chiếu lên người cô tạo thành chiếc bóng nhỏ bé và yếu ớt.

Hơi thở của Cố Nam trở nên gấp gáp, trong lòng anh không ngừng gọi tên Duyệt Tâm.

Duyệt Tâm cắn môi, cảm thấy dạ dày mình đang tiết ra vị đắng ngắt, cô khẽ thở dài kết thúc cuộc đối thoại vô nghĩa. Mặc dù chỉ cần dùng ngón tay ấn nút tắt trên điện thoại nhưng dường như cô phải dùng sức lực của toàn bộ cơ thể. Cô mệt mỏi dựa vào góc tường, ôm chặt lấy người mình, để mặc nước mắt chảy xuống.

Không biết từ lúc nào, Viên Nhược Hồng đã đứng ở bên cạnh cô.

Qua làn nước mắt, Duyệt Tâm dường như cảm nhận được ánh mắt sâu thẳm và chăm chú của anh.

Cô kìm chế tâm trạng đau thương của mình, đứng thẳng người rồi nói: “Tôi xin lỗi vì đã làm lỡ mất thời gian của mọi người.”

Viên Nhược Hồng lắc đầu, đưa cho cô một cốc trà nóng: “Đang vào giờ nghỉ.”

Duyệt Tâm cầm cốc, bước từng bước vào phòng họp, cô biết, Viên Nhược Hồng đang nhìn theo cô. Xong việc đã hơn mười giờ.

Có người kêu đói muốn đi ăn đêm, Duyệt Tâm thấy muộn quá rồi nên kiên quyết về nhà. Viên Nhược Hồng không nói gì, thư ký Vu không đồng ý, khuyên Duyệt Tâm: “Ít khi tổng giám đốc Viên mời, không đi là không giữ thể diện.”

Duyệt Tâm ngại không nói gì nữa, đành gọi điện cho Vĩ Vĩ thông báo cô sẽ về muộn.

Ăn đêm ở Tiêu Tương Uyển, Duyệt Tâm cảm thấy không muốn ăn, thẫn thờ nhìn các món trên bàn ăn.

Thư ký Vu liên tục gấp thức ăn cho cô, “Nào, Duyệt Tâm, canh này rất ngon...Nếm thử món sò nướng đi.”

Viên Nhược Hồng nhìn đĩa của cô rồi lặng lẽ bỏ sò nướng đi, anh biết cô không thích ăn sò.

Trước đây lúc ăn cơm cùng anh, anh thấy cô bỏ hết sò trong thức ăn ra. Anh nghĩ một cô gái như Duyệt Tâm sẽ không kén chọn, anh hỏi cô vì sao cô làm như thế, cô nói cô bị dị ứng với đồ ăn này.

Anh vẫn nghĩ anh sẽ quên một chi tiết nhỏ nhặt như thế, nhưng bây giờ anh nhận ra, những điều đó đã in đậm trong ký ức của anh.

Thư ký Vu vẫn nhớ Viên Nhược Hồng đang bị cảm sốt, lúc ăn, anh chọn các món ăn nhẹ gấp vào đĩa cho Viên Nhược Hồng.

Nhưng anh thấy nhạt miệng, muốn ăn thứ gì đó đậm đà hơn.

Thư ký Vu giống một quản gia, lúc thì bảo anh món này không được ăn, lúc lại bảo anh đồ ăn cay không có lợi cho sức khỏe, ăn nhiều sẽ bị nóng.

Viên Nhược Hồng kiên quyết bỏ đĩa xuống, giận dữ như một đứa trẻ, không chịu ăn gì nữa.

Thư ký Vu quay sang khổ sở cười với Duyệt Tâm: “Cô xem, vẫn còn không chịu nghe lời khuyên.”

Duyệt Tâm khẽ mỉm môi không nói gì, cô không động sắc mặt gấp rau vào đĩa cho Viên Nhược Hồng.

Viên Nhược Hồng nhìn đồ ăn rồi nhìn Duyệt Tâm, hừ một tiếng rồi nói với cô: “Cô ăn nhiều hơn một chút, đừng bận tâm đến chuyện khác.”

Ăn xong mọi người chào tạm biệt nhau rồi ra về.

Viên Nhược Hồng cũng đường với Duyệt Tâm nên có lý do chính đáng mời cô đi cùng.

Duyệt Tâm muốn từ chối nhưng thấy thái độ chân thành của Viên Nhược Hồng, lời nói chưa kịp thốt ra đã dừng lại.

Thư ký Vu đứng bên cạnh nói: “Duyệt Tâm, cô đi xe của tổng giám đốc Viên an toàn hơn.” Nếu cô vẫn kiên quyết từ chối sẽ không hay.

p>

Duyệt Tâm đã biết trước hai người sẽ bối rối khi ở cạnh nhau, trên đường, cô ngồi trên xe của anh, giả vờ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Viên Nhược Hồng rất vui, anh liên tục hỏi cô vài vấn đề liên quan đến công việc.

Với chủ đề này, Duyệt Tâm không thể trốn tránh nên nói chuyện cùng anh.

Chỗ Duyệt Tâm và Vi Vi ở cách bãi đỗ xe khá xa, đèn đường rất tối, lúc Duyệt Tâm xuống xe, Viên Nhược Hồng đề nghị đưa cô lên nhà.

Duyệt Tâm xua tay nói: “Đưa tôi về đã làm phiền anh lắm rồi, tôi không muốn để anh mệt hơn nữa.”

Viên Nhược Hồng không để ý đến lời nói của cô, kiên quyết bước xuống xe.

Gió đêm thổi rất lạnh, Duyệt Tâm ôm hai vai muốn làm ấm hơn một chút.

Viên Nhược Hồng cởi áo khoác của mình khoác cho cô.

Có lẽ anh tạo cho cô cảm giác gượng ép nên Duyệt Tâm bắt giác lùi lại phía sau.

Nhưng Viên Nhược Hồng không để cô có cơ hội đó, anh giữ lấy bàn tay mềm mại của cô, nói với một giọng vô cùng dịu dàng: “Duyệt Tâm, hãy cho anh một cơ hội!”

Hóa ra, chỉ có yêu sâu sắc mọi người mới có thể khiêm nhường như thế

Duyệt Tâm vỗ nhẹ lên ngực muốn làm cho tim mình đập chậm lại, mặt cô nóng bừng như lửa đốt, đầu óc rối tung.

Cô quên mất vì sao mình phải trốn chạy, cô chỉ nhớ câu nói đó của Viên Nhược Hồng: “Duyệt Tâm, hãy cho anh một cơ hội!”

Suýt chút nữa cô đã lao vào lòng anh.

Nhưng cũng đúng vào lúc đó, họ vẫn không thể đến với nhau, vào giây cuối cùng, cô quay người bỏ chạy.

Chuông điện thoại không ngừng vang lên, hai lần trước cô đều không nghe. Tiếng chuông vang lên như không có ý định dừng lại, cô không biết ai muện như thế này mà chưa ngủ, có thời gian rảnh rồi gọi điện cho cô, cô cầm lên nhìn thấy hiện tên của Cố Nam.

Cô chuyển điện thoại sang chế độ rung rồi nhét vào túi xách.

Có lẽ cô nên thay số điện thoại.

Vĩ Vĩ vẫn chưa ngủ, một mình ngồi trong phòng khách nghe nhạc, thấy Duyệt Tâm về mới vươn vai nói: “Cứ nghĩ là các cậu phải ăn đến tận sáng tinh mơ.”

Duyệt Tâm cười với vẻ xin lỗi rồi giải thích: “Có vài người đi với nhau, mình ngại nên không về trước.”

Vĩ Vĩ gật đầu, nhìn điện thoại rồi nói: “Cố Nam nhà cậu gọi điện không dưới mười cuộc rồi, anh ấy hỏi vì sao cậu vẫn chưa về?”

Duyệt Tâm chau mày, buồn bã nói: “Anh ấy tìm mình có chuyện gì không?”

Vĩ Vĩ bĩu môi: “Không phải là kẻ thù, hà tất phải làm ầm ĩ lên như thế?”

Vi vậy, lúc chuông điện thoại vang lên một lần nữa, Duyệt Tâm nghe máy.

Cuối cùng Duyệt Tâm cũng nổi giận với Cố Nam, cô nôn nóng nói: “Cố Nam, chúng ta đã ly hôn rồi, anh có thể để em sống yên ổn, đừng gọi điện cho em nữa được không?”

Cố Nam im lặng một lát rồi tự cười mình: “Anh lo cho em suốt buổi tối, nghĩ em...”

“Nghĩ em làm sao? Cho dù em thế nào cũng không liên quan đến anh, chúng ta đã ly hôn rồi!” Cô nói rất rõ ràng, giọng điệu lạnh lùng.

Câu nói này khiến cho Cố Nam tức giận: “Anh nghĩ em ở cùng người đàn ông có chút tiền thôi tha đó, quên mất bốn phận của mình!”

Trái tim Duyệt Tâm trở nên lạnh lẽo, những chuyện cũ hiện lên trong ký ức của cô, cô chất vấn Cố Nam: “Bốn phận của em là gì? Anh cảm thấy như anh bây giờ tốt lắm sao?”

Cố Nam nghĩ hồi lâu, anh cảm thấy giằng co với vợ cũ không có gì hay, anh nên từ bỏ, chúc cô có được hạnh phúc mới. Nhưng anh không làm được.

Duyệt Tâm là người anh ngủ mơ cũng thấy hình ảnh cô, là người hằng ngày anh nhớ đến là thấy buồn. Anh sợ nếu anh biến mất trong cuộc sống của cô, cô sẽ quên anh. Vì thế Cố Nam muốn thường xuyên nhắc cô anh vẫn còn tồn tại và nhớ đến cô.

Cố Nam không ngờ Duyệt Tâm cũng có thể nổi giận với anh.

Cố Nam không ngờ, chịu đựng cơn tức giận của người khác lại khó chịu, buồn bã và không dễ dàng đến thế.

Trước đây, lúc hai người ở bên nhau, đều là anh nổi giận, cô nhẫn nhịn, Duyệt Tâm luôn giống như mặt nước hồ trong suốt, không hề gợn sóng.

Bây giờ, trong một hoàn cảnh khác, anh mới hiểu, hóa ra, chỉ có yêu sâu sắc một người mới có thể khiêm nhường như thế.

Nếu trách thì chỉ có thể trách anh hiểu điều này quá muộn.

Mấy ngày nay, Duyệt Tâm bận làm việc nên không quan tâm đến các chủ đề nóng hổi trong công ty, nghe người khác đồn thổi: có một cô gái trong doanh nghiệp Hồng Kông để ý tới Hàn Hiên nên thường đến công ty.

Cô gái trẻ ăn mặc thời trang, yếu điệu đứng ngoài cửa phòng làm việc của họ, nói bằng tiếng phổ thông của Hồng Kông gọi Hàn Hiên khiến mọi người không nín được cười.

Hàn Hiên bị mọi người cười, cậu ngại ngùng đỏ mặt mời cô gái sang phòng nghỉ, lúc về không quên giải thích: “Chỉ là một người bạn mà thôi, không quen với Bắc Kinh nên muốn em làm hướng dẫn viên.”

Duyệt Tâm đề nghị: “Thế thì đi đi, thời gian làm thêm giờ lần trước coi như nghỉ bù là được.”

Hàn Hiên chăm chú nhìn Duyệt Tâm hỏi: “Chị để em đi thật sao?”

Duyệt Tâm có ý tốt, trêu cậu: “Đương nhiên để cậu đi, nếu không sẽ làm lỡ việc cả đời của cậu, mọi người trong phòng mình sẽ đắc tội lớn với cậu!”

Thật ra cô không có ý gì khác nhưng lại khiến Hàn Hiên không vui, cậu nghiêm mặt nói: “Em biết chị có lòng tốt, chị đừng coi em như một đứa trẻ không hiểu biết nữa!”

Phản ứng thái quá của Hàn Hiên khiến Duyệt Tâm hơi tủi thân. Cô nghĩ cho cậu, cậu không những không hiểu còn nghiêm mặt phản đối cô. Cô cắn môi không nói gì, cầm tập tài liệu đi tìm thư ký Vu.

Nhìn theo bóng dáng nhỏ bé mỏng manh của cô, Hàn Hiên cảm thấy lòng thất lại, cậu thầm chửi mình một câu.

Từ lúc đi với Duyệt Tâm đến công ty của Cố Nam lần trước, bỗng nhiên Viên Nhược Hồng thay đổi cách làm việc, tất cả công việc liên lạc đều giao cho thư ký Vu, Duyệt Tâm chỉ phụ trách làm kế hoạch.

Có vài lần, Cố Nam hy vọng Duyệt Tâm đến bàn chuyện hợp tác, nhưng cô không hề xuất hiện. Điều này khiến anh hụt hẫng, anh khéo léo hỏi thư ký Vu: “Sao Duyệt Tâm không đến?”

Thư ký Vu trả lời: “Cô ấy không phụ trách trực tiếp công việc đàm phán của dự án này.”

Cố Nam biết Duyệt Tâm không muốn có bất kỳ sự ràng buộc nào với anh. Đương nhiên anh cũng biết, Viên Nhược Hồng đóng một vai trò quan trọng trong chuyện này.

Lúc đầu anh hận người đàn ông đó chừng chặc hơn anh, bây giờ anh lại hận chính mình, chính anh đã đem hạnh phúc của mình trao vào tay người khác.

Duyệt Tâm, anh rất nhớ cô.

Trong nhà vệ sinh, Cố Nam châm một liều thuốc, muốn mượn khói thuốc để giảm cảm giác ức chế của mình.

Công việc nặng nề mặc dù tạm thời giúp anh không nhớ đến Duyệt Tâm nhưng vô thức trong đầu anh vẫn hiện lên hình ảnh của cô mà không thể nắm bắt khiến anh cảm thấy lòng mình dường như đang có một ngọn cỏ luôn chao đảo trước gió.

Cấp trên của anh đến, nhìn thấy dáng vẻ suy tư của anh, thân mật hỏi: “Gần đây, có phải áp lực công việc quá lớn không?”

Cố Nam lắc đầu nói: “Tôi vẫn ổn.”

Ông vỗ vai anh khích lệ: “Chàng trai, chịu khó làm việc, có tiền đồ!”

Cố Nam nghe thấy câu nói này, vứt nửa điều thuốc còn lại, tiếp tục về văn phòng vùi đầu vào công việc.

Lưu Bảo lâu rồi không gặp Cố Nam, mỗi lần gọi điện cho anh, anh không nói là làm thêm giờ thì nói là không có thời gian, cô lo lắng bên tìm đến công ty của anh.

Cố Nam dụi mắt mệt mỏi, hỏi Lưu Bảo: “Sao cô lại tìm được đến đây?”

Lưu Bảo tủi thân nhìn anh, long lanh nước mắt nhưng giọng nói vẫn rất mạch lạc: “Tôi không thể đến đây sao?”

Cố Nam không nói gì nữa, chỉ có thể để công việc lại, lấy áo khoác rồi kéo Lưu Bảo ra ngoài, vừa đi vừa hỏi: “Tối nay ăn gì?”

Nét mặt khổ sở của Lưu Bảo cuối cùng cũng nở một nụ cười, cô nghĩ một lát rồi hỏi Cố Nam: “Anh có thể mời tôi đi ăn canh cay không?”

Lúc này nụ cười của cô rất rạng rỡ và trong sáng, trong giây phút đó, Cố Nam dường như đang nhìn thấy hình ảnh của Duyệt Tâm.

Lúc mới đi làm anh không có tiền. Hết giờ làm, anh hẹn gặp Duyệt Tâm trên đường về. Anh muốn mời nên hỏi Duyệt Tâm muốn ăn gì? Lúc đó, Duyệt Tâm cũng hạnh phúc như vậy, cô cười để lộ hai lúm đồng tiền, trả lời rất nhanh: “Muốn ăn canh cay!” Vậy là hai người cùng nhau bước đến nhà hàng, ngồi ở ghế ngoài trời, uống bia và ăn rất ngon lành...

Dòng ký ức của Cố Nam bị Lưu Bảo chen ngang, cô yếu điệu hỏi dồn: “Rốt cuộc có được không?”

“À, được...được!” Cố Nam lắp bắp nói.

Cố Nam nghĩ, đi đường xa như thế để ăn món canh cay có ở bất kỳ chỗ nào, thật ra cũng chỉ vì muốn biết nhà hàng đó có còn không.

Ngồi trong xe Cố Nam, Lưu Bảo liên tục nhấn mạnh: “Thật sự không cần đến nơi mà anh nói, tôi chỉ muốn bảo anh đưa đi ăn ở hàng vỉa hè mà thôi. Có anh, đi ăn ở đâu cũng giống nhau.”

Cố Nam không nói gì, anh vừa mở cửa xe vừa cầu nguyện, hy vọng nhà hàng đó vẫn còn.

Nơi đó đã từng chứng kiến những giây phút vui vẻ của anh và Duyệt Tâm, nếu không còn nữa, anh có thể sẽ nghi ngờ, anh đã từng có Duyệt Tâm, đã từng có tình yêu và hạnh phúc thật không?

19. Chương 32-33

3

Trong lòng cô xen lẫn cảm giác tiếc nuối, mất mát, vui mừng và mãn nguyện

Không ở gần nhau nhưng Duyệt Tâm dường như nhìn thấy gò má hơi hồng lên vì vui mừng của Duyệt Thanh.

Cậu vui vẻ nói với Duyệt Tâm bằng giọng nói trong trẻo: “Chị, cuối cùng em cũng có thể đứng dậy được rồi! Mặc dù vẫn chưa đi được nhưng em có thể đứng mà không cần vịn vào bất kỳ đâu nào.”

Duyệt Tâm vui mừng đến mức nước mắt chảy tràn mi, cô cố gắng kìm nén tâm trạng xúc động của mình rồi nói với em trai: “Có vẻ như thuốc lần trước rất tốt. Chị sẽ hỏi bác sĩ xem có cần đi kiểm tra một lần nữa không.”

Nhắc đến việc đi kiểm tra một lần nữa, Duyệt Thanh rất tích cực, cậu chủ động nói: “Lúc nào đi ạ?”

Duyệt Tâm nhắm tính số tiền mình đã tiết kiệm được, do dự nói: “Để xem đầu tháng sau thế nào?”

Duyệt Thanh bật cười, vô tình hỏi một câu: “Chị, anh rể gần đây có đối xử tốt với chị không?”

Câu nói này khiến Duyệt Tâm sửng sốt, không biết nên trả lời như thế nào. Cô không dám kể với bố mẹ chuyện cô ly hôn với Cố Nam, đương nhiên cũng không nói với Duyệt Thanh. Thật ra, cô không muốn giấu điều gì, chỉ có điều cô không biết nên nói với người nhà như thế nào.

Duyệt Tâm yên lặng khiến Duyệt Thanh hiểu nhầm Cố Nam đối xử không tốt với chị gái. Vì thế, cậu giận dữ nói: “Đợi bao giờ chân em khỏi, đến Bắc Kinh làm việc, nhất định em sẽ tìm chỗ ở gần nhà chị. Lúc đó, anh ấy còn dám bắt nạt chị, em sẽ không bỏ qua.”

Duyệt Tâm cảm động trước lời nói của em trai nên nghẹn lời, gọi tên cậu vài lần, muốn nói với cậu cô đã ly hôn với Cố Nam, nhưng cô không đủ dũng khí để nói ra thành lời.

Đây là lần đầu tiên Duyệt Thanh không dùng xe lăn, cậu chống gậy ra cửa, Duyệt Tâm vẫn đứng đợi cậu ở bên xe.

Trên bậc thềm, hai chị em ôm chầm lấy nhau sau một thời gian dài không gặp, chảy cả nước mắt. Duyệt Tâm cảm thấy mặc dù nhiều năm kiên trì chữa bệnh cho Duyệt Thanh quả thật không dễ dàng nhưng bây giờ cũng có được một vài kết quả tốt đẹp, cô thở phào nhẹ nhõm.

Duyệt Thanh kể cho Duyệt Tâm nghe tình hình ở nhà. Bố mẹ tuổi đã cao, sức khỏe không tốt nên lần này không đi cùng Duyệt Thanh, một mặt là vì nghĩ đến chi phí đi lại, nhưng nguyên nhân chính là vì sức khỏe của hai người không chịu được một quãng đường dài.

Duyệt Thanh là một cậu bé rất biết cách cư xử, cậu vừa an ủi Duyệt Tâm không cần lo lắng cho bố mẹ, vừa lấy từ trong túi đồ ăn do mẹ làm gửi cho Duyệt Tâm rồi nói: “Suốt tối hôm kia mẹ nấu kẹo mạch nha và làm bánh.”

Giữa đông người, Duyệt Tâm không đợi được bẻ hai miếng, một miếng đưa lên miệng, một miếng đưa cho Duyệt Thanh, cô nhìn Duyệt Thanh cười vui vẻ và nói: “Rất ngọt.”

Trong túi vải vẫn còn một chiếc túi nhỏ được khâu bằng chỉ đỏ, Duyệt Tâm chạm tay vào, thấy hơi cứng liền hỏi: “Đây là gì?”

Duyệt Thanh vội vàng ôm chiếc túi vào lòng rồi nói: “Tiền bố mẹ cho em khám bệnh!”

Duyệt Tâm tò mò hỏi: “Bố mẹ lấy tiền ở đâu?”

Duyệt Thanh nháy mắt với cô, nghịch ngợm nói: “Tiết kiệm được.”

Duyệt Tâm nhớ bố mẹ luôn chịu khổ, giờ tuổi đã cao rồi nhưng vẫn tiết kiệm chi tiêu để dành tiền chữa bệnh cho Duyệt Thanh, trong lòng cô cảm thấy chua xót.

Ở bến xe không nhìn thấy Cố Nam, ra khỏi bến xe cũng không thấy Cố Nam, Duyệt Thanh hỏi: “Cuối tuần anh rảnh cũng không nghỉ sao?”

Duyệt Tâm biết có những chuyện sớm muộn gì cũng phải nói nên cố gắng giữ giọng bình tĩnh nói với Duyệt Thanh: “Chị...Chị và Cố Nam...ly hôn rồi.”

Duyệt Thanh không ngạc nhiên như cô tưởng tượng, cậu chỉ cau mày, bình tĩnh hỏi: “Lúc nào?”

Duyệt Tâm chưa kịp trả lời, xe taxi đã đến. Cô đỡ cánh tay em trai giúp cậu vào trong xe rồi mới ngồi lên ghế phía trước.

Trên đường, Duyệt Thanh yên lặng một cách kỳ lạ, cậu không hỏi bất kỳ tin tức nào liên quan đến Cố Nam nữa.

Dưới sự hướng dẫn của Duyệt Tâm, xe taxi đi vào con ngõ nhỏ.

Duyệt Thanh vẫn nhớ đường, chỉ vào siêu thị nhỏ gần đó nói: “Đây không phải là đường đến nhà chị Vĩ Vĩ sao?”

Duyệt Tâm kiên nhẫn giải thích: “Bây giờ chị sống cùng Vĩ Vĩ, em cũng sống tạm ở đây.”

Duyệt Thanh ngoan ngoãn gật đầu.

Nếu Vĩ Vĩ không nhắc đến Viên Nhược Hồng, Duyệt Thanh vẫn sẽ luôn nghe lời như vậy.

Vĩ Vĩ ngồi xem ti vi với Duyệt Thanh, nhìn thấy người trên ti vi, bỗng nhiên bật cười, vừa cười vừa nói với Duyệt Thanh: “Diễn viên nam này rất giống một người bạn của chị!”

Duyệt Thanh hỏi: “Giống ai?”

Vĩ Vĩ không suy nghĩ gì liền đáp: “Viên Nhược Hồng! Chính là anh Viên lần trước đến chơi với em.”

Điều này khiến Duyệt Thanh nhớ lại, lần trước đến đây, Viên Nhược Hồng nấu các món ngon cho cậu ăn, giảng cho cậu kiến thức về máy tính, cuối cùng còn tìm cho cậu nhiều tài liệu liên quan đến máy tính. Trong trí nhớ của cậu, Viên Nhược Hồng là một người lịch sự nho nhã và là một người bạn tốt.

Cậu yêu cầu Duyệt Tâm: “Chị có thể mời anh Viên đến ăn cơm không?”

Duyệt Tâm do dự một lát, thở dài rồi gọi điện thoại cho Viên Nhược Hồng, Duyệt Thanh rất ít khi yêu cầu cô điều gì, cô không nỡ từ chối cậu.

Sau khi điện thoại được kết nối, Viên Nhược Hồng đang ở một nơi rất ồn ào, lát sau mới yên tĩnh.

Duyệt Tâm nghe thấy hơi thở nặng nề của anh trong điện thoại, anh hỏi cô với giọng căng thẳng: “Duyệt Tâm, sao thế?”

Duyệt Tâm dịu dàng nói: “Em trai tôi đến Bắc Kinh, muốn mời anh đến ăn cơm tối.”

Viên Nhược Hồng không đồng ý ngay, anh ngập ngừng một lát rồi nói: “Có thể phải muộn hơn, bây giờ...”

Duyệt Tâm sợ làm phiền đến cuộc sống của anh, cô cười nói: “Nếu không tiện thì thôi, Duyệt Thanh cũng chỉ thuận miệng nói thế.”

Viên Nhược Hồng vội vàng nói: “Tiện, tôi sẽ đến!”

Mấy chục cây số đường núi, không phải nói đến là đến ngay được, đặc biệt là vào buổi tối.

Viên Nhược Hồng lái xe, hơi hối hận vì đã nhận lời mời của bạn.

Buổi sáng anh không muốn ra khỏi nhà, giây phút nào anh cũng nhớ tới Duyệt Tâm, muốn gặp cô nhưng không tìm được lý do gì, ngay cả công việc cũng không giúp anh thoát khỏi những suy nghĩ về cô. Vì thế, khi nhận được lời mời của một người bạn lâu không gặp, anh mới đến đó.

Vừa rồi anh đang nói chuyện vui vẻ với bạn bè, suýt chút nữa làm lỡ cuộc điện thoại của Duyệt Tâm, anh nhìn số điện thoại của cô, cảm thấy xúc động và vui mừng, vội vàng chạy ra chỗ yên tĩnh để nghe điện thoại.

Đợi một tiếng đồng hồ, Duyệt Thanh thất vọng nhìn đồ ăn đã nguội trên bàn, hỏi Duyệt Tâm tới lần thứ N: “Anh Viên sẽ đến chứ?”

Duyệt Tâm gật đầu, khuyên cậu và Vĩ Vĩ: “Hay là chúng ta ăn cơm trước?”

Vĩ Vĩ dường như cũng không muốn ăn, nhìn các món trên bàn rồi nói với hai chị em: “Đợi thêm một lát!”

Kim đồng hồ quay được hơn nửa vòng, Viên Nhược Hồng vẫn chưa đến.

Duyệt Thanh giục Duyệt Tâm gọi điện một lần nữa cho Viên Nhược Hồng, Duyệt Tâm khẳng định: “Không cần, chắc chắn anh ấy sẽ đến.”

Cô có niềm tin như vậy với anh, không biết vì sao.

Lúc Viên Nhược Hồng người đầy bụi bặm xuất hiện ở cửa, Duyệt Thanh đứng dậy đón anh, vui mừng gọi: “Anh Viên!”

Vĩ Vĩ cười cậu: “Với chị Vĩ Vĩ cũng chưa bao giờ thân thiết như vậy!”

Duyệt Thanh đỏ mặt nói: “Anh Viên khác mà!” Về vấn đề khác ở chỗ nào cậu không nói.

Duyệt Tâm lấy thêm đĩa, giục mọi người ăn cơm.

Bốn người vui vẻ ngồi ăn cùng nhau.

Viên Nhược Hồng hẹn Duyệt Thanh hôm sau sẽ đưa cậu đi khám bác sĩ, như vậy, Duyệt Tâm sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Anh giúp cô tìm người, xếp hàng, lấy thuốc..., bận không kịp thở.

Duyệt Thanh liên miện gọi anh Viên rất thân mật, Duyệt Tâm cảm thấy ấm áp trong lòng.

Tình hình của Duyệt Thanh tốt hơn dự kiến, bác sĩ dặn, chân đã có cảm giác phải thường xuyên vận động. Vì thế, buổi chiều, Viên Nhược Hồng đề nghị đưa Duyệt Thanh đến công viên Ngọc Uyên Đàm vận động.

Duyệt Tâm có vẻ không muốn đi, đề nghị đổi sang địa điểm khác nhưng Duyệt Thanh nhất quyết muốn đến đó. Không còn cách nào khác, Duyệt Tâm chỉ có thể đi theo cậu.

Mùa xuân là mùa hoa anh đào đua nở ở Ngọc Uyên Đàm, du khách đến đây chơi khá đông.

Duyệt Tâm dìu em trai đi được một đoạn, cô thấy mệt nên Viên Nhược Hồng dìu cậu đi tiếp, gặp nơi ít người, họ ngồi xuống nghỉ dưới gốc hoa anh đào.

Cánh hoa anh đào rơi xuống tóc Duyệt Tâm, Duyệt Thanh muốn giúp cô gỡ ra, nhưng nghĩ thế nào cậu lại thôi. Viên Nhược Hồng yên lặng đứng cạnh Duyệt Tâm, ngắm nhìn khuôn mặt đẹp như hoa của cô.

Trong gió nhẹ hiu hiu thổi, dường như anh lại nhìn thấy người thiếu nữ xinh đẹp, tóc nhẹ bay, đã từng nói với anh: “Đưa em đi, chúng ta sẽ cùng nhau ngắm hoa nở hoa rụng và nước chảy.”

Vẫn là khuôn mặt đó, mặc dù đã có dấu tích của năm tháng, mặc dù đã vương thêm nét đau thương nhưng vẫn xinh đẹp như thế.

Anh cầm tay cô, dịu dàng nói: “Duyệt Tâm, anh yêu em!”

Duyệt Tâm yên lặng hồi lâu trước câu nói của Viên Nhược Hồng.

Trong lòng cô đang nổi sóng, lý trí và tình cảm đan xen lẫn lộn. Sự đau khổ của Cố Nam, nụ cười của Vĩ Vĩ, sự mong đợi của Duyệt Thanh...tất cả hiện lên trong đầu cô, cuối cùng mọi vật trở nên vô cùng tĩnh mịch.

Viên Nhược Hồng nhìn cô không dám lên tiếng. Anh dùng ngón tay khẽ gỡ cánh hoa trên tóc cô, lo lắng sẽ làm phiền đến dòng suy nghĩ của cô.

Anh không đoán được tình cảm của cô như thế nào, chỉ có thể chờ đợi, cho dù sông cạn đá mòn, anh cũng chỉ có một con đường, anh sẽ kiên trì đến cùng.

Duyệt Tâm hơi cúi đầu, cô không nhìn Viên Nhược Hồng, che giấu niềm vui của mình. Cô không nói gì, thật ra không gì có thể biểu đạt tâm trạng thật sự của cô lúc này.

Đối với Viên Nhược Hồng, tình cảm của Duyệt Tâm luôn rất phức tạp.

Lúc còn trẻ, cô sùng bái anh, thích anh, tình nguyện bất chấp tất cả đi theo anh. Nhưng anh không cần cô nên cô đã quyết định quên anh. Không biết từ lúc nào, cô đem tất cả tình yêu của mình dành cho Cố Nam, nghĩ rằng cô sẽ có được hạnh phúc mà mình hằng mong muốn. Nhưng cô đã nhầm, tình yêu không đơn thuần chỉ có cho đi, mà cần sự gắn bó của hai trái tim.

Sau nhiều năm, cuối cùng Viên Nhược Hồng cũng học được cách trân trọng, học cách biết cho đi trong tình yêu. Còn Cố Nam, vẫn giống như một đứa trẻ, coi tình yêu là vật chiếm hữu, muốn giữ cô bên cạnh anh.

Duyệt Tâm không muốn so sánh hai người với nhau, nhưng vô tình, trong đầu cô hiện lên một sự thật không thể phủ nhận như thế.

Duyệt Thanh nhìn họ với vẻ kỳ lạ rồi hỏi Viên Nhược Hồng: “Anh Viên, anh và chị em nói gì thế?”

Viên Nhược Hồng trêu cậu: “Anh cầu hôn với chị em, cô ấy không đồng ý.” Anh quang minh chính đại nhờ Duyệt Thanh nói hộ tình cảm của mình.

Trước đây, anh làm mọi việc không cần đến sự giúp đỡ của người khác. Nhưng bây giờ, anh không có được Duyệt Tâm nên không thể không từ bỏ sự hãnh diện của mình cầu cứu cậu thanh niên trẻ tuổi không thể đi lại bình thường. Trong mắt Viên Nhược Hồng, Duyệt Thanh rất yếu đuối và bé nhỏ, nhưng anh tin, đối với Duyệt Tâm, cậu ấy có sức ảnh hưởng lớn hơn anh.

Quả nhiên Duyệt Thanh rất hiểu lòng anh, cậu kéo vạt áo Duyệt Tâm, nịnh cô: “Anh Viên là một người tốt!”

Duyệt Tâm liếc nhìn em trai, bật cười: “Trên đời này nhiều người tốt cũng bỏ đi rồi. Em còn nhỏ, có nhiều chuyện em không hiểu.”

Duyệt Thanh không đồng ý, tiếp tục nói: “Anh Viên không như thế, chị, chị đồng ý đi!”

Duyệt Tâm nhìn Viên Nhược Hồng rồi nhìn em trai, bỗng nhiên sắc mặt cô hồng lên như hoa anh đào.

Cô kiên nhẫn dỗ dành Duyệt Thanh: “Chân của em vẫn chưa khỏe hẳn, không được đi nhiều kéo mệt, đến cầu treo phía trước là được.”

Hiếm khi được ra ngoài đi dạo, Duyệt Thanh làm nũng chị: “Đi thêm một lát nữa, em không mệt.” Nói xong, cậu vẫn tiếp tục chống gậy, làm ra vẻ mình vẫn còn rất khỏe.

Lần này đến Viên Nhược Hồng nói đỡ cho Duyệt Thanh: “Nếu cậu bé vui thì để cậu ấy chơi thêm một chút. Nếu mệt thật, anh sẽ công cậu ấy về!”

Một thứ gì đó ấm áp xuất hiện trong lòng Duyệt Tâm, cô dịu dàng cười, nói với Viên Nhược Hồng: “Hai ngày nay chạy đi chạy lại, anh cũng mệt rồi, đừng nuông chiều Duyệt Thanh nữa, sau này còn nhiều cơ hội.”

“Nhưng sau này không biết anh có đi cùng được không?” Viên Nhược Hồng có cơ hội để gợi ý.

Duyệt Tâm cười, nói với anh: “Nếu anh muốn, không phải là không thể.”

Lần này Viên Nhược Hồng hiểu ý của Duyệt Tâm, anh nhẹ nhàng cầm tay cô: “Anh muốn, đương nhiên là muốn!” Đây là một cơ hội hiếm có sao có thể bỏ qua được?

Lúc ba người bước tới gần cầu treo, Duyệt Tâm muốn dừng lại, cô vẫn nhớ những lời thề thốt giữa cô và Cố Nam ở đây.

Lúc đó, cô đã từng nói: “Cảnh lãng mạn ngắm nhìn nước chảy cần có hai người, nếu không có anh, cảnh vật dù đẹp đến mấy cũng không thể viên mãn.” Cố Nam hứa với cô: “Em yên tâm, anh sẽ luôn ở bên em!”

Nước vẫn chảy, hoa anh đào vẫn nở, nhưng cô và Cố Nam đã mỗi người một ngả.

Có lẽ, hôm nay đi qua đây, cô hiểu rằng không phải cô và Cố Nam đã chia tay mà đó là sự thay đổi của số phận.

Bên cạnh cô, Viên Nhược Hồng đang đỡ Duyệt Thanh chậm chậm bước từng bước. Cố Nam chưa bao giờ làm những việc như thế này. Cô biết, Viên Nhược Hồng toàn tâm toàn ý đối xử tốt với cô, nếu không anh không thể vì yêu cô mà yêu cả người nhà của cô như thế.

p>

Trong lòng cô xen lẫn cảm giác tiếc nuối, mất mát, vui mừng và mãn nguyện.

Chuyện của Duyệt Tâm và Viên Nhược Hồng đã kết thúc trong quá khứ, qua thời gian cuối cùng lại mạnh mẽ bắt đầu lại từ đầu.

Không phải cô không cự tuyệt, mặc dù cô giống như ngọn cỏ trong mưa bão nhưng cô vẫn có lòng kiêu ngạo của mình, cô quyết định sẽ không lưu luyến quá khứ, từ chối sự theo đuổi của Viên Nhược Hồng. Không

phải cô không từ bỏ được những chuyện đã qua, cũng không cố gắng níu kéo, chỉ muốn cuộc đời trôi qua một cách bình dị, tìm một người bình thường để sống nốt nửa cuộc đời còn lại.

Nhưng Viên Nhược Hồng xuất hiện đúng lúc cô bắt đầu một cuộc sống mới, cho dù cô coi anh như một người xa lạ nhưng con người này khiến cho trái tim cô xao động.

Gặp gỡ, chia ly rồi hội ngộ với Viên Nhược Hồng có lẽ là một kết cục không thể tránh.

Nhìn thấy cô yên lặng trầm tư, Viên Nhược Hồng lại gần cô hỏi: “Nghĩ gì thế?”

Duyệt Tâm lắc đầu, ngẩng đầu nhìn trời, nói với Viên Nhược Hồng: “Không còn sớm nữa, chúng ta phải về thôi, buổi tối em sẽ nấu canh cá chua ọi người ăn.”

Viên Nhược Hồng luôn thán phục tài nghệ nấu nướng của cô, anh hoan nghênh: “Được, bây giờ chúng ta về thôi.”

Trên đường về, đi qua siêu thị, Duyệt Tâm nói: “Em vào đó mua một ít gia vị nấu canh cá, mười phút là OK.”

Nhìn theo bóng dáng mảnh mai của Duyệt Tâm, bỗng nhiên Viên Nhược Hồng gọi to: “Đợi chút, anh đi cùng em.” Sau đó, anh nhìn Duyệt Thanh ở phía sau với vẻ muốn xin lỗi, viện lý do: “Anh sợ cô ấy không thuộc đường ở đây nên đi nhầm hướng.”

Duyệt Thanh hiểu, gật đầu nói: “Anh đi đi, em ở đây giúp anh trông xe.”

Duyệt Tâm thấy Viên Nhược Hồng chạy lại từ phía sau, đưa giỏ đựng đồ cho anh, cười nói: “Anh giúp em xách nhé!”

Viên Nhược Hồng chưa bao giờ nghĩ hoàn cảnh này cũng có thể giúp họ gần gũi thân thiết hơn, hai người nhìn nhau mỉm cười. Anh một tay xách giỏ, một tay cầm tay cô, bắt đầu đi dạo siêu thị.

Anh cẩn thận quan sát dáng vẻ của Duyệt Tâm lúc mua đồ, cảm thấy rất thú vị.

Mỗi lần mua một thứ gì đó, cô đều so sánh hồi lâu rồi mới xem ngày sản xuất và hạn sử dụng, cô có dáng vẻ của một người phụ nữ làm chủ gia đình điển hình. Anh thích nhìn cô cẩn thận chọn đồ như thế, cô mím môi và rất chăm chú. Thỉnh thoảng cô nhìn anh, anh nhìn cô dịu dàng cười.

Gặp Cố Nam trong siêu thị là điều nằm ngoài sức tưởng tượng.

Anh đang đẩy xe cùng Lưu Bảo ở khu vực đồ uống.

Duyệt Tâm ngạc nhiên vài giây rồi mới nhìn rõ. Họ đang xếp một xe đầy rượu, bia, rượu trắng, rượu vang, các loại bình với nhiều màu sắc và hình dáng.

Viên Nhược Hồng cũng nhìn thấy Cố Nam, anh nắm chặt tay Duyệt Tâm: “Có phải chào hỏi không?”

Duyệt Tâm lắc đầu, kéo anh tránh đi chỗ khác.

Nhưng số trời đã định cuối cùng họ cũng phải gặp nhau.

p>

Viên Nhược Hồng nhìn thấy một bình rượu vang, lúc giờ tay định lấy thì tay Cố Nam cũng đồng thời đưa lại, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt như tóe lửa.

Duyệt Tâm đứng sau lưng Viên Nhược Hồng không có chỗ tránh mặt đành bước lên phía trước, Lưu Bảo đứng cạnh Cố Nam giận dữ nhìn cô.

Bốn người đứng yên ở đó, không ai muốn lui, cũng không muốn lên tiếng.

Viên Nhược Hồng cầm tay Duyệt Tâm, chi tiết nhỏ này khiến Cố Nam cảm thấy vô cùng nhức mắt, ngay lập tức anh cũng cầm tay Lưu Bảo.

Cuối cùng Duyệt Tâm không chịu đựng được tình huống khó xử này nữa, cô cố gắng nở một nụ cười nói với Cố Nam: “Lâu rồi không gặp, anh khỏe không?”

Cố Nam không ngờ Duyệt Tâm có thể thoải mái chào hỏi anh như thế, anh nhìn Viên Nhược Hồng bên cạnh cô, lạnh lùng hừ một tiếng rồi trả lời Duyệt Tâm: “Không khỏe, không khỏe chút nào.”

Duyệt Tâm cúi đầu lấy lại bình tĩnh, nhẹ nhàng kéo tay Viên Nhược Hồng rồi nói: “Chúng ta đi thôi, Duyệt Thanh đang đợi ngoài xe.”

Viên Nhược Hồng nghe theo lời cô,

Nhưng Cố Nam ngăn họ lại, ngang ngược nói: “Duyệt Tâm, em...anh...”

Duyệt Tâm nhìn Lưu Bảo đứng sau lưng Cố Nam, thở dài: “Xin lỗi, em phải về nhà nấu cơm.”

Cố Nam thất bại trước vẻ lạnh lùng của Duyệt Tâm, anh cúi đầu thối lui, để mặc cho cô và Viên Nhược Hồng bỏ đi trước mặt mình.

Thật ra, ở cửa siêu thị, Cố Nam đã nhìn thấy Duyệt Tâm.

Ánh mắt của anh luôn dõi theo cô từ đầu đến cuối. Anh nhìn thấy cô cười dịu dàng với Viên Nhược Hồng, xinh đẹp như một bông hoa sen trắng, anh cũng nhìn thấy cô thân mật cầm tay Viên Nhược Hồng.

Anh thừa nhận mình đồ kị muốn chết, anh nghĩ có lúc anh đã chết thật, nếu không anh đã không đưa Lưu Bảo đi chọn nhiều rượu như thế.

Cố Nam không muốn thừa nhận anh làm như thế là vì muốn thu hút sự chú ý của cô. Anh quanh quẩn trước mặt cô vì muốn cô nhìn thấy mình, anh không biết nên chào hỏi cô như thế nào. Vì thế, nhân lúc Viên Nhược Hồng đưa tay lấy chai rượu, anh muốn tìm cơ hội để cô nhìn thấy anh, cho dù chỉ là một cái liếc nhìn mà thôi.

Anh vẫn lạc quan nghĩ Duyệt Tâm vẫn còn một chút tình yêu đối với mình, nếu không cô sẽ không thể thận trọng như thế, cũng không lạnh lùng như thế. Anh đoán, vì trong lòng cô anh vẫn còn vị trí nào đó nên cô mới có thái độ quả quyết như vậy để anh từ bỏ.

Anh cũng nghi ngờ liệu có phải cô ở bên Viên Nhược Hồng chỉ vì muốn anh đồ kị?

Anh chỉ có thể suy đoán và nghi ngờ, đắm chìm trong cảm giác ân hận và mất mát, anh mãi mãi không còn cơ hội có thể hiểu rõ trái tim của Duyệt Tâm!

Lưu Bảo yên lặng đứng đằng sau anh, chạm vào cánh tay anh và nói: “Cố Nam, anh có cần bình rượu vừa rồi không?”

Cố Nam mới nhớ ra, ngoài Duyệt Tâm, anh còn tranh bình rượu với Viên Nhược Hồng. Anh đưa tay lấy bình rượu màu vàng trong suốt đó, quả nhiên đắt hơn anh nghĩ rất nhiều.

4

Cô mệt và cần nghỉ ngơi, cuộc sống của cô cũng mệt mỏi

Bữa tối thịnh soạn hơn ngày thường, Vĩ Vĩ cầm đũa hỏi: “Hôm nay là ngày gì thế? Nhiều món quá.”

Duyệt Thanh cười nói nhỏ với cô: “Hôm nay anh Viên cầu hôn chị em.”

Chiếc đũa trong tay Vĩ Vĩ dừng lại giữa không trung, món ăn gấp lên rồi lại rơi xuống đĩa. “Mình vào nhà vệ sinh.” Cô nói rồi rời khỏi bàn ăn.

Duyệt Tâm chau mày trách em trai: “Nói lung tung gì thế? Lúc đó anh Viên chỉ đùa thôi.”

Viên Nhược Hồng cầm chén rượu dừng lại trên môi.

Không khí trên bàn ăn trở nên rất kỳ lạ, Duyệt Thanh không biết mình đã nói gì sai khiến cho tinh thần ba người đều không tốt, đành cúi đầu nhìn xuống cạnh bàn.

Vĩ Vĩ bước ra khỏi nhà vệ sinh, tâm trạng của cô đã bình tĩnh trở lại, sắc mặt không còn tái xanh nữa. Cô nâng chén chúc mừng: “Chẳng trách hôm nay là ngày vui, mừng cho hai người. Nào, mọi người cạn chén.”

Duyệt Thanh ngạc nhiên nâng chén, Viên Nhược Hồng cũng đành giơ chén rượu lên. Chỉ có Duyệt Tâm, nhìn Vĩ Vĩ với thái độ lo lắng.

Vĩ Vĩ đứng dậy, nói với cô: “Mình nói thật, sao cậu bất động thế?”

Duyệt Tâm khẽ nói: “Vĩ Vĩ, xin lỗi.”

Giọng cô rất nhỏ, người khác không nghe thấy nhưng Vĩ Vĩ hiểu. Cô bật cười: “Duyệt Tâm, cậu đang làm gì thế? Mau lên, nhất định hôm nay chúng ta phải cạn chén!”p>

Thái độ của Vĩ Vĩ lạc quan hơn Duyệt Tâm tưởng tượng, đến với Viên Nhược Hồng, Duyệt Tâm cảm thấy có lỗi với bạn thân của mình. Trước đây, cũng vì điều này nên trước mặt Viên Nhược Hồng cô luôn thu mình lại, nhưng anh vẫn kéo cô lên phía trước trên vũ đài của cuộc sống. Cô biết, lần này anh quyết tâm phải đến được với cô.

Nhưng dù sao Vĩ Vĩ cũng là bạn thân của Duyệt Tâm, mặc dù cô có thể đau lòng nhưng vẫn hiểu Duyệt Tâm, chúc phúc cho Duyệt Tâm, còn có điều gì quan trọng hơn thế?

Trong lòng Duyệt Tâm cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Bốn người chạm chén tạo nên một âm thanh kỳ diệu.

Lúc này, chuông điện thoại bàn vang lên, Duyệt Tâm ở gần điện thoại nhất nên đứng dậy nghe máy.

Giọng nói của cô rất dịu dàng, đang trong không khí vui vẻ nên cô hỏi với giọng rất ngọt ngào: “Xin hỏi ai đấy?”

Đầu bên kia yên lặng hồi lâu: “Anh là Cố Nam.”

Duyệt Tâm nhìn mọi người, có vẻ hơi mất kiên nhẫn, nghiêm giọng hỏi: “Có việc gì?”

Giọng Cố Nam khàn khàn: “Rèm cửa sổ ở nhà bẩn rồi, anh muốn tháo xuống để giặt, em hướng dẫn anh xem làm thế nào?”

Duyệt Tâm nghĩ một lúc lâu mới hiểu, Cố Nam nói nhà ở đây là căn hộ mà hai người đã từng ở. Nơi đó đã từng chứa đựng những mong ước đẹp đẽ cũng như quá khứ đau buồn của cô, cô rời khỏi đó, muốn quên đi tất cả vui buồn và không bao giờ nhớ lại nữa.

Vì thế, cô nói với Cố Nam: “Xin lỗi, em không biết tháo rèm cửa!” Nói xong cô đập máy.

Cô đã từng yêu anh, hận anh, thích anh, ghét anh...Đủ rồi, cô không muốn cuộc sống của mình sau này tiếp tục liên quan đến anh nữa, không đầu không cuối, giống hệt như với Viên Nhược Hồng thời trẻ.

Cô mệt và cần nghỉ ngơi.

Cuộc sống của cô cũng mệt mỏi, cô cần phải thoát khỏi những gì không liên quan.

Duyệt Tâm nhìn Viên Nhược Hồng đang yên lặng nhìn cô.

p>

Thấy thế, anh vội vàng xoay người gấp cá cho Duyệt Thanh, sợ cậu bị hóc xương nên cẩn thận gỡ hết xương cá.

Duyệt Tâm tiếp tục ngồi xuống ăn cơm như không hề có chuyện gì xảy ra, Viên Nhược Hồng và Vĩ Vĩ hỏi cô với giọng quan tâm: “Sao thế, không có chuyện gì chứ?”

Duyệt Tâm cười, lắc đầu nói: “Không sao, mọi người tiếp tục ăn đi.”

Cô ném một miếng cá rồi nói: “Hôm nay dưa không đủ chua.”

Duyệt Thanh phụ họa: “Không ngon bằng mẹ mình muối.”

Mọi người chuyển sang chủ đề làm thế nào để muối dưa ngon, bốn người vui vẻ nói chuyện rồi mới đi nghỉ.

Lúc Duyệt Tâm xuống nhà tiễn Viên Nhược Hồng, mắt cô nháy liên tục, cô ngáp một cái rồi dặn anh: “Muộn rồi, anh lái xe cẩn thận nhé!”

Viên Nhược Hồng ôm lấy vai cô không muốn về, dục vọng của đàn ông khiến anh muốn hôn lên môi cô, nhưng sợ hành động đường đột của mình sẽ khiến cô sợ hãi nên anh cố gắng kiềm chế.

Duyệt Tâm giục Viên Nhược Hồng một lần nữa: “Anh về sớm nghỉ ngơi, mai còn phải đi làm!”

Viên Nhược Hồng vẫn không đi.

Nhìn thấy tai anh hơi đỏ lên, Duyệt Tâm bật cười, nhân lúc anh không đề phòng, cô nhẹ nhàng hôn lên má anh.

Viên Nhược Hồng ngạc nhiên chạm tay lên chỗ cô vừa hôn, bật cười một cách ngốc nghếch. Hóa ra, kết thúc sự đau khổ khi yêu đơn phương là cảm giác tuyệt diệu đến như thế.

Hơn ba mươi năm, đây là lần đầu tiên anh hiểu được cảm giác vừa đau khổ vừa hạnh phúc của mối tình đầu. Chỉ một hành động nho nhỏ cũng khiến anh cảm thấy nếu có người phụ nữ này, cuộc đời anh sẽ có tất cả.

Tiếng còi xe cấp cứu phá tan sự yên tĩnh của màn đêm và giấc mơ của Duyệt Tâm.

Cô ngồi dậy, kéo rèm cửa nhìn ra ngoài, màn đêm tối đen, chỉ có ánh sáng le lói hiện lên ở đường vành đai phía xa.

Không biết vì sao cô có linh cảm không hay. Cô vội vàng vào phòng gần phòng khách thăm Duyệt Thanh, thấy cậu đang ngủ rất ngon, cô mới thấy yên tâm.

Vĩ Vĩ dường như cũng bị đánh thức hoặc có lẽ cô vẫn chưa ngủ, thấy Duyệt Tâm bật đèn trong phòng khách bèn mang một cốc sữa đến: “Sao thế? Không ngủ được?”

Duyệt Tâm cười cầm cốc rồi nói: “Không phải cậu cũng thế sao?”

Hai người ngồi trên ghế sofa uống từng ngụm sữa.

Vĩ Vĩ nhớ lại thời đại học, nói khẽ: “Mình luôn cảm thấy cậu và Viên Nhược Hồng sẽ đến với nhau, không biết vì sao, chỉ cảm thấy cho dù như thế nào, hai người sẽ không thể xa nhau.”

Một chuyện xảy ra đã lâu như vậy mà cô vẫn còn nhớ rõ ràng như thế. Duyệt Tâm không nén được thở dài: “Trước đây, mình không biết cậu cũng thích anh ấy.”

Duyệt Tâm cầm tay Vĩ Vĩ, ngẩng đầu nói nhỏ: “Nếu anh ấy không xuất hiện, mình đã thật sự không nhớ đến anh ấy nữa...” Duyệt Tâm kể chuyện rồi nhìn Vĩ Vĩ, cô ấy đã ngủ rồi. Duyệt Tâm vỗ lên vai cô, Vĩ Vĩ không động đậy, cô chỉ có thể tìm ình một tư thế thoải mái để ngủ.

Duyệt Tâm chạm tay lên chỗ ướt trên vai mình rồi mỉm cười.

20. Chương 34-35 End

5

Anh đã từng yêu cô, đã từng làm tổn thương cô, cô hy vọng mình chỉ nhớ tình yêu của anh

Vì nói chuyện với Vĩ Vĩ quá muộn và nằm ngủ trên ghế sofa nên Duyệt Tâm không nghe thấy tiếng chuông đồng hồ báo thức trong phòng mình, cô ngủ quên, là người đến công ty muộn nhất.

Viên Nhược Hồng ăn xong bữa sáng, từ trên nhà ăn bước xuống, gặp Duyệt Tâm bèn hỏi cô: “Tối qua em ngủ ngon không?”

Duyệt Tâm chỉ tay lên quầng thâm trên mắt mình, lắc đầu: “Bị tiếng ồn bên ngoài làm thức giấc nên em thức nói chuyện với Vĩ Vĩ.”

Viên Nhược Hồng nhìn cô bằng ánh mắt rất tình cảm không giấu diếm, khẽ nói: “Anh cũng ngủ không ngon.”

Hiểu được ý nghĩa trong câu nói của anh, mặt Duyệt Tâm đỏ hồng lên, cô vội vàng bước qua anh chạy về phía thang máy: “Nói chuyện nữa thì em muộn mất.”

Viên Nhược Hồng đứng đằng sau cô, cười nói: “Em cứ trốn đi xem em có thể trốn được đến lúc nào?”

Mọi người trong phòng làm việc đều đến sớm hơn cô, mọi người đang bàn luận vấn đề gì đó, thấy cô bước vào, bỗng nhiên không ai nói gì nữa.

Duyệt Tâm thấy thái độ kỳ lạ của mọi người liền hỏi: “Mọi người sao thế?”

Hàn Hiên bước đến trước bàn làm việc rồi nói: “Không, không có gì...”

Duyệt Tâm nhìn thấy cậu giấu vật gì đó ở sau lưng, đến khi bước lại gần thì không nhìn thấy gì nữa.

Cô cười hỏi cậu: “Có bí mật gì giấu tôi thế?” Buổi sáng, tâm trạng của cô rất tốt nên nụ cười cũng vô cùng ngọt ngào.

Hàn Hiên lắc đầu, hỏi mọi người: “Chúng ta có bí mật gì giấu Duyệt Tâm không?”

Tất cả mọi người đều đồng loạt lắc đầu, không ai nói gì. Lúc Duyệt Tâm muốn nói gì đó, mọi người đã ai làm công việc của người đó.

Lúc thư ký Vu bước vào, Duyệt Tâm đang chuẩn bị nhỏ thuốc mắt, tối qua nói chuyện với Vĩ Vĩ mệt quá nên không có thời gian nghỉ ngơi, mắt cô rất đau.

Thư ký Vu tuyên bố: “Có một tin mới, sức khỏe của tổng giám đốc Hàn sắp ổn rồi, nghe nói tháng sau có thể đi làm.”

Hàn Hiên mím môi, buồn bã nói: “Như vậy có nghĩa là những ngày vui vẻ của chúng ta sắp kết thúc rồi?”

Duyệt Tâm đang vui đầu vào làm bảng biểu, nghe thấy tin này cô rất vui. Điều duy nhất khiến cô đắn đo là khi tổng giám đốc Hàn quay về, Viên Nhược Hồng sẽ đi đâu về đâu? Cô hơi cúi đầu trầm tư.

Thư ký Vu nhìn dáng vẻ của cô, nghĩ rằng cô đang bị sốc, vội vàng bước đến bên cô an ủi: “Duyệt Tâm, chúng tôi đã biết chuyện của Cố Nam trên báo...”

Duyệt Tâm ngạc nhiên, cô không hiểu vì sao thư ký Vu lại nhắc đến Cố Nam với cô.

Hàn Hiên cố gắng ra hiệu bằng mắt cho thư ký Vu nhưng thư ký Vu vẫn thao thao bất tuyệt nói: “Chuyện không lường trước được, cô nên nghĩ thoáng ra một chút...Dù sao cũng là người nhà.”

Hàn Hiên không ngồi yên được nữa, kéo thư ký Vu rồi nói: “Anh làm loạn lên gì thế? Mọi người ở đây đang cố gắng giấu tin này!”

Cuối cùng Duyệt Tâm cũng nhìn thấy tờ báo giấu dưới móng Hàn Hiên, cô vẫn đang bực vì không biết rốt cuộc vật giấu sau lưng cậu là thứ gì.

Trên trang báo hiện lên các chữ như “cháy lớn”, “tử thương”, Duyệt Tâm vội vàng cầm lấy tờ báo, lúc đọc được một nửa, đột nhiên chân cô mềm nhũn, không đứng dậy được nữa.

Đại ý bài báo viết: “Cố Nam và người bạn gái họ Lưu uống rượu ở nhà, có lẽ uống nhiều quá nên hai người đều say. Một người hút thuốc vô tình làm cháy rượu ngấm trên rèm cửa nên sinh hỏa hoạn. Lúc xe cứu hỏa đến, căn phòng đã cháy sạch. Cô gái họ Lưu tử vong trong vụ cháy, chủ nhà là Cố Nam bị bỏng nặng, đang được cấp cứu.”

Duyệt Tâm nhớ lại, tối qua ở siêu thị Cố Nam mua một xe đẩy rượu, sau đó anh gọi điện cho cô hỏi cách tháo rèm cửa...

Tất cả mọi chuyện đều liên quan đến nhau khiến cô không thể tin vào tin dữ đột ngột này.

Một lúc lâu sau Duyệt Tâm mới hồi phục sau khi bị sốc.

Đồng nghiệp trong phòng làm việc luôn đứng bên cạnh cô, lúc hỏi cô có muốn uống nước không, lúc lại hỏi cô có cần nghỉ một lát không.

Cô xua tay nói với mọi người: “Cảm ơn, tôi không sao, thật đấy.” Nói xong, cô gõ bàn phím, tiếp tục làm việc.

Không phải Duyệt Tâm không hoảng hốt, nhưng trong tình trạng này, cô không biết nên phản ứng như thế nào.

Chăm sóc cho Cố Nam? Về phương diện pháp luật họ đã là những người xa lạ, tình cảm của cô đã không còn nữa.

Hỏi thăm tình hình của anh? Cô và Cố Nam đã ly hôn, cô không còn quyền đó nữa.

Mặc dù nói ly hôn coi như đoạn tuyệt ân nghĩa, nhưng Duyệt Tâm không thể hoàn toàn hờ hững với chuyện này.

Trong suy nghĩ của Duyệt Tâm, dù đã ly hôn nhưng cô vẫn luôn hy vọng Cố Nam sẽ hạnh phúc. Mặc dù cô luôn khẳng định cô và anh đã không còn yêu nhau nữa nhưng vẫn hy vọng cuối cùng hai người có thể làm bạn bè.

Duyệt Tâm luôn muốn cắt đứt hoàn toàn quan hệ với Cố Nam chẳng qua vì cô sợ mình sẽ tiếp tục bị tổn thương. Cô cũng từng hy vọng mình và Cố Nam cũng giống như các cặp vợ chồng khác đã ly hôn nhưng vẫn có thể làm bạn bè. Nhưng cô hiểu, Cố Nam không phải là người như thế, cô cũng không. Vì thế, cô không muốn có quá nhiều mối ràng buộc với anh.

Cô nhớ lại quan hệ giữa mình và Cố Nam, những rung động thời còn trẻ, thời gian vui vẻ sau khi kết hôn, những tính cách trẻ con và cố chấp của anh dần dần được bộc lộ, những tổn thương anh gây cho cô...

Trong cuộc hôn nhân thất bại của họ, nếu nói nguyên nhân là sự bị động của cô trong chuyện tình cảm thì tính cách của Cố Nam đã dẫn đến sự đổ vỡ của họ.

Anh đã từng yêu cô, đã từng làm tổn thương cô. Cô hy vọng mình chỉ nhớ tình yêu của anh, quên đi những oán giận để tâm hồn mình có thể được tự do.

Mặc dù muốn biết tình trạng của Cố Nam nhưng Duyệt Tâm chỉ có thể yên lặng ngồi trong phòng làm việc của mình. .

Sau đó, Viên Nhược Hồng đến thăm cô.

Cô nhìn thấy anh đứng ngoài cửa, dáng vẻ hơi lo lắng, cô cười với anh rồi cúi đầu làm việc.

Buổi trưa, Cố Nám xuất hiện, cô bế con trai đến tìm Duyệt Tâm.

Đứa bé có lẽ đang mọc răng, nước dãi chảy khắp nơi. Duyệt Tâm thất thần nhìn đứa trẻ đáng yêu, chơi với nó, nói với giọng tiếc nuối: “Nếu không có chuyện rủi ro như thế, con của em cũng đã chào đời.”

Cố Nám gật đầu, muốn đưa đứa bé cho cô bế. Nhưng Duyệt Tâm không đón đứa bé, cô sợ mình sẽ bật khóc.

Cố Nám cẩn thận nhìn cô rồi khó khăn lên tiếng: “Là do Cố Nam không có phúc.”

Duyệt Tâm không nói gì nữa, đợi Cố Nám nói ra mục đích cuộc gặp này của cô.

Cố Nám thở dài, lúc ngẩng đầu lên, khóe mắt cô đỏ hoe, “Em cũng biết chuyện rồi chứ? Tối qua, Cố Nam...nhà bị cháy, nó bị bỏng nặng, bây giờ đang nằm hôn mê trong phòng ICU ở bệnh viện...Bác sĩ nói, nếu...nếu hai ngày nó không tỉnh lại thì sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa...”

Cố Nám nói rồi òa khóc, đứa bé ngồi trong lòng sợ hãi cũng khóc theo.

Duyệt Tâm cúi đầu, không biết nói gì để an ủi Cố Nám.

Cố Nám nói: “Duyệt Tâm, xin em đến thăm Cố Nam. Thật ra, từ trước đến giờ, người nó yêu thương nhất là em!”

Duyệt Tâm cười khổ sở, gật đầu rồi lại lắc đầu. Yên lặng một lát cô mới nói: “Đợi đến lúc nào có thời gian, em bây giờ vẫn còn chút việc.”

Cố Nám vẫn muốn nói gì đó nhưng không cất lên được thành lời, chỉ có thể cầm tay Duyệt Tâm xin lỗi.

Viên Nhược Hồng nhìn thấy Cố Nám và Duyệt Tâm từ xa nên không bước lại gần.

Anh biết chuyện của Cố Nam qua lời kể của thư ký Vu. Suốt buổi sáng anh chìm đắm trong niềm vui, cuối cùng Duyệt Tâm cũng đáp lại tình cảm của anh, sức khỏe của chú anh đang dần dần bình phục, đây là những chuyện đáng mừng. Nhưng, lúc thư ký Vu đưa tờ báo ngày hôm đó cho anh rồi chỉ lên tiêu đề bài báo, anh cảm thấy tim mình như đang bị treo lơ lửng.

Anh tìm Duyệt Tâm vì muốn xác nhận xem cô có đau buồn như anh tưởng tượng không.

Sau khi Cố Nám đi rồi, Duyệt Tâm vẫn đứng nguyên chỗ cũ, bất động.

Viên Nhược Hồng nhìn cô, không diễn tả được rõ cuộc tâm trạng của mình như thế nào.

Gió mùa xuân vẫn còn hơi lạnh, Viên Nhược Hồng lo cô bị lạnh, bước lên phía trước đứng cạnh cô.

Duyệt Tâm hai tay ôm mặt, khẽ lau nước mắt, rồi quay sang nói với Viên Nhược Hồng: “Ở đây gió to quá, chúng ta về thôi.”

Cả ngày Duyệt Tâm không nói gì, ngay cả Hàn Hiên kể chuyện cười cố ý trêu cô, cô cũng dường như không nghe thấy.

Lúc hết giờ làm, Viên Nhược Hồng đề nghị đưa cô về nhà, cô từ chối. Cô nói, cô cần một chút thời gian và muốn được yên tĩnh.

Viên Nhược Hồng chỉ có thể mỉm cười, dặn dò cô nhớ đi đường cẩn thận.

Về đến nhà, ánh mắt của Vĩ Vĩ và Duyệt Thanh nhìn cô rất kỳ lạ. Duyệt Tâm hiểu, họ cũng đã biết biến cố xảy ra với Cố Nam. Mặc dù trong thành phố có nhiều người tên là Cố Nam nhưng địa chỉ nhà chỉ có duy nhất và được bài báo ghi rất rõ ràng.

Vĩ Vĩ an ủi cô: “Đã như vậy rồi, hãy cố gắng suy nghĩ tích cực. Cậu nên cảm thấy may mắn vì hai người đã ly hôn, bây giờ anh ấy như vậy, không có gì liên quan đến cậu.”

Duyệt Thanh nói: “Phải đấy, chị, chị đừng buồn nữa.”

Duyệt Tâm gật đầu.

Điều cô không thể tha thứ ình là: Tối qua Cố Nam gọi điện hỏi cô làm thế nào để tháo rèm cửa xuống, cô không nên nói với anh bằng giọng như thế.

Có lẽ, trong tiềm thức cô luôn oán hận anh nên mới không có được cảm giác được giải thoát.

Bình thường cô vẫn nhiệt tình giúp đỡ những người lạ gặp khó khăn, huống hồ Cố Nam không phải là người xa lạ. Họ gặp nhau vào quãng thời gian đẹp nhất rồi luôn ở bên nhau suốt bao nhiêu năm, ít nhiều cô cũng nên nhớ đến tình nghĩa những ngày đã xa.

Hai ngày nay, cuộc sống của gia đình Cố Nam hoàn toàn bị đảo lộn.

Anh trai Lưu Bảo đưa họ hàng đến bệnh viện, bao vây bên ngoài phòng bệnh của Cố Nam, nói với gia đình Cố Nam đòi anh phải trả lại tính mệnh cho em gái.

Ông Cố nhất thời không chịu đựng nổi biến cố này, bệnh huyết áp cao tái phát nên cũng phải nằm viện. Bà Cố vốn mạnh mẽ cũng bị suy sụp tinh thần, một ngày dường như già thêm mười tuổi. Nếu không có hai mẹ con Cố Nam đến có lẽ bà sẽ không thể gắng gượng được.

Bà biết chiều hôm xảy ra chuyện con gái đã đi tìm gặp Duyệt Tâm, bà không vui bắt đầu trách mắng Cố Nam ở bệnh viện.

Có những lời nói hơi nặng nề, cô nói với bà: “Mẹ! Không phải là người ta muốn sống hòa thuận sao? Vốn dĩ hai người sống với nhau rất tốt, sự việc xảy ra đến mức độ này chắc cũng phải có lý do. Mẹ, chúng ta đừng yêu cầu khắt khe với người khác, có lúc cũng nên tìm nguyên nhân từ chính mình.”

Bà Cố đang ở trong tâm trạng hoảng hốt không được giải tỏa, chỉ biết khóc âm ỉ: “Cố Nam, con nói chị gái con đi, vì một con hồ ly tinh mà mất mẹ...”p>

So với tiếng còi cấp cứu hôm qua, đêm nay yên tĩnh hơn rất nhiều.

Duyệt Tâm không ngủ được, cô giúp em trai chuẩn bị hành lý.

Chân của Duyệt Thanh khá hơn rất nhiều, không chỉ có cảm giác mà còn có thể tự mình chống gậy bước đi. Đây là một kết quả cậu không dám mong muốn. Về điều này, Duyệt Tâm cảm thấy rất may mắn vì mình có thể ở lại Bắc Kinh, chỉ ở một thành phố lớn như thế này mới có điều kiện y tế để Duyệt Thanh được điều trị một cách tốt nhất.

Chiếc túi của Duyệt Thanh đã hơi rách, Duyệt Tâm nhớ hình như cô có một chiếc túi mới ở trong va li nên lấy chiếc va li ra.

Từ khi chuyển đến nhà Vĩ Vĩ ở cô chưa bao giờ mở chiếc va li này.

Trên cùng là quần áo mà Duyệt Tâm đã chuẩn bị cho đứa bé, đó là chiếc áo len nhỏ cô tự tay đan, chiếc quần nhỏ cô khâu, còn có...còn có chiếc cung Cố Nam làm từ miếng da cắt từ túi của anh.

Cô cầm lên thử, độ đàn hồi rất tốt.

Có lẽ Cố Nam luôn nghĩ đứa bé bị mất là con trai nên mới làm thứ đồ chơi này.

Ôm tôi một lần thật chặt!

Sáng hôm sau, Duyệt Tâm gọi điện cho Viên Nhược Hồng xin nghỉ phép rồi đến bệnh viện.

Mẹ Cố Nam nhìn thấy Duyệt Tâm giống như nhìn thấy quý, ngạc nhiên hồi lâu rồi mới lấy lại được bình tĩnh.

Duyệt Tâm không chào bà vì cảm thấy không cần thiết. Người cô không để tâm, cho dù thế nào cũng không thể làm tổn thương đến cô.

Duyệt Tâm hỏi Cố Nám: “Cố Nam vẫn ổn chứ?”

Cố Nám sợ mình sẽ bật khóc.

Lúc đêm, bác sĩ đã nghĩ Cố Nam thật sự không sống được nữa. Cố Nám không dám tin vào sự thật em trai mình từ bỏ cuộc sống khi còn rất trẻ, cô cùng mẹ khóc suốt đêm.

Duyệt Tâm cầu xin bác sĩ cho cô gặp Cố Nam, cô chỉ muốn nhìn thấy anh một lát.

Mẹ Cố Nam không đồng ý: “Cô là người ngoài, căn cứ vào đâu mà đòi gặp con trai tôi? Muốn gặp cho vui sao? Nói cho cô biết, không có chuyện đó.”

Cố Nám ngăn mẹ: “Mẹ, mẹ không thể nói Duyệt Tâm như vậy. Lẽ ra cô ấy là người ở bên Cố Nam suốt đời, cô ấy là người gần gũi nhất...Chúng ta mới là người ngoài.”

Tinh thần của bà không tốt, bị con gái nói thế nên bà giống như một quả bóng da xịt hơi, suy sụp: “Rốt cuộc là tôi nợ ai? Nợ ai? Trời ơi...”

Bác sĩ hỏi Duyệt Tâm: “Cô là gì của bệnh nhân?”

Duyệt Tâm từ tốn nói: “Vợ, không lâu trước đây là thế.”

Bác sĩ gật đầu rồi để cô thay trang phục vào phòng ICU.

“Những người bị bỏng nặng sợ nhất là bị nhiễm trùng, vì thế, cô không được ở trong đó quá lâu.” Bác sĩ dặn dò Duyệt Tâm.

Duyệt Tâm gật đầu ra hiệu với bác sĩ, chắc chắn mình sẽ tuân thủ quy định.

Nhìn thấy Cố Nam nằm trên giường bệnh, Duyệt Tâm chỉ nói một câu: “Xin lỗi!”

Toàn thân Cố Nam bó băng trắng toát, anh nằm yên lặng và bất động. Lúc cô nói xin lỗi anh, anh cũng không có phản ứng gì.

Nếu trước đây, Duyệt Tâm làm điều gì đó sai và xin lỗi anh, cho dù đang ngủ Cố Nam cũng tỉnh dậy trách cô.

Nhưng bây giờ, anh chỉ nằm yên lặng trên giường bệnh, đợi chờ số phận quyết định.

Duyệt Tâm giống như một người bạn cũ nhẹ nhàng nói chuyện với anh: “Vì sao anh lại uống nhiều rượu thế, làm mình bị thương! Anh biết không? Em luôn lo lắng cho anh ngày nào đó uống nhiều rượu quá sẽ hại dạ dày. Trước đây em không dám khuyên anh vì sợ anh nổi nóng mà cáu giận em. Bây giờ anh nằm đây không nói gì, em mới dám nói như thế...Thật ra rèm cửa trong nhà đều có móc treo, chỉ cần tháo ra là được, thật không ngờ anh cũng nghĩ đến việc giặt rèm cửa...”p>

Cô nói chuyện, nước mắt chảy khắp mặt.

Lúc cô bước ra khỏi bệnh viện, Viên Nhược Hồng gọi điện cho cô, giọng anh lo lắng, chan chứa tình cảm chân thành và quan tâm: “Duyệt Tâm, Cố Nam...Cậu ấy khỏe hơn chưa?”

Duyệt Tâm thở một hơi thật sâu rồi dịu dàng nói: “Vâng, khá hơn rồi.”

Viên Nhược Hồng thở phào nhẹ nhõm rồi tiếp tục hỏi: “Có cần anh đến đón em về công ty không?”

Duyệt Tâm thông cảm cho anh mấy ngày nay bận rộn nên từ chối để anh yên tâm làm việc.

Viên Nhược Hồng khuyên cô vài câu rồi nói: “Nếu Cố Nam có việc gì cần giúp đỡ, hãy nói với anh.”

Duyệt Tâm không thể lý giải hành động của anh, dù sao anh và Cố Nam trước đây cũng đã từng xảy ra nhiều khúc mắc. Cô hỏi Viên Nhược Hồng: “Anh không để ý đến chuyện em đến bệnh viện thăm Cố Nam sao?”

Nếu Duyệt Tâm không thể hiện tình cảm của cô đối với anh, Viên Nhược Hồng nghĩ anh sẽ để ý. Với lòng tốt của Duyệt Tâm, anh sợ hai người sẽ nhân cơ hội này duyên cớ lại lạnh. Nhưng bây giờ anh đã hiểu tình cảm của Duyệt Tâm nên thấy yên tâm, anh tin lúc này Duyệt Tâm đi thăm Cố Nam chẳng qua vì muốn lòng mình được yên tĩnh.

Vì thế, anh không do dự lắc đầu: “Nói không để ý là giả dối, nhưng anh tin em và cũng ủng hộ em.”

Có điều gì quan trọng hơn tin tưởng một người một cách vô điều kiện? Chỉ một câu nói nhưng khiến Duyệt Tâm hài lòng, cô cảm thấy sau nhiều năm, tâm hồn của Viên Nhược Hồng trở nên cao thượng hơn, đây là phẩm chất tốt một người đàn ông trưởng thành cần có.

Trước khi tắt điện thoại, Duyệt Tâm ngại ngần nói một câu: “Cảm ơn anh, Nhược Hồng!”

Không phải là tổng giám đốc Viên hay ông Viên mà là gọi tên một cách thân mật và gần gũi: Nhược Hồng. Viên Nhược Hồng đắm chìm trong cảm giác vui mừng và ấm áp.

Anh trai Lưu Bảo hàng ngày đến gây sự ở bệnh viện, sau đó còn đến nhà Cố Nam khiến hàng xóm xì xào bàn tán.

Bạn thân từ nhỏ của Cố Nam là Vệ Đông khuyên nhủ ông Cố lúc đó đã về nhà dưỡng bệnh: “Bác, chúng ta đưa cho họ ít tiền để họ khỏi làm phiền suốt ngày đêm như thế.”

Ông Cố không quản lý tiền bạc trong nhà, bàn với bà Cố, bà không đồng ý, liền miệng nói không có tiền.

Ông Cố nói: “Số tiền di dời nhà dùng để làm gì?”

Bà nói cứng phải cho Cố Nám mua nhà, ông Cố trách: “Con gái đã gả đi rồi, đâu cần bà phải mua nhà. Hơn nữa, nhà chồng nó cũng không cần chút tiền mọn của chúng ta.”

Bà Cố ngụy biện: “Vay để tiền cho Cố Nam lấy vợ.”

Lời nói này càng khiến ông Cố bức bối: “Hai vợ chồng Cố Nam vốn sống với nhau rất tốt, bà làm ầm ĩ khiến hai đứa bỏ nhau, bấy giờ ảnh hưởng đến cả tính mạng. Bà còn nói là lấy vợ cho con trai được sao?”

Vệ Đông không khuyên gì nữa, yên lặng thở dài.

Cuối cùng vẫn là vợ chồng Cố Nám ra mặt, lấy tiền bồi thường di dời nhà đến nhà Lưu Bảo, tranh luận hồi lâu mới giải quyết ổn thỏa.

Buổi chiều hôm Duyệt Tâm đến thăm Cố Nam, Cố Nám gọi điện thoại cho cô thông báo Cố Nam đã tỉnh, tạm thời không còn nguy hiểm đến tính mạng, Duyệt Tâm thở phào nhẹ nhõm.

Vài ngày sau Duyệt Thanh về quê.

Đã hẹn trước, Viên Nhược Hồng muốn đích thân đưa cậu đi, nhưng vì bận công tác nên không kịp về, chỉ có thể gọi điện nhờ Duyệt Tâm mang giúp cho em trai mấy quyển sách lập trình.

Duyệt Tâm ngạc nhiên, em trai cô chỉ học tới phổ thông trung học bỗng nhiên có thể đọc hiểu sách lập trình.

Duyệt Thanh ngại ngùng cười, nói với Duyệt Tâm: “Đều nhờ anh Viên dạy em, bình thường gặp vấn đề khó hiểu, em đều gọi điện cho anh ấy!”

Ở bến tàu, lần đầu tiên Duyệt Thanh tâm sự với Duyệt Tâm: “Thật ra, em chưa bao giờ hy vọng Cố Nam trở thành anh rể em. Trong mắt anh ấy có chị nhưng không có người khác. Bây giờ, hai người đã chia tay, em rất vui. Anh Viên thật sự là người không tồi, không chỉ đối xử tốt với chị mà còn rất tốt với bố mẹ và em. Lần trước anh ấy giấu chị gửi cho nhà mình ba mươi ngàn, nói là tiền thưởng của chị, có thể dùng để giúp em điều trị. Nhưng bố mẹ và em đều biết, không thể có chuyện gửi tiền thưởng cho người nhà. Hơn nữa, anh ấy còn nói không được cho chị biết.”

Thấy em trai kể như vậy, Duyệt Tâm rất ngạc nhiên. Cô không bao giờ nghĩ Viên Nhược Hồng lại giấu cô làm những chuyện như vậy. Chẳng trách lần trước Duyệt Thanh đến Bắc Kinh, bảo cô không cần lo lắng chuyện tiền nong nữa.

Bắt đầu đến giờ soát vé, ở cửa kiểm soát, Duyệt Thanh hỏi chị: “Nếu chị kết hôn với anh Viên, có thể để bố mẹ và em đến Bắc Kinh dự lễ không?”

Duyệt Tâm vỗ nhẹ lên má cậu, giả vờ nghiêm mặt: “Chuyện chưa đến đâu, kết hôn gì?”

Duyệt Thanh bĩu môi, làm mặt quỷ rồi nói: “Hà Duyệt Tâm, em rất tin tưởng vào chị!”

Duyệt Tâm dở khóc dở cười, chỉ có thể nhắc cậu lên tàu.

Lúc tàu xuất phát, Duyệt Tâm nhìn thấy em trai đứng dậy vẫy tay với cô và mỉm cười. Cô nhìn cậu hét to: “Nếu chị kết hôn, nhất định sẽ đón cả nhà đến dự lễ!”

Mọi người ở bến tàu nhìn cô, cô không để ý đến ánh mắt của họ, cười một cách tự tin.

Lúc Cố Nam tỉnh lại, anh cảm thấy khắp người đau rất, anh thử gọi tên Lưu Bảo nhưng nhận ra cổ họng mình không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Anh dần dần nhớ lại chuyện xảy ra đêm hôm đó.

Tâm trạng của anh không tốt, Lưu Bảo hình như cũng không vui, hai người ngồi với nhau uống hết mười chai bia, rượu trắng và cả bình rượu vang. Hôm đó, hai người uống đến tận đêm, nói là vì nhàm chán cô

đơn cũng đúng, nói là uống rượu tiêu sầu cũng không sai, dù sao hai người cũng giống như đang thi uống rượu, không ai muốn dừng.

Sau đó, Cố Nam mơ màng leo lên ban công muốn kéo rèm cửa, kéo mãi không được bèn dựa vào lan can, nói với Lưu Bảo: “Chiếc rèm cửa này là lúc chúng tôi kết hôn, Duyệt Tâm đích thân chọn, cô ấy thích hoa văn hình gấu nhỏ trên đó...”

Lúc nói như vậy, anh nghĩ rằng Lưu Bảo không nghe thấy bởi vì cô đang nằm trên nền nhà cười ngốc ngếch. Nhưng một lát sau, Cố Nam thấy vai cô không ngừng run rẩy. Anh nhận ra cô không cười mà đang khóc.

Anh hỏi Lưu Bảo: “Sao thế?”

Lưu Bảo thẩn thức một hồi, thẩn thờ nhìn Cố Nam rồi nói: “Không...Không có gì!”

Cố Nam nói: “Nếu tôi khiến cô không vui, cô hãy đến đấm cho tôi hai quả, tôi sẽ không đánh lại...không đánh lại!”

Lưu Bảo lảo đảo đứng dậy, bước lại gần Cố Nam, giơ tay lên rồi lại hạ xuống, cuối cùng, cô lao vào lòng anh và nói: “Sao chúng ta lại khổ như thế?” Cô lau khô nước mắt rồi bật cười.

Cố Nam cảm thấy lòng mình vô cùng khó chịu, anh cầm cốc rượu lên uống tiếp.

Sau đó, Lưu Bảo uống đến mức không còn nhận thức được gì nữa, cô nằm ngủ trên ghế sofa.

Cố Nam dựa vào ban công hút thuốc, một điếu, hai điếu...Anh không nhớ rõ mình hút bao nhiêu, sau đó phát hiện ra phòng khách mù mịt khói khiến anh bị sặc không sao thở được.

Trước khi ngủ, Cố Nam cảm thấy cuộc sống quả thật không dễ dàng. Khổ sở chuyện tình cảm, hôn nhân không hạnh phúc, gia đình không hòa thuận, công việc vất vả. Tóm lại, anh không tìm được lý do gì để vui vẻ.

Anh còn nói với Lưu Bảo lúc đó vẫn đang ngủ say: “Sống như thế này thật không có ý nghĩa!”

Lưu Bảo không để ý gì đến anh.

Sau đó, Cố Nam cảm thấy xung quanh mình rất nóng, anh mở mắt nhận ra mình đã ở trong biển lửa. Lúc đó, điều duy nhất anh có thể nghĩ đến là bỏ chạy. Nhưng bốn phía đều là lửa, quần áo anh bị cháy, sợ rằng chạy cũng không thoát.

Tiếng hét của Lưu Bảo khiến Cố Nam đang hoảng loạn tỉnh táo lại, nhớ ra trong nhà còn có người khác.

Cách vài mét, Cố Nam hét lên với Lưu Bảo: “Cô mau tìm cách chạy ra ngoài!”

Dù sao vị trí của cô cũng gần cửa hơn, muốn thoát ra cũng dễ hơn. Nhưng Lưu Bảo bất chấp tất cả lao về phía Cố Nam, lấy cơ thể mình để dập lửa trên người anh rồi đẩy anh ra ngoài cửa.

Khấp người Cố Nam là lửa, anh chỉ có thể nén đau chạy ra giữa phòng khách rồi vừa lăn vừa bò ra ngoài. Lúc đó, anh đã không còn sức để mở cửa nữa...

Hàng xóm nhìn thấy nhà anh bị cháy nên báo cảnh sát.

Những điều xảy ra sau đó Cố Nam không nhớ được nữa, anh nhớ đến cảnh tượng cuối cùng bèn gọi tên Lưu Bảo, đây là câu đầu tiên của Cố Nam sau khi tỉnh lại.

Cố Nam biết mình bị bỏng nặng, diện mạo bị hủy hoại, anh không muốn điều trị mà nghĩ đến chuyện tự sát.

Sau đó, Duyệt Tâm đến thăm anh vài lần, nói chuyện với anh và khuyên nhủ anh.

Cuối cùng, Cố Nam bình tâm trở lại, anh tích cực chủ động phối hợp cùng bác sĩ để trị liệu.

Ba tháng sau, Vĩ Vĩ đến Thâm Quyển làm việc, Duyệt Tâm ra sân bay tiễn cô.

Nhìn những đám mây trắng bay trên bầu trời, Vĩ Vĩ than thở: “Bay đi bay lại, không biết bao giờ cuộc sống tự do như thế này mới kết thúc? Thật ngưỡng mộ hai người, không phải trôi nổi suốt ngày như thế.”

Duyệt Tâm nhìn thời tiết đẹp đến kỳ lạ rồi an ủi cô: “Công việc của cậu là điều mà rất nhiều người mơ ước, phải biết thế nào là đủ mới có thể sống vui vẻ được.”

Viên Nhược Hồng đứng phía sau Duyệt Tâm, bắt tay Vĩ Vĩ, lịch sự nói lời tạm biệt.

Vĩ Vĩ giận thái độ lạnh lùng của anh, chủ động yêu cầu: “Tổng giám đốc Viên, bây giờ đến lượt bà mỗi phải ra điều kiện rồi.” Giới thiệu Duyệt Tâm với anh, đúng là cô đã làm bà mỗi một lần.

Viên Nhược Hồng bật cười, vui vẻ hỏi: “Được, cô muốn gì?”

“Ôm! Ôm tôi một lần thật chặt!” Vĩ Vĩ ranh mãnh nói.

Viên Nhược Hồng nhìn Duyệt Tâm, hơi do dự.

Duyệt Tâm giả vờ như không nhìn thấy thái độ kỳ lạ của anh, chau mày nói: “Đã đồng ý với người ta thì phải thực hiện!”

Trước mặt Duyệt Tâm, Viên Nhược Hồng dang rộng tay ôm Vĩ Vĩ.

Có lẽ chỉ có Duyệt Tâm nhìn thấy, lúc Vĩ Vĩ quay người đi, khóe mắt cô long lanh nước mắt.

Bệnh của tổng giám đốc Hàn đã được điều trị, hai tháng trước ông đã quay về công ty tiếp tục làm việc.

Viên Nhược Hồng cũng chính thức từ chức, anh trở thành người nhàn rỗi, hàng ngày không đưa đón Duyệt Tâm đi làm thì giúp cô nấu cơm. Anh không chỉ một lần nhắc Duyệt Tâm, anh muốn đưa cô sang Singapore định cư, Duyệt Tâm không yên tâm với sức khỏe của bố mẹ và em trai tàn tật nên khéo léo từ chối.

Viên Nhược Hồng tôn trọng quyết định của cô, dần dần chuyển toàn bộ công việc của anh về Bắc Kinh, hơn nữa còn bàn với cô sau này sẽ đón bố mẹ cô và Duyệt Thanh đến ở cùng.

Lúc Hàn Hiên biết tin Duyệt Tâm và Viên Nhược Hồng yêu nhau, Hàn Hiên hét lên: “Vì sao em lại chậm hơn anh Viên nửa bước?”

Thư ký Vu an ủi cậu: “Thôi nào, Duyệt Tâm trở thành chị dâu cậu cũng không phải người ngoài, dù sao cũng là người một nhà.”

Hàn Hiên vẫn không cam lòng, giận dữ: “Em phải cạnh tranh công bằng với anh Viên.”

Một hôm, đón Duyệt Tâm đi làm về, Viên Nhược Hồng lái xe đưa cô đến khu vườn gần suối nước nóng. Trước đó, anh đã cho người đến dọn dẹp.

Mấy năm trước trong vườn trồng rất nhiều hoa loa kèn, hoa nở rực rỡ, Duyệt Tâm vẫn nhớ loài hoa này còn có tên là hoa thủy vu.

Cô tiện tay ngắt một bông cài lên tóc, trông cô rất xinh đẹp và hiền dịu, khiến người khác luôn cảm thấy bình yên trong lòng.

Viên Nhược Hồng đứng bên không kiềm chế được tiến lại gần, hôn lên má cô: “Đẹp quá!”

Duyệt Tâm xấu hổ cúi đầu, cười không nói gì.

Viên Nhược Hồng ôm lấy vai cô, chỉ tay về thảm cỏ phía xa, phong cảnh vô cùng tươi đẹp: “Mùa xuân sang năm mình sẽ làm xích đu ở đó để sau này con chúng ta có thể vui chơi.”

Đoạn kết: Nếu tình yêu của cô và Cố Nam nhiều hơn một chút, liệu có thể có một kết cục khác không?

Lần cuối cùng Duyệt Tâm gặp Cố Nam ở bãi đỗ xe của Hằng Trí.

Cô đi cùng tổng giám đốc Hàn đến đàm phán một dự án mới, thấy Cố Nam đang ôm một thùng giấy to vội vàng chạy ra bãi đỗ xe.

Anh đội một chiếc mũ rộng và một đôi kính rất to che hết gần nửa khuôn mặt nhưng vẫn không giấu được hết những vết sẹo dưới cằm. Lốp da non trên mặt anh ngoằn ngoèo trông rất đáng sợ.

Hôm đó, gió hơi to, chiếc mũ của Cố Nam bị gió thổi bay để lộ lớp da bị cháy của anh. Anh vội vàng đặt thùng giấy xuống đuổi theo chiếc mũ.

Tổng giám đốc Hàn nhìn thấy chàng trai trẻ trạc tuổi con trai mình từ xa, nói với giọng tiếc nuối: “Sao lại bỏ đến mức độ như thế? Thật là đáng thương.”

Cố Nam nhặt mũ rồi từ từ đội lên đầu, vô tình nhìn về phía xe của họ. Có lẽ anh nhìn thấy Duyệt Tâm, có lẽ không, chỉ hơi cong khóe miệng.

Duyệt Tâm cắn chặt môi, không dám chớp mắt. Cô sợ mình không cẩn thận sẽ bật khóc trước mặt người khác.

Sau đó, Cố Nam lái xe ra khỏi bãi đỗ xe, Duyệt Tâm nhìn thấy sau cốp xe của anh có dán poster của một quán rượu nào đó, cô gái trên ảnh trông rất giống Lưu Bảo.

Cho đến khi vào Hằng Trí, Duyệt Tâm vẫn nghĩ tới Cố Nam. Cô nghĩ, nếu tình yêu của cô và Cố Nam nhiều hơn một chút, liệu có thể có một kết cục khác không?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-tinh-yeu-nhieu-hon-mot-chut>